

ต้นฉบับวรรณกรรมสำหรับเด็กและการศึกษา2568

เล่นเกมอยู่ดี ๆ ดันไปติดอยู่ในเกม

เรื่องและภาพ : วัชรกร แก้วแจ้ง

วรรณกรรมเยาวชนแนวแฟนตาซี สำหรับเยาวชน ๑๒ ปีขึ้นไป

ต้นฉบับวรรณกรรมสำหรับเด็กนิพนธ์ ประจำปีการศึกษา ๒๕๖๘

ผลงานสร้างสรรค์ในรายวิชา วด ๔๖๑ วรรณกรรมสำหรับเด็กนิพนธ์

หลักสูตรศิลปศาสตรบัณฑิต สาขาวิชาวรรณกรรมสำหรับเด็ก

กลุ่มสาขาวิชาพัฒนาศักยภาพมนุษย์คณะมนุษยศาสตร์

มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

อาจารย์ที่ปรึกษา : ผศ. อนุสรณ์ ดีใจ

ขอบคุณ อ.อังรา ประดิษฐ์

ผศ. รพินทร (ณ กลาง) คงสมบูรณ์

อ.ดร. ธันยา พิทยาพิทักษ์

อ.ดร. พิชญ์ นิลรุ่งรัตน

ช่องทางติดต่อ

เบอร์โทรศัพท์ : ๐๙๒-๒๓๓-๘๕๐๗

อีเมล : Watcharakornkj@hotmail.com

คำนำ

เกม เป็นสื่อให้ความบันเทิงชนิดหนึ่งที่ทำให้ความ
เพลิดเพลิน และกำลังเป็นที่นิยมอย่างมากในยุคปัจจุบัน

เกม เป็นสิ่งที่ผู้เขียนชื่นชอบเป็นชีวิตจิตใจ เนื่องจาก
เติบโตมาในสังคมที่พี่ชายชอบชวนเล่นเกมด้วยกันอยู่เป็นประจำ
แต่เมื่อโตขึ้นกลับกลายเป็นว่า มีสื่ออีกชนิดหนึ่งที่ผู้เขียนชื่นชอบ
นั่นคือ หนังสือ

จึงเกิดเป็นหนังสือเรื่อง “เล่นเกมอยู่ดี ๆ ดันไปติดอยู่ใน
เกม” ที่ผู้เขียนได้นำสื่อทั้งสองชนิดที่ชื่นชอบ นำมาผสมผสานกัน
จนเกิดเป็นเรื่องราวที่น่าตื่นตาตื่นใจ ที่นอกจากจะทำให้ผู้อ่าน
อ่านอย่างสนุกเพลิดเพลินแล้ว ผู้อ่านยังมีสิทธิ์ตัดสินใจวิธีการ
ดำเนินเนื้อเรื่องที่ทุกการตัดสินใจจะส่งผลต่อการดำเนินเรื่อง
ต่อไปในอนาคต ผ่านตัวละครที่สะท้อนถึงตัวผู้เขียนเองอย่าง
น้องเซน

ผู้เขียนจึงหวังว่าทุกคนที่ได้เข้ามาอ่านจะสนุกและได้รับ
ประสบการณ์การอ่านแบบใหม่ที่ไม่เหมือนใครในหนังสือเล่มนี้

พึงระลึกไว้เสมอว่า ทุกการตัดสินใจส่งผลต่อบทสรุป

ส้มจี๊ด

คู่มือการอ่าน

หนังสือเล่มนี้เป็นหนังสือแบบ Interactive

ผู้อ่านสามารถเลือกวิธีการดำเนินเรื่องของตัวเองได้

เพื่อความสนุก กรุณาเปิดอ่านไปต่อเรื่อย ๆ จนกว่าจะถึงตอนจบ
แล้วย้อนกลับมาอ่านใหม่ที่จุดเริ่มต้น

แต่จงพึงระลึกไว้เสมอว่า

“ทุกการตัดสินใจ ส่งผลต่อเนื้อเรื่องและจุดจบ”

อีเมลลับ ฉบับอาถรรพ์

วันนี้เป็นอีกวันของฉันที่โรงเรียน ถึงแม้ทุกคนจะเริ่มเข้าสู่วัยมัธยมต้นกันแล้ว แต่บางคนก็ยังคงเก็บนิสัยเหยียดเพศที่ควรจะหมดไปตั้งแต่วัยประถมไว้มาล้อเลียนฉันอยู่ เพียงเพราะฉันมีจริตจะก้าน ความสะอาดต๊ะตึงมากกว่าพวกผู้ชาย ทำให้ฉันโดนกลุ่มคนเหล่านั้นล้อเลียนเอาบ่อย ๆ

“ไอเซนมันเป็นตัวดี ๆ”

ฉันมักจะได้ยินคำพูดเหล่านั้นอยู่เป็นประจำ แต่แล้วไง ยุคนี้ยุคศตวรรษที่ ๒๑ แล้ว โนสน โนแคร์ เชิด ฉันใช้ชีวิตแบบเก้ ๆ ของฉันต่อไปแบบไม่อายใคร เป็นตัวดีแล้วไง ฉันไม่ได้ทำให้ใครเดือดร้อน พ่อแม่ฉันยังไม่เห็นมานั่งกลุ้มใจเลย ผู้ชายพวกนั้นเป็นใครจะมาทำให้ฉันเศร้าได้ “เออ เป็นตัวดีแล้วไง เก่งให้ได้แบบถูกละกัน” ฉันพูดจบพร้อมแสดงหน้าจอสื่อแสดงแรงค์กลอรี่ ๕๐๐ ดาวในเกมให้พวกผู้ชายเหล่านั้นดู กลายเป็นว่า พวกผู้ชายเหล่านั้นไม่กลัมาล้อเลียนฉันอีกเลย

ถึงแม้ฉันจะเป็นตัวดี แต่กิจกรรมที่ฉันรักสุดหัวใจนอกจากของสวย ๆ งาม ๆ แล้วคือการเล่นเกม ฉันชอบเล่นทุกแนว ทุก

★แรงค์กลอรี่ (Glorious Rank) คือ แรงค์สูงสุดในเกม MOBA อย่าง Arena of Valor (RoV) หรือ Valorant เป็นระดับที่แสดงถึงฝีมือระดับโปรเพลเยอร์ที่แท้จริง มีดาวเป็นหน่วยวัดแรงค์และเป็นเป้าหมายสูงสุดที่ผู้เล่นต้องการ

รูปแบบ โดยเฉพาะเกม Moba^๒ และ MMORPG^๓ เวลาค้นทำ
เรื่องอะไรก็ต้องทำให้จริงจัง ดังนั้นฉันจึงมีฝีมือการเล่นมากกว่า
เพื่อนร่วมชั้นบางคนเสียอีก และด้วยความโดดเด่นนี้เอง ทำให้ใน
วันนี้ฉันจึงได้อีเมลปริศนาเข้ามาในกล่องข้อความของเมล
nognzenekochan@gmail.com ซึ่งมีเนื้อหาว่า

ยินดีต้อนรับมิตรสหายทุกท่าน!

ผู้การทดสอบระบบเกมที่ไม่เหมือนใคร

'The Forbidden Stone-เจาะเวลา ตามหาศิลาต้องสาป'
เกมที่จะให้ทุกท่านได้สัมผัสประสบการณ์การผจญภัย
ที่ไม่เหมือนใครและไม่มีใครเหมือน เกมของเราจะทำให้ท่าน
ทั้ง อึ้ง เสียว และสนุกไปกับเรื่องราวรวมทั้งพบเจอกับตัวละคร
ในนิทานไทยต่าง ๆ มากมายที่จะพาทุกท่านไปผจญภัยตามหา
ศิลานักปราชญ์ หากท่านพร้อมร่วมเดินทางไปกับเราแล้ว
กดเข้าร่วมกับเราด้านล่างได้เลย!

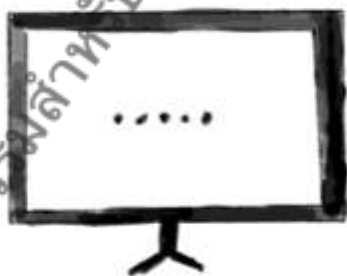
^๒ MOBA (Multiplayer Online Battle Arena) คือ เกมออนไลน์แนววางแผนการรบแบบ
ทีมที่ผู้เล่นแต่ละคนควบคุมตัวละครฮีโร่ ๑ ตัว ต่อสู้กันเป็นทีม (ส่วนใหญ่ ๕v๕) ในแผนที่ที่มี
๓ เลน (ทางเดินหลัก) โดยมีเป้าหมายหลักคือการทำลายฐานทัพของฝ่ายตรงข้าม โดยเน้นการใช้
กลยุทธ์ การวางแผน และการทำงานร่วมกันเป็นทีม เกมแนวนี้นิยมผสมผสานระหว่างแอ็กชันและ
วางแผน เรียลไทม์ ให้ผู้เล่นพัฒนาตัวละครในเกมด้วยการเก็บเลเวลและซื้อไอเทมเพื่อเพิ่มความ
แข็งแกร่ง

^๓ MMORPG (Massively Multiplayer Online Role-Playing Game) คือ เกม
สวมบทบาทออนไลน์ที่ผู้เล่นจำนวนมากสามารถเข้ามาเล่นพร้อมกันในโลกเสมือนจริง
เดียวกันผ่านอินเทอร์เน็ต โดยผู้เล่นจะสร้างตัวละครและผจญภัยร่วมกับผู้เล่นอื่น ทำภารกิจ
พัฒนาตัวละคร และได้ตอบกันในโลกที่คงอยู่ตลอดเวลา

ไม่รู้ว่เพราะที่บ้านสอนมาดีว่าห้ามกดลิงค์หรือกดอะไรแปลก ๆ บนอินเทอร์เน็ตรีเปล่า จึงทำให้ฉันรู้สึกว่ไม่ควรกดตอบรับคำเชิญชวนที่ขึ้นมaley แต่ด้วยความอยากรู้อยากเห็น ฉันก็อยากกดตอบรับนิต ๆ นะ ทำอย่างรใดดีละเนี่ย...

กดตอบรับเมล ไปหน้า ๔

ไม่ตอบรับเมล ไปหน้า ๘

เกมอะไร สมจริงเกินไปไหมเนี่ย ?!

การได้รับเมลให้เชิญชวนทดสอบเล่นเกมแบบนี้ คงไม่ต่างอะไรกับได้มงประกวดมิสแกรนด์ในรอบไพนอล ดังนั้น ฉันจึงไม่รีรอที่จะกดเข้าร่วมเล่นเกมที่แนบมาพร้อมกับเมล ทันใดนั้น หน้าจอก็เริ่มเกิดแสงแปลกประหลาด ร่างกายของฉันก็ค่อย ๆ เริ่มถูกดึงดูดเข้าไปในหน้าจอทีละนิด ๆ ทันใดนั้นเอง ภาพตรงหน้าก็สว่างวาบ

หลังจากนั้นไม่นาน ภาพที่ปรากฏอยู่ตรงหน้า กลายเป็นภาพของหมู่บ้านหนึ่ง ที่สภาพไม่เหมือนบ้านในปัจจุบัน มีลักษณะเป็นแบบเรือนไทยทรงสูง ส่วนใหญ่ทำจากไม้ คนที่เดินผ่านไปผ่านมาใส่ชุดที่ไม่เหมือนคนทั่วไป ผู้ชายใส่ชุดเกราะหนาเทอะทะพร้อมโล่ บางคนก็มีผ้าคลุมปิดปากปิดหน้าพร้อมมิดสั้นสองเล่มทางด้านหลัง เปลือยท่อนบนแบบโจรป่าที่เห็นตามละครย้อนยุค ผู้หญิงบางคนก็ใส่แค่เกราะที่อกพร้อมดาบเล่มใหญ่ยาว บางคนก็สวมใส่แค่เสื้อกับโจงกระเบนแล้วมีธนูห้อยอยู่ข้างหลัง ภาพตรงหน้าทำให้เขารู้สึกประหลาดใจนิด ๆ อีกทั้งข้อความทั้งหมดที่ทุกคนได้อ่านอยู่ตอนนี้ เซนก็ได้ยินอยู่ในสมอง เหมือนมีคนคอยบรรยายเหตุการณ์ที่เขาเจอให้ใครบางคนฟัง เช่นไม่รู้จะจัดการเหตุการณ์ตรงหน้าอย่างไร จึงวิ่งเข้าไปหาชาวบ้านคนหนึ่งที่ตั้งแผงขายของอยู่บนพื้น

“คุณป้าจ๊ะ ๆ ป้าพอจะรู้ไหมว่าหนูอยู่ที่ไหนเธอคะ
ทำไมทุกคนพกอาวุธกันหมดเลย หนูกลัวกลัว”

“เฮ้อ... ขายของไม่ดีเลย”

“แล้วป้าขายอะไรคะ บนแผงไม่เห็นมีของวางอยู่เลย”

“เฮ้อ... ขายของไม่ดีเลย”

“โอย ป้า พุดเป็นอยู่ประโยคเดียวรีงเนีย!”

เมื่อพุดจบ เขาก็นึกย้อนเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นกับตน ทั้งผู้คน อารูธ บทพุดของคนที่เจอ จากประสบการณ์การเล่นเกม และดูการ์ตูนแฟนตาซีมาหลาย ๆ เรื่องทำให้เซนเข้าใจได้ในทันทีว่าเขาได้มาติดอยู่ในโลกของเกมที่กดเล่นไปเรียบร้อยแล้ว และคนที่อยู่ตรงหน้าจะเป็นอะไรไปไม่ได้ นอกจาก NPC^๔ ที่ระบบเกมได้สร้างขึ้นมา ทำให้เซนเกิ -

“โอย เจียบ ๆ บทพี่แล้วละ อย่าเจอ”

ฉันเพลอล้นคำด่าออกไป เพราะความรำคาญที่ฉันได้ยินเสียงบทบรรยายประหลาดที่อยู่ในหัวคอยพาดพิงทุกเหตุการณ์ทุกการกระทำที่ฉันได้ทำลงไป มันทำให้ฉันเสียสมาธิจากการที่ฉันกำลังครุ่นคิดว่าจะทำอย่างไรต่อไปดีกับเรื่องที่เกิดขึ้น ไม่นานนักอยู่ ๆ บนพื้นก็มีลูกศรเรืองแสงสีฟ้าขึ้นมา ฉันไม่รู้จะทำอย่างไรต่อไปจึงได้แต่เดินตามลูกศรนั้นไป

^๔NPC คือ Non-Player Character หรือ ตัวละครที่ไม่ใช่ผู้เล่นในวิดีโอเกม ถูกควบคุมด้วยโปรแกรมหรือ AI มีหน้าที่ให้ข้อมูล ทำภารกิจ ขายของ หรือเป็นคู่ต่อสู้ เพื่อสร้างความสมจริง

ลูกศรได้นำทางฉันผ่านเข้าเมืองมาเรื่อย ๆ จนเจอบ้านเรือนไทยทรงสูงดูหรูหราหลังหนึ่ง รอบ ๆ มีต้นไม้เขียวชอุ่มไปหมด ฉันจึงได้เดินขึ้นบันไดไปอย่างช้า ๆ เมื่อไปถึงชั้นสุดท้าย เพลงก็ดังขึ้นมา แล้วภาพตรงหน้า เป็นชายวัยกลางคนที่แต่งองค์ทรงเครื่องจัดเต็ม ทั้งเครื่องหัว ทั้งชุดหรูหรา เหมือนคนเดิมเกมรายเดือนมานานนับ ๑๐ ปี ทำให้ฉันพอจะเดาได้ว่าคนตรงหน้าน่าจะเป็นกษัตริย์ของเมืองนี้ เขากำลังนั่งอยู่บนบัลลังก์ของตนโดยมีเหล่าคนรับใช้รายล้อม เมื่อฉันเดินไปถึงที่หน้าบัลลังก์ กษัตริย์องค์นั้นตรัสว่า

“สวัสดีท่านผู้กล้า ข้ามีนามว่า นาจา บุตรแห่งสวรรค์ ข้าเป็นกษัตริย์ที่ปกครองเมืองศิลาแสงแสงทองคำแห่งนี้ เมืองของเราอยู่อย่างสงบสุข ปราศจากภัยคุกคามต่าง ๆ มานานหลายปี แต่ ณ บัดนี้ ทุกอย่างได้กลับตาลปัตรไปหมด เมื่อศิลา นักปราชญ์ที่มอบพลังเวทมนตร์ปกป้องเมืองแห่งนี้ถูกขโมยไป! ข้าจึงจะมอบภารกิจให้เจ้าเดินทางไปที่ต่าง ๆ เพื่อตามหาศิลา นักปราชญ์ และมอบความสงบสุขให้แก่เมืองศิลาแสงแสงทองคำอีกครั้ง!”

เมื่อสิ้นเสียงของกษัตริย์ก็มีหน้าตาสีน้ำเงินที่แสดงข้อความว่า

ท่านสนใจรับภารกิจเพื่อจบเกมและออกไปสู่โลกความเป็นจริงหรือไม่

รับ

ไม่รับ

หมายความว่า หากเราับภารกิจนี้และสามารถทำ
ภารกิจจนสำเร็จ เราจะได้ออกจากเกมนี้หรือ แต่ถ้าภารกิจมัน
อันตรายจนถึงแก่ชีวิตจะทำอย่างไร คຸ່มค่าที่จะเสี่ยงไหม แต่
ทุกการตัดสินใจของฉฉฉ ฉฉอยู่กับเธอแล้วละนะักอ่าน...

รับภารกิจ ไปหน้า ๑๐

ไม่รับภารกิจ ไปหน้า ๙

ที่บ้านสอนมาแบบนี้

น้องเซนจะไม่ยุ่งละกัน ที่บ้านสอนมาว่า อย่ากดลิงค์
กลุ่มสี่กลุ่มห้า มันอาจจะมีไวรัสอะไรซ่อนอยู่ก็ได้ ถ้าโดน
มัลแวร์ขึ้นมา คอมพิวเตอร์พังแล้วเดี๋ยวจะไม่มีอะไรให้เล่นเอา
ว่าละ วันนี้เข้าไปกดรับไอเทมในเกม 13 Legs online ดีกว่า

และแล้ว การผจญภัยต่าง ๆ ของน้องเซนก็ได้จบลง
แม้จะยังไม่ได้เริ่มต้นเลยก็ตาม...

จบ

ชีวิตมีค่า อย่าซ่ากับอันตราย

เซนรีบกดไปบนหน้าต่างข้อความคำว่าไม่รับในทันที
หลังจากนั้นหน้าต่างข้อความได้หายไปในอากาศ

เวลผ่านไปไม่นาน เช่นลูกเทเลพอร์ตไปยังหมู่บ้านหนึ่ง
ที่มีชาวบ้านมากมาย

“เฮ้ ไอ้หนู มัวยืนทำอะไรอยู่ มาช่วยลุงชนของเรว”

มีชายชราคนหนึ่งเรียกให้เซนไปช่วยยกกระสอบข้าว
ยกน้ำ ปลุกผัก ตำนาน เลี้ยงควาย ทำสารพัดอย่างจนตกกลางคืน
ในคืนนั้นเซนรู้สึกเหนื่อยมาก เมื่อหัวถึงหมอนเซนก็หลับหลับไป
ในเช้าวันต่อมา กิจกรรมประจำวันของเซนก็เป็นแบบนี้ตลอดไป
เรื่อย ๆ ไม่มีวันจบ และแล้วเซนก็ต้องติดอยู่ในเกมนี้ในฐานะ
ชาวบ้านNPCคนหนึ่งตลอดกาล...

จบ

ไม่ว่าพรุ่งนี้จะเป็นอย่างไร

ใจฉันยังตามเธอไป ทุกทุกแห่ง

เซนใช้นิ้วกดเข้าไปที่คำว่า ‘รับ’ บนกล่องข้อความ
ที่ขึ้นมาตรงหน้า หลังจากนั้นกล่องข้อความก็หายไป ทุก ๆ คน
บริเวณโดยรอบต่างให้ร้องแสดงความดีใจกันยกใหญ่

“หวังว่าท่านจะทำภารกิจสำเร็จนะท่านผู้กล้า ”

เมื่อจบประโยคกษัตริย์นาคา เขาก็ถูกเทเลพอร์ตมายัง
เมือง ๆ หนึ่งที่มีผู้คนมากมาย แต่ละคนมีอาวุธติดตัวพร้อม
ไม่ว่าจะเป็น ดาบยาว คทาเวท หรือแม้แต่ธนู ผู้คนต่าง—

“หยุดบรรยายค่ะ ฉันเห็นกับตาแล้วนะคะ!”

ฉันพูดขัดบทบรรยายที่กำลังพรรณนาถึงสิ่งที่อยู่
ตรงหน้าฉัน ซึ่งไม่ต่างอะไรจากภาพแรกที่ฉันเห็นตอนถูกดูด
เข้ามาในโลกแห่งนี้มากนัก ในเมื่อได้รับการกิจไปแล้ว ฉันจะต้อง
ทำอย่างไรต่อไปดี แล้วจะต้องเดินไปตรงไหน

จู่ ๆ พื้นที่ฉันยืนอยู่ก็ปรากฏเป็นลูกศรเช่นเดิม ซ้ำไปยัง
จุดหมายปลายทางที่ฉันเองก็ไม่ว่ามันจะพาไปที่ไหน แต่เมื่อ
ไม่มีอะไรจะเสียแล้ว ฉันจึงได้แต่เดินตามลูกศรนั้นไป ลูกศร
นำทางฉันเดินตามทางรอบเมืองไปเรื่อย ๆ จนพบกับคุณลุง
ปริศนาในชุดผ้าคลุมคนหนึ่งที่กำลังยืนอยู่หน้าบ้านหลังหนึ่ง
ดูจากบริเวณรอบ ๆ แล้วน่าจะอยู่ใกล้กับประตูทางออกจาก
หมู่บ้านแห่งนี้

“สวัสดิ์จะพ่อหนุ่ม จะไปไหนหรือจ๊ะ”

“หนุ่มเหม็นอะไรคะลุง หนูสวยเรีดขนาดนี้ ให้เกียรติ ขนตาหนูนิดนึงคะ เป็นแพสวยเหมือนต่อขนตามา ๑๐ ร้าน”

“สวัสดิ์จะพ่อหนุ่ม จะไปไหนหรือจ๊ะ”

ดูจากคำพูดที่วน ๆ แล้ว ลุงน่าจะเป็น NPC ที่ถูกตัวเกม ตั้งค่าคำตอบไว้ให้ตายตัว แล้วแบบนี้ฉันจะตอบยังไงให้เนื้อเรื่อง มันดำเนินต่อไปดีละเนี่ย อ้อ นึกออกแล้ว ฉันลองพูดตามที่ เราเข้าใจละกัน

“คือจ้ลุง หนูกำลังจะออกไปตามหาศิลา นักปราชญ์อะ ลุงรู้ปะว่าหนูจะไปหามาจากไหน”

“ฮ่า ๆ ๆ แบบนี้เอง ท่านคือท่านผู้กล้าของเมืองเรา นี่เอง หากท่านอยากตามหาศิลา นักปราชญ์ละก็ เดินผ่านประตู ออกจากหมู่บ้านนี้ไป ท่านก็จะเจอกับการผจญภัยที่ยิ่งใหญ่รอ ท่านอยู่ แต่ข้าขอเตือนไว้นะว่า ทางทุกทางที่ท่านต้องเลือก มีภัยอันตรายรอท่านอยู่”

“ว้าย ลุง มาพูดคุยกันแบบนี้ใครจะกล้าไปละ ไอ้ย ตาย ๆ”

“ไม่ต้องกลัวท่านผู้กล้า หากท่านอยากออกไปเจอ โลกกว้างแล้วละก็ ข้ามีสิ่งที่จะมอบให้แก่ท่าน เพื่อนำไปสู่กับ อุปสรรคต่าง ๆ ที่ขวางท่านอยู่”

“ว้ายย เร็ดดดดดด แล้วเป็นอะไรหะอะ อาวุธสวย ๆ ปีกวิเศษ หรือชุดเก๋ ๆ หรือความสามารถโกง ๆ”

“ข้าจะมอบวิชาความรู้พื้นฐานอาชีพอิสระให้แก่ท่าน เพื่อนำไปพัฒนาความสามารถของท่านให้ต่อยอดกับอุปสรรคต่าง ๆ”

หลังจากชายแก่ปริศนาตรงหน้าพูดจบ มีกล่องข้อความปรากฏอยู่ตรงหน้า

เรียนรู้อาชีพของท่านจากบุรุษปริศนา

นักดาบ

จอมขมังเวท

แค่เนี่ย ตูก็นึกว่าจะให้ของโกง ๆ โอ๊ย สุดท้ายก็ได้แค่สายอาชีพ แล้วก็ต้องมานั่งลำบากเก็บเลเวลตัวเองอยู่ดี

แล้วแบบนี้น้องเซนจะเลือกอะไรดีเนี่ย พวกเธอที่อ่านอยู่ ช่วยเลือกหน่อยซิจ๊ะ...

อาชีพนักดาบ ไปหน้า ๑๓

อาชีพจอมขมังเวท ไปหน้า ๑๔๘

“เก็บเลเวล (Level Grinding) มาจากคำว่า เก็บเลเวล คือ การเล่นเกมโดยเน้นการทำภารกิจ ต่อสู้มอนสเตอร์ หรือทำกิจกรรมซ้ำ ๆ เพื่อสะสมค่าประสบการณ์ (EXP) และเลื่อนระดับ (Level) ให้ตัวละครแข็งแกร่งขึ้น เพื่อปลดล็อกทักษะใหม่ ๆ และเตรียมพร้อมสำหรับเนื้อหาที่ยากขึ้นเรื่อย ๆ เป็นหัวใจหลักของเกมแนว RPG (Role-Playing Game) โดยเฉพาะในเกมออนไลน์ (MMORPG).

เรingersำร่ำด่ำบ

เมื่อเลือกอาชีพนักด่ำบเสร็จ หน่ำต่งข่ำอควมได้ห่ำยไป ในอ่ำก่ำศ มีแสงสีทองปริศน่ำรอบ ๆ ตัวเซน เข่ำสั่มผัสได้ถึงพลัง ะไรบ่งอำงอำงที่ห่ำมท่นโหลเวเรียนอยู่ห่ำวร่ำงกำย

“เรื่งม่ำกค่ำเหล่ำนั้กอำน นั้เน่หะร่ออำชีพนั้กด่ำบ ฉััน จะได้เรingersำร่ำด่ำบบฟลอเรนตีโน^๖ สว่ย ๆ เก่ ๆ แล้วละชี บั้งม่ำก”

“อ้อ สุตยออดม่ำก ข่ำสั่มผัสได้ถึงพลังอันมห่ำศำลของทำน ในเมื่อทำนมีวิช่ำด่ำบแล้ว ข่ำจะมอบคั้สตรำวุธ ด่ำบพิษ่ำตมำร ให่เก่ทำนเพื่อป้องกันตัวจ่ำกอันตรำยในภ่ำยภ่ำคหน่ำ รั้บนี้ไว้ชี”

หล่งจ่ำกบุรุษปริศน่ำพุดจบ หน่ำต่งข่ำอควมก็เดื่งขึ้นมำ ตรงหน่ำว่ำ **ทำนได้รั้บคั้สตรำวุธ ด่ำบพิษ่ำตมำร ต้องกำรสวม ใส่หรือไม่** เน้นอน ถ้าไม่สวมใส่ฉัันจะเอำอะไรไปสู้ละ หล่งจ่ำก ฉัันตอบตกลง ที่มือของฉัันจึงมีด่ำบคั้งรูปทรงสว่ยงำมปรำกฏ ออกมำ ในใจแ่บผิดห้วงเล็กนั้อย คิด้ว่ำจะได้เป็นด่ำบย่ำวเรี่ยว สว่ยเหมือนกั้บฟลอเรนตีโนแต่ไม่เป็นไร แ่มีด่ำบเล่มนี้ฉัันก็พร้อม ที่จะผจญภัยในภ่ำยภ่ำคหน่ำแล้ว!!!!

หล่งจ่ำกนั้นฉัันก็เดินออกม่ำจ่ำกประตูของหมู่บ้านแล้ว เดินเข้ำไปในป่ำลั้ก บรรย่ำก่ำศรอบ ๆ เดื่มไปด้วยเสียงสิงส่ำลั้ตว์ ม่ำกม่ำย ไม่ว่ำจะเป็น สิง นกนั้อยกลอยใจ ผีเสื้อ หนอน แ่ลง แล้วก็... อ่ำยบ่อยำกเชื่อส่ำยด่ำ ว่ำภ่ำพตรงหน่ำสีเป็นควมจริง

^๖ ฟลอเรนตีโน (Florentino) คือ ฮีโร่ไฟต์เตอร์ในเก่ม Arena of Valor (RoV) ที่มีชื่อเสียงด้ำน ควมส่งงำมและทักษะกำรใช้ด่ำบอันรวดเร็ว จนได้รั้บฉ่ำยว่ำ “ร่ำข่ำแห่งออฟเลน”

(ทำนองเพลง คำว่าฮักกันมันเหี้ยกิมไส) สิ่งที่ฉันเห็นตรงหน้าคือ
ครึ่งคนครึ่งนก ถ้าจำไม่ผิด จากที่ฉันเคยอ่านในหนังสือวรรณคดี
สมัย ป.6 สิ่งนี้น่าจะเรียกว่า กินรี ใ้มายก๊อด! ใครจะไปคิดว่าจะ
ได้พบกับตา ปกติเห็นแต่จากโฆษณาเหล้าเก่า ๆ ในตู้กด
ของจริงสวย เร็ด เชิด เก่ ดูมีออร่า แฮ่ เห็นแล้วก็แอบน้อยใจ
นิด ๆ ฉันอยากเกิดมาสวยเก่ เป๊ะ แบบพวกกินรีจัง แต่คนเรา
เลือกเกิดไม่ได้ คงได้แต่ใช้ชีวิตในแบบที่เราเป็น ทุกวันนี้ฉันจึง
คอยดูแลผิวพรรณทาสกินแคร์ทุกวัน เพื่อหวังว่าในอนาคตฉันจะ
โตมาสวยแบบพีโยชิ รินรดาบ้าง อ้อย นอกเรื่องไปไกลละ
ออกเดินทางต่อดีกว่า

เมื่อฉันเดินเข้ามาในป่าได้ราว ๆ ห้านาทีก็มาเจอกับ
ป้ายตรงหน้า บนป้ายมีตัวอักษรที่เขียนบอกทางแยกทั้งหมด
สามทาง ‘ทุ่งหญ้ากว้างทางซ้าย สุสานคนตายตรงไป
ป่าดงพงไพรไปไกลกว่าเดิมทางขวา’ แต่ละทางดูแตกต่างกัน
อย่างสิ้นเชิง ทางซ้ายดูจะเป็นทุ่งหญ้าโล่งที่ดูแห้งแล้ง ตรงไปก็ดู
มืด ๆ มองไม่ค่อยเห็นทาง รู้สึกวังเวงยังงั้นขอบกล ทางขวาก็เป็น
ป่าที่ดูลึกกว่าเดิม แล้วแบบนี้ ฉันจะไปทางไหนเพื่อจะไปตามหา
คิลานักปราชญ์ดีละเนี่ย...

ไปทุ่งหญ้าร้าง ไปหน้า ๑๖

สุสานคนตาย ไปหน้า ๕๘

ป่าดงพรงไพรไปไกลกว่าเดิม ไปหน้า ๖๙

ต้นฉบับวรรณกรรมเด็กวัยเด็กนิพนธ์ปีการศึกษา2568

ทุ่งหญ้าสะวันนาโอนานะ

ในเมื่อพวกเธอตัดสินใจแล้ว ฉันก็ไม่ติดขัดอะไร
งั้นเราเริ่มเดินทางไปยังทุ่งหญ้ารกร้างกันเลย!

หลังจากที่ฉันเดินเข้ามาในเส้นทางทุ่งหญ้ารกร้าง
ในตอนแรกยังพอเห็นพืชพรรณเขียวขจีอยู่บ้าง แต่หลังจากนั้น
ไม่นาน พื้นที่โดยรอบก็มีแต่ทุ่งหญ้าสีเหลืองแห้งแล้ง ไม่มีความ
สบายตาสบายใจที่จะเห็นเท่าไรนัก แถมไม่มีสิ่งมีชีวิตใด ๆ
บริเวณรอบ ๆ เลยนอกจากฉันคนนี้ ถ้าฉันโดนโจรปล้นหรือมี
สัตว์อันตรายใด ๆ พุ่งมาเข้าทำร้ายฉันตอนนี้ฉันคงได้กลายเป็น
ศพไร้ญาติแน่ ๆ แต่ไม่เป็นไร ในเมื่อฉันได้ความสามารถในการ
เป็นนักดาบมาแล้ว ต่อให้มีตัวอะไรที่น่ากลัว ๆ เข้ามาโจมตี ฉันก็
พร้อมใช้ทวารบาตบาปพาดฟันศัตรูให้หมด

ฉันเดินเข้ามาในโซนทุ่งหญ้าแห่งนี้ได้ราว ๆ ๑๐ นาที
ก็เริ่มรู้สึกแปลกใจ ทุ่งหญ้านี้จะไม่มีอะไรเลยจริง ๆ หรือ
มีแต่หญ้า หญ้า พื้น แล้วก็หญ้า หรือเพราะตัวเกมยังสร้าง
ไม่เสร็จดี ทำให้บริเวณรอบ ๆ จึงมีแต่พื้นที่โล่ง ๆ สงสัย
นักพัฒนาเกมยังไม่ได้เขียนโค้ดเพิ่มสิ่งของต่าง ๆ มาตกแต่ง
บริเวณนี้ ด้วยความเจียบและโล่งของมัน จึงทำให้ฉันเริ่มรู้สึกเบื่อ
จนแทบจะหลับ แต่แล้วฉันก็เห็นร่องรอยอะไรบางอย่างที่พื้น
เหมือนมีสิ่งมีชีวิตหรืออะไรบางอย่างที่ใหญ่เกินมนุษย์เคลื่อนที่
จนทำให้หญ้าราบไปตามทาง เห็นดังนั้นฉันจึงเกิดความสงสัย
อยากลองเดินตามไปเพื่อดูว่าสิ่งนั้นมันคือตัวอะไรกันแน่ แต่อีกใจ

ก็กลัวว่าจะออกนอกกลุ่มออกทางไปจนทำให้ไปไม่ถึงคิลา นักปราชญ์
แล้วแบบนี้ฉันจะอย่างไรดีเนี่ย...

เดินตามร่องรอยสิ่งมีชีวิต ไปหน้า ๑๘

ไม่เดินตามร่องรอยสิ่งมีชีวิต ไปหน้า ๓๘

ต้นฉบับวรรณกรรมสำหรับเด็กนิพนธ์ ปีการศึกษา 2568

เดินตามรอย

ฉันตัดสินใจเดินตามรอยตามที่นักอ่านได้ช่วยฉันตัดสินใจเลือกไป ร่องรอยพาฉันเดินมาเรื่อย ๆ จนพบกับป่าดิบชื้นที่มีความทึบและมีต้นไม้หนากว่าป่าที่ฉันจากมาในตอนแรก ใจฉันตุ้ม ๆ ต่อม ๆ ไม่กล้าเข้าไปในตอนแรก แต่ในเมื่อนักอ่านให้ฉันมาทางนี้แล้ว ฉันก็จะไม่กลัวอันตรายใด ๆ ทั้งนั้น

เมื่อเข้าไปในป่า ร่องรอยก็เริ่มเห็นชัดขึ้นเพราะพื้นมีลักษณะเป็นโคลนและมีใบไม้หนา และดูจากลักษณะของร่องรอยแล้ว สิ่งมีชีวิตตัวนี้น่าจะมีลักษณะลำตัวตรงยาวคล้าย ๆ งู แต่มีลักษณะใหญ่กว่าและมีเกล็ด มันเคลื่อนที่เข้าไปในป่าลึกขึ้นเรื่อย ๆ จนฉันเดินเข้ามาถึงหน้าถ้ำแห่งหนึ่ง ข้างในมืดสนิทจนฉันแทบจะมองไม่เห็นว่ามีอะไรแอบซ่อนอยู่ แต่ดูจากข้างนอกนี้แล้ว น่าจะกว้างใหญ่และลึกพอสมควร ภายในถ้ำอาจจะมီးอะไรที่น่ากลัวซ่อนอยู่ก็ได้ แต่ไม่แน่ว่าจะมีศิลา นักปราชญ์ที่ทุกคนตามหากำลังซ่อนอยู่ เพราะของต่าง ๆ ที่ใช้ผ่านด่านในเกมส่วนใหญ่มักจะถูกซ่อนในที่ที่ดูลึกลับน่ากลัวแบบนี้แหละ หรือว่าเรากำลังไปเจอต้นเจียนลับ؟! แต่ถ้าไม่ใช่ เข้าไปก็คงต้องย้อนกลับไปที่ทุ่งหญ้าเหมือนเดิม...

* ดันเจียน (Dungeon) พื้นที่ปิดล้อมจำลองที่มักพบในเกมแนว RPG และแฟนตาซี โดยออกแบบเป็นเขาวงกต คุกใต้ดิน หรือสถานที่อันตราย ที่มีแต่สัตว์ประหลาดและกับดัก ผู้เล่นต้องเข้าไปสำรวจ ต่อสู้เพื่อเก็บเลเวล และรับสมบัติหรือไอเทมหายาก เป็นระบบสำคัญในการพัฒนาตัวละคร

เข้าไปสำรวจในถ้ำ ไปหน้า ๒๐

ไม่เข้าไปสำรวจในถ้ำ ไปหน้า ๓๘

เดินเข้าถ้ำ

ฉันลองเดินเข้ามาสำรวจในถ้ำปริศนาตรงหน้า เพื่อว่าการสำรวจครั้งนี้จะนำโชคให้เราได้เจอคิลานักปราชญ์เลยก็ได้ แล้วเราจะได้ออกจากเกมได้อย่างปลอดภัยหายห่วง สบาย ๆ ไร้รอยขีดข่วน ข้างในถ้ำถึงแม้จะมีดสนิท แต่ก็แปลกที่ฉันสามารถเห็นข้างในได้อย่างง่ายดาย อาจเป็นเพราะระบบของเกมที่ดี เรื่องความมืดออกไปเมื่อเดินเข้ามาสำรวจใกล้ ๆ พื้นที่หรืออาจจะเพราะเพื่อความสะดวกสบายของผู้เล่นเอง ผู้เล่นจะได้ไม่ต้องถือคบเพลิงในการสำรวจ ข้างในถ้ำไม่มีสิ่งมีชีวิตใด ๆ หลบซ่อนอยู่เลย ฉันสัมผัสได้ถึงความรู้สึกจากอะไรบางอย่าง ด้านใน อาจเพราะถ้ำนี้เคยอยู่ใต้น้ำมาก่อน บนผนังถ้ำที่มีแต่หินงอกหินย้อยมากมาย รอบข้างก็มีแต่ก้อนหินน้อยใหญ่ ฉันเดินเข้ามาได้ไม่นาน ทางตรงหน้าก็กลายเป็นทางแยก ฉันพยายามมองเข้าไปข้างในแต่ละทางว่ามีสิ่งใดซ่อนอยู่หรือไม่ แต่ลึกเข้าไปสุดสายตามืดมากเสียจนฉันไม่สามารถมองเห็นได้ จู่ ๆ ฉันก็ได้ยินเสียงอะไรบางอย่างมาจากทางแยกทางด้านขวา เป็นเสียงที่ฉันไม่อาจเดาได้ว่ามันคือเสียงอะไร แบบนี้ฉันควรจะตามเสียงนั้นไปดีไหมเนี่ย...

เดินตามเสียงไป ไปหน้า ๒๕

ไม่เดินตามเสียง ไปหน้า ๒๒

ศึกนี้เจ็สสู้ไม่ถอย

ฉันเรียกดาบออกมาจากช่องเก็บของ เตรียมพร้อมที่จะสู้กับลูกพญานาคที่อยู่ตรงหน้า ถึงแม้ขนาดตัวจะต่างกัน แต่ฉันก็ไม่กลัวค่ะ นี่ฉันอยู่ในโลกของเกมนะคะ อะไร ๆ ก็เป็นไปได้ทั้งนั้น

“เจ้าใจกล้าไม่เบาเนะ คิดหรือว่าจะสู้เข้าได้” เมื่อมันพูดจบก็หัวเราะออกมาเสียงดังก้องถ้ำ

“อย่ามัน บอสตัวใหญ่กว่านี้ฉันก็เคยจัดการมาแล้วจะแกตัวแค่นี้ ต้องโดนเจ็สจัดระบบสักหน่อยละ” ฉันพูดจบก็ไม่รีรอ ยกดาบฟันเข้าไปที่ลำตัวของเจ้าลูกพญานาค หลอดเลือดของมันปรากฏขึ้นมาเหนือหัว แสดงให้เห็นตัวเลข -๑๐ หน่วย ปรากฏออกมาจากหลอดเลือด ทำให้ฉันเห็นเลือดเต็มที่มีทั้งหมด ๑,๐๐๐ หน่วย ถ้าต้องโจมตีมันเข้าทีละ ๑๐ แบบนี้ อีกกี่ปีมันจะตยุสะเนี่ย ไม่ได้การละ แบบนี้ฉันคงต้องใช้ความสามารถพิเศษที่ในทุก ๆ เกมจะมี หรือเรียกอีกอย่างว่า สกิล ว่าแต่ฉันจะใช้อะไรละเนี่ย แต่เมื่อฉันลองมานึกย้อนดู ส่วนใหญ่ระบบในเกมนี้จะสั่งการด้วยเสียง ฉันจึงลองพูด “สกิล!” เมื่อพูดจบก็มีหน้าต่างแสดงข้อความออกมา แสดงให้เห็นรายชื่อสกิลที่ฉันมีอยู่ตอนนี้ ‘วิชาดาบอาทมาฏ’ ‘วิชากระบี่กระบอง’ แบบนี้ ฉันควรจะใช้สกิลไหนจัดการกับลูกพญานาคตรงหน้าดีละเนี่ย..

ใช้วิชาดาบอาทมาฏ ไปหน้า ๒๓

ใช้วิชากระบี่กระบอง ไปหน้า ๒๔

ไม่ตามไป

ฉันตัดสินใจที่จะไม่เดินตามเสียงไป ใครจะไปรู้ เสียงนั้น
อาจจะเป็นเสียงของโจรที่รอดักทำอะไรไม่ดีมีร้ายกับฉันก็ได้ หรือ
อาจจะเป็นเสียงของพวกสัตว์อันตรายหน้าตาน่ากลัว แค่คิด
ก็สยองแล้ว

หลังจากเดินมาทางแยกที่ไร้เสียงอยู่นาน ฉันก็เริ่ม
เหนื่อยล้า และรู้สึกว่าการกำลังหลงอยู่ในถ้ำนี้ อะไรกันทั้ง ๆ ที่
ก็เพิ่งผ่านทางแยกมาได้ทางเดียว ทำไมถึงเดินไกลขนาดนี้ ฉันจึง
เลือกที่จะเดินย้อนกลับไป เพื่อว่าจะออกไปสู่ทางที่ฉันเดินเข้ามา
กลายเป็นว่า เมื่อฉันเดินไปได้ไม่นาน ทางข้างหน้าก็กลายเป็น
ทางแยกสามทาง ฉันจึงตัดสินใจเดินตรงไป เพราะตามที่
ฉันเข้าใจฉันยังไม่ได้เลี้ยวไปทางไหนเลยตั้งแต่เดินมาทางนี้ แต่
เมื่อเดินไปสักพักก็ต้องพบกับทางแยกอีกเรื่อย ๆ ๆ ๆ ทำยที่สุด
ฉันก็ไม่สามารถหาทางไปสู่ปากถ้ำได้ และแล้วเรื่องราวการ
ผจญภัยของฉันก็ต้องจบลงด้วยการที่ฉันต้องอยู่ในถ้ำนี้ไป
ตลอดกาล...

จบ

วิชาดาบอาทมาฏ

“วิชาดาบอาทมาฏ” ฉันทะโกนซือวิชาที่มีให้เลือกใช้ปรากฏว่า มือข้างซ้ายของฉันทะมีดาบสั้นสีทองโผล่ขึ้นมา เหมือนมีเวทมนต์อะไรบางอย่าง กลายเป็นว่าตอนนี้ฉันทะมีดาบอยู่ทั้งสองมือ ฉันทะจึงกระหน่ำฟันฟันไปที่ศัตรูด้วยแรงทั้งหมดที่ฉันทะมี กลายเป็นว่า ดาบที่ ฉันทะใช้ข้างขวาก็หักขึ้นมา พร้อมกับกลองข้อความที่ว่า ‘ผิวหนังแข็งแกร่งเกินไป ดาบจึงชำรุด จะฟื้นกลับมาอีกครั้งในอีก 3 ชั่วโมง’ ช่วยแล้วไง เนื่องจากดาบจริงของฉันทะ จึงทำให้ดาบเวทมนต์ทางด้านซ้ายมือก็หายไปด้วย ดังนั้นตอนนี้ฉันทะมีแต่ตัวและหัวใจ

“ฮ่า ๆ ๆ เจ้ามนุษย์ แก่ไม่เหลืออาวุธอะไรไว้ต่อสู้แล้ว ยอมแพ้เสียเถอะ” ลูกพญานาคที่อยู่ตรงหน้ามีท่าทีดูแคลนเพียงเพราะฉันทะไม่มีอาวุธไว้ต่อสู้อีกต่อไป แต่ใครจะไปยอมละ ฉันทะยังมีอีกหนึ่งความสามารถที่เก็บซ่อนไว้ นั่นคือสกลลับตีนแตกแหกทางโค้ง ฉันทะรีบหันหลังวิ่งหนีอย่างรวดเร็ว หวังว่าความเร็วของฉันทะจะมากพอที่จะทำให้หนีลูกพญานาคตัวนี้พ้น...

วิ่งหนีต่อไป ไปหน้า ๓๐

เอาตัวรอดเป็นยอดดี

วิ่งซิคะอีหุญ ใครจะไปสู้กับสัตว์บ้าเริ่มเท็มแบบนี้
สับตีนแตกเท่านั้น ฉันรีบวิ่งอย่างเร็วจนไม่คิดชีวิต แต่เมื่อวิ่งมาได้
สักพัก กลายเป็นว่าตรงหน้าของฉันปรากฏเป็นทางแยกสามทาง
ที่ฉันต้องเลือก แบบนี้น้องเซเนโกะจะไปทางไหนดีละเนี่ย...

ไปทางซ้าย ไปหน้า ๓๐

ไปทางตรงกลาง ไปหน้า ๒๗

ไปทางขวา ไปหน้า ๓๖

เสียงพาชวย

ฉันตัดสินใจที่จะเดินตามเสียงปรีศนานั้นไป ด้วยความสวมนั่นใจไม่กลัวใคร I'm fearless ฉันเดินเข้าไปลึกพักก็เจอกับร่องรอยที่ฉันคุ้นเคย มันคือรอยเกล็ดของสิ่งมีชีวิตปรีศนาที่มันค่อย ๆ เลื้อยเข้าไปตามทางที่ฉันกำลังเดินไปข้างหน้า ยิ่งเข้าใกล้เท่าไรก็ยิ่งสัมผัสได้ถึงความชื้นในอากาศที่อยู่รอบ ๆ อาจพอคาดเดาได้ว่า สาเหตุน่าจะมาจากสิ่งมีชีวิตชนิดนี้ก็เป็นได้ และแล้วฉันก็เจอตันตอของรอยปรีศนาที่ฉันตามมา

ภาพตรงหน้าคือภาพของสิ่งมีชีวิตขนาดใหญ่ที่กำลังนอนขดตัวอยู่ มันมีเกล็ดที่เหมือนกับปลา มีลำตัวยาวคล้าย ๆ กับงู หรือว่า นี่คือพญานาคที่ฉันเคยอ่านเจอในหนังสือวรรณคดีลำนำนั่นละ ฉันตกใจกับภาพที่อยู่ตรงหน้าจนเพลอเดินถอยหลังไปเตะก้อนหินเล็ก ๆ ก้อนหนึ่งทำให้เกิดเสียงดังก้อง ถ้า สิ่งมีชีวิตตรงหน้าฉันค่อย ๆ คลายตัวออกมา ก่อนจะยกหัวอันใหญ่โตของมันขึ้น ทำให้ฉันเห็นหงอนที่อยู่ตรงหน้าของสิ่งมีชีวิตตัวนี้

“ฮ่า ๆ เจ้ามนุษย์ เจ้าบังอาจมารบกวนเวลาพักผ่อนของข้าฉันหรือ เจ้าไม่รู้หรือว่าลูกพญานาคอย่างข้าต้องการเวลานอน ๒๓ ชั่วโมงต่อวัน” นี่ฉันได้ยินอะไรผิดไปใช่ไหม นี่ขนาดตัวของลูกพญานาคหรือเนี่ย ขนาดเป็นลูกตัวยังเท่ากับถ้าที่สูงหลายเมตรขนาดนี้ได้ ไม่อยากนึกภาพตอนตัวเต็มวัยเลย

“ว้าย คุณแม่ หนูขอโทษค่ะ ไม่ได้ตั้งใจจะรบกวน เชิญ
พักผ่อนตามสบายเลยค่ะแม่ขา หนูขอตัวไปก่อนละ” ฉันรีบยกมือ
ขอโทษขอโพยลูกพญานาคตรงหน้าแล้วกำลังจะหันหลังหนี

“หยุดก่อน! เจ้าคิดจะไปไหน ตั้งแต่เกิดมาข้ายังไม่เคย
เจอมนุษย์เลยสักคน ไหน ๆ เจ้าก็มาหาข้าทั้งทีแล้ว ข้าขอ
ลิ้มรสชาติมนุษย์ตัวเป็น ๆ หน่อยว่า มันจะอร่อยสักแค่ไหน”
ว้ายยยย! ตายแล้ว นี่มันคิดจะกินฉันเหรอเนี่ย ไม่ได้การละ
ทำอะไรดี ฉันควรจะสู้หรือจะหนีดีล่ะเนี่ย...

สู้กับลูกพญานาค ไปหน้า ๒๑

วิ่งหนีลูกพญานาค ไปหน้า ๒๔

ไม่มีทางหนี ได้เลย

ฉันเลือกที่จะวิ่งตรงไปทางข้างหน้าของฉันเหมือนที่พวกเธอเหล่านั้นทำเป็นคนเลือก ฉันวิ่งอย่างคล่องแคล่วองไวเหมือนตอนที่ฉันเคยแข่งวิ่งเปี้ยวสมัยประถม เมื่อฉันวิ่งมาได้สักพักก็กลายเป็นว่า ข้างหน้าฉันกลายเป็นทางตัน ไม่มีทางหรือที่ให้หลบซ่อน และแล้วฉันก็ได้ยินเสียงอะไรบางอย่าง

“ฮ่า ๆ เจ้าไม่มีทางให้ไปต่อแล้วเจ้ามนุษย์”

แบบนี้ คงมีแต่ต้องหันหลังกลับไปสู้ตาต่อตาฟันต่อฟันแล้วมาเจอกันหนอย ยัยลูกพญานาค!!!!

สู้กับลูกพญานาค ไปหน้า ๒๑

ใช้วิชากระบี่กระบอง

“วิชากระบี่กระบอง” ฉันทะโกนก้องเสียงดังทั่วทั้งถ้ำ กลายเป็นว่าดาบในมือฉันทกลายเป็นดาบกระบี่กระบองไม้ ธรรมดา ๆ แล้วแบบนี้ฉันทจะจัดการเจ้าลูกพญานาคได้ไหมเนี่ย

“ดาบเล็ก ๆ แบบนั้นหรือที่เจ้าจะใช้เพื่อจัดการข้า น่าขัน ยิ่งนัก”

หลังมันพูดดูถูกจบ ฉันทจึงพาดดาบลงไปด้วยโทสะ ทั้งหมดที่มี หนอย บังอาจมาดูถูกความสามารถของฉันทนะยะ หลังพาดเสร็จ เหมือนจะไม่มีอะไรเกิดขึ้น จึงทำให้ฉันทใจเสียไป ชั่วขณะ ฉันทจึงพาดซ้ำอีกรอบ เผื่อว่าจะมีอะไรเกิดขึ้นแต่ กลายเป็นว่า ดาบของฉันทมีลำแสงสีทองขนาดใหญ่เทียบเท่าลูก พญานาคปรากฏออกมา มันพาดเข้าจัง ๆ ไปที่หัวของลูก พญานาคตัวนั้น ใจแม่มาแล้ว ฉันทรู้สึกได้ว่าน่าจะจัดการเจ้านี้ได้ เป็นแน่ แต่มันกลับไม่ทำความเสียหายใด ๆ ต่อหลอดเลือดของ ลูกพญานาคเลย มีเพียงตัวเลขสถานะปรากฏขึ้นมาว่า

‘สตัน’ศัตรู 2 นาที

บ้าเอ๊ย กลายเป็นว่าสกลนี้แค่ช่วยยื้อเวลาหนีนั่น แต่ในเมื่อไม่สามารถกำจัดมันได้แน่นอน ฉันทจึงเลือกที่จะวิ่งหนี ออกมา

๔ “สตัน” (Stun) หมายถึง อาการมึนงง ตกตะลึง อึ้ง หรือหมดสติไปชั่วขณะ มักใช้เมื่อเกิดเรื่อง ประหลาดใจหรือโดนโจมตีอย่างรุนแรง

หลังจากฉันวิ่งออกมาลั้กพั้ก ฉันก็พบกับแสงสุดท้าย
ที่ปลายอุโมงค์ ฉันจึงรีบวิ่งไปด้วยความเร็วแสง กลายเป็นว่าฉัน
วิ่งกลับมาสู่ปากถ้ำที่ฉันอยู่ในตอนแรก เท่ากับว่าฉันเข้าไป
เสี่ยงตายฟรี ๆ โดยไม่ได้อะไรติดตัวกลับมาเลย แต่ก็ยังดีที่ยังคง
มีชีวิตรอดกลับมาได้ ฉันนั่งพักสักครู่ ก่อนจะเริ่มออกเดินทาง
ย้อนกลับไปสู่ทุ่งหญ้าที่ฉันจากมาในตอนแรก...

เดินไปที่ทุ่งหญ้า ไปหน้า ๓๘

หนีพญานาคปะพญาครุฑ

ฉันวิ่งหนีมาเรื่อย ๆ จนรู้สึกว่ามีสิ่งมีชีวิตตามหลังมาแล้ว จึงค่อย ๆ นั่งพักหายใจ สาระภาพว่านี่เหนือกว่าตอนแข่งกีฬาเสียอีก แต่ทำอะไรได้ ฉันต้องวิ่งเพื่อเอาชีวิตรอดไม่อย่างนั้นก็คงไม่ได้กลับออกไปสู่โลกความเป็นจริง แต่จู่ ๆ ฉันก็ได้ยินเสียงอะไรบางอย่างข้างหน้า เสียงเหมือนลมหรืออะไรบางอย่างกำลังกระพือ มีคนมาตากผ้าทิ้งไว้หรือ แต่ก็ไม่น่าใช่ในถ้ำลึกขนาดนี้ หรือมีใครกำลังแอบเอาผ้าขนหนูมาเล่นระบำผ้าแบบที่ฉันชอบทำรีเปล่า แต่ก็ไม่น่าใช่ ฉันจึงลุกขึ้น แล้วค่อย ๆ เดินตรงไปตามทางข้างหน้า

เมื่อเดินมาถึงต้นตอของเสียง สิ่งที่ปรากฏอยู่ตรงหน้าไม่ใช่คนกำลังเล่นระบำผ้าแต่อย่างใด มันคือสิ่งมีชีวิตลักษณะคล้ายมนุษย์ แต่กลับมีปีก หัวของมันมีจะงอยปากคล้าย ๆ กับนกอินทรี เมื่อฉันเข้าไปใกล้ก็เห็นสิ่งมีชีวิตนั้นชัดเจนขึ้นเรื่อย ๆ มันคือสัตว์ที่ฉันเห็นในเอกสารราชการต่าง ๆ ของที่บ้าน ถ้าจำไม่ผิดเหมือนมันจะเรียกว่า ‘พญาครุฑ’ กำลังบินอยู่ข้างบน เหมือนกำลังตามหาอะไรบางอย่างอยู่ ด้วยความตกใจ ฉันจึงเปลือยร้องออกมาเสียงดังจนสิ่งมีชีวิตที่อยู่ตรงหน้าหันหน้ามามอง ฉันควรจะทำอย่างไรต่อไปดี...

หนี ไปหน้า ๓๗

พยายามพูดคุย ไปหน้า ๓๑

การเจรจาสำคัญกว่าความรู้

เมื่อฉันเห็นแววตาคุณนักล่าเหยื่อของมัน ฉันจึงตัดสินใจ
ใช้การเจรจา เพื่อว่ามันจะไม่ทำร้ายฉัน

“เอ่อ... ใจเย็น ๆ นะคะคุณพญาครุฑขา หนูแค่จะหา
ทางออกนะคะ พอดีมีสัตว์จิ้งจะกินหนูอยู่ข้างหลัง หนูไม่มีที่จะ
ไปแล้ว” เมื่อพูดจบ ฉันก็ใช้ความสามารถในการแสดงค่อย ๆ
ปีนน้ำตาออกมาเพื่อเพิ่มคะแนนความน่าสงสาร

“โอ้ เจ้ามนุษย์เอ๋ย ไม่ต้องกลัวไป ข้าไม่ทำร้ายเจ้าหรอก”
ว้ายย เร็ด นี่แหละมันต้องแบบนี้ ต้องมีเอมพาธต่อกัน ต้องรู้จัก
ใจเขาใจเรา ไม่ใช่อะอะจะมาทำร้ายกันอย่างเดียว

“ขอบคุณมากค่ะ ลี-”

“ว่าแต่ เจ้าหนีดัวอะไรมาหรือ”

อ้าว นี่ยังไม่รอให้ฉันพูดจบ อยู่ ๆ ก็มาถามขัดชะงั้น
คือมีความเห็นอกเห็นใจแล้วแต่ไม่ต้องมีมารยาทว่กัน อื้อย ลืมไป
ฉันอยู่ในเกมอยู่ มันคงเป็นสกริปต์ที่เขาตั้งระบบไว้

“ลูกพญานาคคะ มันไล่ฉันมาติด ๆ เลย ฉันเพิ่งจะ
หนีพ้น”

แต่จู่ ๆ ข้างหลังฉันก็ได้ยินเสียงสิ่งมีชีวิตขนาดยักษ์กำลัง
เคลื่อนที่เข้ามาอย่างช้า ๆ ซวยแล้วไง หรือว่า... มันยังไม่เลิก
ตามตума

“ลูกพญานาคันนี้ ดีเลย ข้าเข้ามาในนี้เพื่อที่จะจัดการมันเนี่ยแหละ มันอยู่ไหนหรือ” ฉันไม่จำเป็นต้องตอบคำถามเลยสักคำ เพราะเมื่อสิ้นเสียงของพญาครุฑ สิ่งมีชีวิตที่ถูกเอ่ยถึงก็มาถึงพอดี

“เจ้าอยู่นี่เองเจ้ามนุษย์ ฮ่า ๆ ๆ สุดท้ายเจ้าก็หนีข้าไม่พ้น” ลูกพญานาคอ้าปากกำลังจะทำร้ายฉัน แต่มันก็ต้องชะงักไปเมื่อเห็นสิ่งมีชีวิตที่กำลังบินอยู่

“จะ จะ เจ้า มาที่นี่ได้อย่างไร”

“ไม่เห็นจะยากเลย รอยเจ้ามีอยู่ทั่วไป แล้วก็มาสิ้นสุดลงที่ถ้ำนี้ยังงั้นละ แสบนักนะเจ้าลูกพญานาค บังอาจมารังแกสัตว์ตัวอื่น ๆ ในป่าแห่งนี้”

เมื่อพุดจบพญาครุฑจึงบินโฉบเข้าไปโจมตีลูกพญานาคเข้าที่ตา ลูกพญานาคร้องโหยหวน แล้วจึงเริ่มใช้หางของมันฟาดสวนกลับพญาครุฑ พญาครุฑที่คล่องแคล่วกว่าบินหลบได้อย่างง่ายดาย ระหว่างที่สองตัวกำลังสู้กันอยู่ ฉันขออนุญาตเดินหลบก่อนหน้า ไม่อยากจะได้โดนลูกหลงจากการต่อสู้อันดุเดือด ฉันหลบไปที่หลังก้อนหิน พยายามดูภาพเหตุการณ์ จะได้นำมาพากย์ให้พวกเธอฟังมัน ๆ แต่ด้วยความที่ทั้งคู่เคลื่อนไหวอย่างรวดเร็ว และฉันเดินหลบออกมาไกล ฉันจึงไม่เห็นว่าจะอะไรเป็นอะไร เอาเป็นว่า ขอบอกเลย สู้กันดูเวอร์ ไม่มีใครยอมใคร

ท้ายที่สุด การต่อสู้นี้ก็จบลงตรงที่พญาครุฑสามารถจัดการลูกพญานาคให้ลงไปนอนกับพื้นได้ ร่างของลูกพญานาค

หายไปกับอากาศ กลายเป็นกล่องสมบัติปริศนา ฉันจึงเดินเข้าไป
สำรวจดู แต่ก่อนที่จะได้เปิดกล่อง พญาครุฑก็ทักขึ้นมาว่า

“นี่เจ้ามนุษย์ ขอบใจเจ้ามากเลยที่พาเจ้าลูกพญานาคตัว
นี้มาหาข้า มันไล่รังแกก่อกวนสิ่งมีชีวิตไปทั่วป่า ข้าหามันอยู่นาน
ถ้าไม่มีเจ้าข้าคงจะไม่ได้จัดการมันเสีย กล่องสมบัตินั้นเจ้ารับไว้
เถอะ ข้ายกให้” ค่ะ ไม่บอกฉันก็จะเอาอยู่แล้ว ลอตตาล่อใจ
ซะขนาดนี้

“ว่าแต่ เจ้ามาที่นี่มีเหตุผลอันใดหรือ”

“หนูมาตามหาศิลา นักปราชญ์นะ” เมื่อฉันพูดจบ ฉันจึง
เอื้อมมือกำลังจะไปเปิดกล่อง

“เดี๋ยวก่อน!” ฉันรีบชะงักมือทันทีทันใด หรือว่ากล่องนั้น
จะมีกับดัก

“ข้ารู้ว่าศิลา นักปราชญ์อยู่ไหน” โถ พุดชะเสียงดัง ที่แท้ก็
แค่นี้

“อยู่ไหนหรือท่าน”

“มันน่าจะอยู่ตรงภูเขทางตอนเหนือนะ ข้าเห็นผ่าน ๆ
ตอนข้ากำลังค้นหาเจ้าลูกพญานาคเนี่ยแหละ”

“จริงหรือท่าน ขอขอบคุณมากเลยนะค่ะ”

“ใช่แล้ว แต่เจ้าต้องระวังตัวไว้หน่อยนะ ข้าว่าภูเขาลูกนั้น
ต้องไม่ธรรมดา ข้าขอตัวก่อนดีกว่า” เมื่อฉันเสร็จพญาครุฑก็บิน

จากไป เมื่อไม่มีใครมาขัดแล้ว ฉันจึงเริ่มเปิดดูกล่องสมบัติข้างใน
ปรากฏว่า ข้างในนั้นว่างเปล่า... อ้าว นี่ดูโดนแก๊งหรือเนี่ย แต่
จู้ ๆ ตรงหน้าก็มีกล่องข้อความแสดงข้อความว่า

ยินดีด้วย! คุณได้รับชุดเกราะใหม่ กรุณาเลือกชุดใดชุดหนึ่ง

ชุดเกราะราสเบอร์รี่มรกต

ชุดเกราะโรสทอย

ฉันลองกดดูที่ค่าสถานะของเกราะทั้งสอง ปรากฏว่า
ชุดเกราะราสเบอร์รี่มรกต มีค่าพลังป้องกันเพียง ๒๐ หน่วย แต่
มีค่าความสวยงาม ๑๐๐ หน่วย เอ ไม่เคยเห็นค่าสถานะอะไร
แบบนี้ในเกมไหนเลย น่าสนใจดี อาจจะเป็นชุดเกราะที่ใส่แล้ว
ทำให้เราสวย เป๊ะ ปัง ขึ้นก็ได้ แต่อาจจะไม่ได้เน้นใช้งานใน
การต่อสู้ขนาดนั้น ส่วนค่าสถานะของชุดเกราะโรสทอย มีค่าพลัง
ป้องกันและพลังโจมตีถึง ๑๐๐ หน่วย แต่มีค่าความสวยงามเพียง
๕ หน่วย แสดงว่าเป็นชุดที่เน้นใช้งานในการต่อสู้ แต่ไม่เน้นใส่
เพื่อความสวยงาม แบบนี้ก็อวดใครไม่ได้นะซี แต่เราไม่รู้ว่
เส้นทางที่จะไปเอาคิลานักปราชญ์จะต้องเจอกับอะไร แถม
พญาครุฑก็ซู้ไว้เสียแล้วเลย ฉันอาจจะต้องเจอกับพวกสัตว์
อันตรายแบบลูกพญานาคอีกก็ได้ เลยจำเป็นต้องเลือกเกราะที่
ค่าป้องกันสูง ๆ ไป แต่ก็ไม่แน่ว่าเกราะที่สวยอาจจะทำให้พวก
สัตว์ตลกหลุมรักฉันจนไม่กล้าทำร้ายฉันก็ได้นะ แบบนี้ ฉันจะเลือก
ชุดเกราะแบบไหนดีล่ะเนี่ย...

เลือกชุดเกราะราสเบอร์รี่มรกต ไปหน้า ๘๓

เลือกชุดเกราะโรสทอย ไปหน้า ๘๘

ตกหลุมรักขึ้นไม่ไหว เธอใช่ไหมเป็นคนผลักฉัน

ฉันตัดสินใจเลือกไปทางขวาตามที่พวกเธอนักอ่านเป็นคนเลือกให้ ฉันได้ยินเสียงสัตว์รบกวนที่กำลังเคลื่อนที่ตามมาข้างหลังอย่างไม่ลดละ ทำเอาใจฉันเต้นไม่เป็นจังหวะ ทั้งเหนื่อยทั้งตื่นเต้น เหมือนกำลังหนีฆาตกรในเกมดบดล^๓ ใช้อย่างไรอย่างนั้น แต่เมื่อฉันวิ่งไปสักพัก จู่ ๆ พื้นที่ฉันเหยียบก็ยุบลงไป ร่างของฉันค่อยร่วงหล่นลงพื้นอย่างช้า ๆ ให้ความรู้สึกเหมือนอลิซที่กำลังล่องไปยังดินแดนมหัศจรรย์

เมื่อฉันตกลงมาสู่พื้นดินก็รู้สึกเจ็บแปลบ ๆ ที่ก้น ฉันจึงหันไปมองข้างบนปากหลุมที่ฉันตกลงมากลายเป็นว่า ลูกพญานาคไม่เห็นหลุมกับดักที่มีคนสร้างไว้ ทำให้มันเลื้อยผ่านไปอย่างไม่สนใจ นับว่าเป็นความโชคดีในความโชคร้ายไหมนะ แต่ไม่นานฉันก็ค่อย ๆ ค้นพบความจริงที่ว่า นี่มันคือความโชคร้ายขั้นสุด เพราะบนพื้นในหลุมนี้มีแต่ซากกระดูกของสิ่งมีชีวิตนับร้อย และไม่มีทางใดที่จะปีนขึ้นสู่ปากหลุมนั้นได้เลย จึงทำให้เรื่องราวการผจญภัยของฉัน ต้องจบลงที่ก้นหลุมนี้ตลอดกาล...

จบ

^๓ ดบดล คือชื่อย่อของเกม Dead by Daylight เกมสยองขวัญเอาชีวิตรอดแบบผู้เล่นหลายคนออนไลน์ (Multiplayer) ที่ผู้เล่นคนหนึ่งเป็นฆาตกรไล่ล่าและอีก 4 คนเป็นผู้รอดชีวิตที่ต้องซ่อมเครื่องปั่นไฟเพื่อหาทางหนี

ใครจะอยู่ก็อยู่ ฉันไปละ

เมื่อฉันเห็นมันหันหน้าลงมามองฉันด้วยสายตาดูเจ๋อเหยี่ยว
นักล่า ฉันกลัวว่ามันจะเข้ามาทำร้ายฉัน เพราะฉันยังตัวเล็กน่ารัก
แบบกระรอกตัวน้อย ๆ ถ้ามันเห็นฉันเป็นเหยื่อของมันคง
อันตรายแย่ ฉันจึงรีบวิ่งลอดใต้พญาครุฑที่กำลังบินอยู่ แต่
น่าแปลก มันไม่คิดจะบินตามมาหรือสนใจฉันเลย แต่ก็
นับว่าเป็นเรื่องดี ฉันจะได้สบายใจไปได้เรื่องหนึ่ง

เมื่อฉันวิ่งมาได้ไม่นาน ฉันก็เห็นแสงสว่างที่ปลายอุโมงค์
ฉันรีบเร่งฝีเท้าเพื่อไปสู่แสงนั้น กลายเป็นว่า ตอนนี้ฉันออกมายืน
อยู่ตรงหน้าปากถ้ำ เมื่อเห็นว่าไม่มีสิ่งใดตามออกมา ฉันจึงไปนั่ง
พักใต้ต้นไม้ต้นหนึ่ง นึกย้อนไปว่าโชคดีแค่ไหนที่ไม่เป็นอะไร
ถึงแม้จะไม่เจอศิลาบันทึกปราชญ์ก็ตามหา แต่อย่างน้อยฉันก็ได้
ชีวิตตัวเองกลับออกมา เมื่อฉันรู้สึกหายเหนื่อยแล้ว ฉันจึงเริ่ม
ออกเดินทางต่อ...

เดินทางต่อ ไปหน้า ๓๘

ทางที่เร็วที่สุดคือทางตรง

ฉันกลับมาสนใจกับทางเดินตรงทุ่งหญ้าแทนที่จะไปตามรอยเสียงไซค์กับเจ้าสิ่งมีชีวิตปริศนาอีกกลับตัวนั้น เพราะฉันไม่รู้ว่สิ่งมีชีวิตตัวนั้นจะนำกลั้วแค่ไหน เผลอ ๆ ตามไปอาจไม่เจอ คิลาณักปราชญ์จนทำให้เสียเวลาเดินทางไปเลยฟรี ๆ

ฉันเดินผ่านทุ่งหญ้าโล่งกว้างมาได้สักพัก จู่ ๆ ก็เริ่มเห็นถึงความอุดมสมบูรณ์ของหญ้ามาขึ้น หญ้ารอบ ๆ เริ่มกลับมาเป็นสีเขียวขจีงดงาม ฉันละอยากปลูกดอกไม้ที่ทุ่งนี้จริง ๆ น่าจะสวยไม่น้อย หวังว่าถ้าเกมเสร็จสมบูรณ์คงมีอะไรสวยงามในทุ่งนี้มากขึ้นนะ แต่แค่มีฉันอยู่ตรงนี้ก็นับว่าทำให้ทุ่งนี้ดูสวยสุด ๆ แล้วละ ต้องขอบคุณหน้าต่างอันน่ารักของฉันนะจะทำให้พื้นที่นี้ดูมีชีวิตชีวามากขึ้น ฮ่า ๆ ๆ ... เพื่อเจอไปได้สักพัก ทางด้านขวาของฉันก็กลายเป็นบึงน้ำกว้างใหญ่ มันดูกว้างเสียจนฉันอยากที่จะกระโดดลงไปเล่น ถ้าไม่คิดว่าไม่ได้เตรียมชุดว่ายน้ำลายคุโรมีตัวโปรดมาด้วย บริเวณรอบ ๆ ดูเงียบสงบ ไม่มีสิ่งมีชีวิตใด ๆ อยู่เลยจนฉันแอบสงสัยว่า หรือสัตว์อื่น ๆ มันไปกองรวมอยู่ในป่าแรกที่ฉันเข้ามาทีนี้นะ หรือว่าบึงน้ำแห่งนี้จะมีสัตว์อันตรายซ่อนอยู่ ฉันลองมองลึกเข้าไปอีกฟากทางด้านซ้าย เห็นบ้านเล็ก ๆ หลังหนึ่งตั้งอยู่ใจกลางทุ่ง สภาพบ้านดูเก่า ๆ แต่สภาพภายนอกไม่ได้มีความเสียหาย อาจจะมีคนอยู่ในบ้านก็เป็นได้ แล้วแบบนี้ฉันจะไปทางไหนดีละเนี่ย...

เข้าไปสำรวจที่บึง ไปหน้า ๔๐

เข้าไปสำรวจบ้านปริศนา ไปหน้า ๔๔

บึงน้ำนองสยองขวัญ

ฉันตัดสินใจเดินมาทางบึงน้ำตามที่เธอผู้อ่านช่วยตัดสินใจ เมื่อมาถึงก็สัมผัสได้ถึงพลังงานบางอย่าง บอกตรง ๆ น่องเซนกลัวค่ะ แอบนึกถึงตอนสมัยสาว ๆ ราว ๖ ขวบที่น้องเซนต้องเดินผ่านบ้านร้างในซอยที่ว่ากันว่าผีดู แต่มาคราวนี้ ฉันสัมผัสได้ถึงพลังงานบางอย่าง ไม่ใช่วิญญาณ แต่มันคือสิ่งมีชีวิตที่อันตราย เมื่อฉันเดินไปได้สักพัก ตรงหน้าฉันก็มีชายหนุ่มหน้าตาดี หุ่นดี ทรวดทรงดีคนหนึ่งเดินสวนมา เห็นแล้วแอบใจเต้นเบา ๆ

“สวัสดี ข้ามีนามว่าไกรเงิน แล้วท่านล่ะ”

เอ๋ม ชื่อคุณ ๆ แต่นั่นไม่ใช่ประเด็นสำคัญ ประเด็นมันอยู่ที่ฉันเพิ่งนึกขึ้นได้ว่าตั้งแต่มาอยู่ในเกมนี้ยังไม่เคยได้ตั้งชื่อเลยเอาแล้วไง ทำอย่างไรดี ในเมื่อการคิดชื่อเป็นสิ่งที่สำคัญที่สุดเพราะมันต้องสื่อถึงตัวตนเราและมันจะติดกับเราไปตลอดจนจบเกม **Nognzenkung** ไม่เอา ตรงตัวเกิน **Zenzenlnwza** แก่แก่ **Skibidizenchan** หรือ **Zen67** แหะ อันนี้แอบเปียว^{๑๑} นึกออกแล้ว ชื่อที่เก๋และเร็ดที่สุดในปฐพีนั่นคือ...

“สวัสดีค่ะ ฉันชื่อ Zenekochan (เซนโกะจัง) ยินดีที่ได้รู้จักนะคะ” ฉันพูดเสียงสองให้เล็กและน่ารักที่สุดเท่าที่จะทำได้ พร้อมกับทำหน้าตาให้น่าเอ็นดูที่สุด ตามแบบฉบับสูตรเด็ดมัดใจชาย๑๐๑

^{๑๑} เปียว มาจากคำว่า จูนิเปียว เป็นคำสแลงญี่ปุ่นแปลว่า โรคเด็ก ม.๒ ใช้เรียกพฤติกรรมหลงผิดคิดว่าตนเองมีพลังพิเศษ มีความสำคัญ หรือต่างจากคนอื่น จนแสดงออกน่าอาย

“อ้อ ท่านคือผู้กล้าที่กษัตริย์นาจาส่งมานี่เอง ข้าคือผู้
สืบทอดวิชาปราบจระเข้มาจากรุ่นปู่ของปู่ของปู่ของปู่ข้าที่มีนาม
ว่าไกรทอง” อ้อ ไกรทอง ว่าแล้วทำไมการแต่งตัวดูคุ่นหน้าคุ่นตา

“ข้าขอตัวก่อนละ พอดีมีธุระด่วน” เมื่อพูดจบคุณไกรเงิน
ก็เดินผ่านฉับไปแล้วไม่หันหลังกลับมาอีกเลย ฉันยังไม่ได้ถาม
เรื่องศึกลานกบราชน์เลยสักคำ

ฉันเดินไปบริเวณบึงน้ำได้สักพัก ก็มาถึงสะพานที่
ทอดยาวไปใจกลางบึง จู่ ๆ พื้นที่ฉันยืนก็เกิดแรงสั่นสะเทือน ฉัน
ตกใจจนร้องกรี๊ดออกมาเสียงดังลั่น ภาพตรงหน้าปรากฏเป็น
จระเข้ยักษ์หน้าตาน่ากลัว มันส่งเสียงคำรามดังก้องไปทั่วบึง

“กรี้ดดดด ตัวอะไรเนี่ย” อ้อไกรเงิน แกะแะ ไม่เตือนตู
สักคำเรื่องจระเข้

“ฮ่า ๆ ๆ ๆ เจ้ามนุษย์ผู้โง่เขลา” อ้าว อีจระเข้เนี่ย เจอกัน
ไม่นานมาด่าฉันโง่แล้ว เดี๋ยวแม่จะจัดการให้

“นี่ แกเป็นใครยะ มาด่าฉันโง่เนี่ย คิดว่าตัวใหญ่แล้ว
จะทำร้ายได้หรือ”

“ข้ามีนามว่าชาละเดือน ข้าอาศัยอยู่ที่บึงแห่งนี้มาตั้งแต่
บรรพบุรุษของข้าอย่างปู่ชาละวัน”

“แล้วไงต่อ ฉันทราบข้อมูลนี้แล้วต้องทำอะไรต่ออย่า
บอกทำไม”

แต่เมื่อฉันพูดจบฉันจึงนึกขึ้นได้ว่าฉันกำลังอยู่ในเกม MMORPG และมีการกิจที่ต้องทำให้สำเร็จ ไม่แน่ว่าชาละเดือน อาจจะเป็นตัวที่ขโมยคิลานักปราชญ์ไปก็ได้ หรือว่าฉันต้องเริ่มสู้ ฉันคิดได้ดังนั้น จึงเสกดาบมาจากช่องเก็บของแล้วพาดฟันไปที่ ศัตรู หลอดเลือดของศัตรูปรากฏเป็นตัวเลข -๑๐ หน่วย จาก ๑,๐๐๐ หน่วย ช่วยละ แบบนี้ฉันต้องตีมันเป็นชาติแน่กว่าจะตย โอ๊ย! เจ็เครียด

“เจ้ามนุษย์ผู้อ่อนแอ แค่นี้ทำอะไรเข้าไม่ได้หรอก ฮ่า ๆ ๆ ยอมให้ข้าจับกินซะดี ๆ” เรื่องอะไรฉันจะไปยอมละ ในทุก ๆ เกม ฉันจำได้ว่าต้องมีหน้าต่างความสามารถพิเศษหรือสกิลให้ใช้งาน แต่ด้วยความที่เกมนี้สมจริงมาก ฉันไม่รู้จะทำอย่างไร จึงลอง ตะโกนออกไปดูว่า “สกิล!” เมื่อพูดจบ หน้าต่างข้อความตรงหน้า ก็ปรากฏเป็นรายชื่อสกิล ‘วิชาดาบอาทมาฏ’ และ ‘วิชากระบี่ กระบอง’ ทุกสกิลแสดงถึงค่าสถานะความเหนียว -๑๐ เมื่อฉัน เห็นหลอดแสดงค่าความเหนียวของตัวเองที่มีอยู่ ๒๐ แต้ม ฉันก็ เผลอยิ้มออกมา ดีละ เราสามารถทดลองใช้ได้ ๑ วิชา แต่ฉันมัว จดจ่ออยู่กับการอ่านชื่อวิชาจึงทำให้ไม่ทันได้ตั้งตัว ชาละเดือน ใช้ความสามารถของมนัพนน้ำลายมาโดนที่ตัวฉัน

“อี สกปรก อีจะะเข้เนี เล่นอะไรพิเรนทร์ ๆ น้ำลายไม่ใช่ ของที่จะมาฟันใส่ชาวบ้านนะยะ แหะะ” นอกจากความ สกปรกแล้ว ตรงหน้าฉันก็มีกล่องข้อความขึ้นมาว่า

‘เนื่องจากคุณโดนสกิลน้ำลายแห่งเจ้าบึง ลบค่าความเหนียว ๑๐ แต้ม’

ว้ายยยย นอกจากจะต้องมาตัวเหมีนเพราะน้ำลายมัน
แล้ว ฉันยังต้องโดนลดค่าความเหนือยอีกเธอ แบบนี้ฉันก็ใช้
ความสามารถได้แค่อันไดอันหนึ่งละซิ ทำอย่างไรดี หรือฉันจะหนี
ดีละเนี่ย...

ใช้วิชาดาบอาทมาฏ ไปหน้า ๕๗

ใช้วิชากระบี่กระบอง ไปหน้า ๕๓

วิ่งหนีไปขอความช่วยเหลือ ไปหน้า ๕๔

บ้านนี้มีรัก

ฉันเลือกที่จะลองเดินเข้าไปสำรวจในบ้าน เพื่อเจอใครบางคนที่จะฉ้อฉลขอความช่วยเหลือได้ เมื่อเข้าไปใกล้ตัวบ้าน ยิ่งเห็นสภาพบ้านที่บ่งบอกถึงความทรุดโทรมตามกาลเวลา ภาพตรงหน้าเป็นกระท่อมเล็กขนาดกะทัดรัดน่ารักสไตล์มินิมอลอบอุ่นหัวใจ

“มีใครอยู่ไหมจ๊ะ” ฉันตะโกนอยู่ด้านหน้าบ้าน กริบไว้ไว้แววของสิ่งมีชีวิต หากไม่ดูเป็นการรบกวน ดิฉันขอเข้าไปสำรวจในบ้านละกันนะคะ ตามประสาเกมแนวนี้ เพื่อเจอไอเทมเด็ดโดนใจขึ้นมาจะได้เอาไปใช้ แต่เมื่อฉันกำลังจะเข้าไปในตัวบ้าน อยู่ ๆ ก็ได้ยินเสียงบางอย่างดังขึ้น ทำเอาหัวใจฉันแทบหลุดออกจากอก

“นี่! คุณเป็นใคร มาทำอะไรที่นี่!”

“ว้าย ตกใจหมดเลย ตาบ้า!” ฉันหันขวับไปดูต้นตอของเสียงก็ต้องตกตะลึง เพราะคนตรงหน้าฉันเป็นชายหนุ่มรูปร่างหน้าตาคมมีความเข้ม ผิวแทน กล้ามเป็นมัด ๆ มีรอยสักที่อก แล่มีก้อนขนมบ่งบอกที่หน้าท้อง โอ้ยตาย ถูกใจเจี๊วอร์

“คะคะ คือว่า... เรา...” เจอความหล่อของคนตรงหน้าเข้าไป ทำให้ฉันคิดคำพูดแทบจะไม่ออก

“หรือว่าท่านคือ ท่านผู้กล้าที่ กษัตริย์นำจาส่งมาจันหรือ?”

“ใช่แล้วจ้ะ”

“แล้วท่านมีชื่ออะไรละ” ฉันทุยุดชะงักไปชั่วขณะ ลืมไปเลยว่าตั้งแต่เราเข้ามาในเกมนี้ ยังไม่มีใครถามถึงชื่อเราเลยสักคน หรือว่านี่คือระบบตั้งชื่อที่เกมทำไว้ให้ แล้วเราจะชื่ออะไรดีล่ะ เนี่ย **Nognzenkung, Zenzenlnwza, Skibidizenchan, Zen67** แต่ละชื่อที่ลองใช้ดู ไม่ค่อยเร็ดเท่าไร งั้นฉันขอใช้ชื่อที่ฉันชอบใช้หน่อยละกัน ชี้เกียดคิดใหม่ละ

“Zenekochan2013” อู้ย คิดไปคิดมา ปีเกิดแอบไม่เร็ด งั้นเอาแค่ Zenekochan (เซเนโกะจัง) ละกัน

หลังจากตั้งชื่อสำเร็จ ฉันจึงได้มีเวลาสังเกตขายตรงหน้าอย่างละเอียดถี่ถ้วน ดูจากการแต่งตัวแล้ว เลื้อไ้ไรกระดุม กางเกงขาสั้นสีแดง คล้าย ๆ กับตอนที่ฉันเห็นในโซเชียลเน็ตเวิร์กซะทีเดียว พิจิตรเลย หรือว่า นี่คือ... ไกรทอง!!

“สวัสดีท่าน Zenekochan ข้ามีนามว่า ไกรเงิน” อ้าว งง นี่ดูจำผิดเธอ

“ข้าคือผู้สืบทอดวิชาปราบจระเข้มาจากรุ่นปู่ของปู่ของปู่ของปู่ข้าที่มีนามว่าไกรทอง” อ้อ แบบนี้นี่เอง เป็นรุ่นเหลนมารับกิจการต่อจากครอบครัวชินะ

“ท่านมาที่นี่ต้องการสิ่งใดหรือ”

“คือ อะแถม...” เสียงเมื่อก็ซุ่มไป ขอใช้เสียงสองก่อนนะ ไหน ๆ ก็อยู่ต่อหน้าคนหล่อแล้ว “คือว่า เราเห็นบ้านหลังนี้แล้ว

สงสัย เลยอยากมาลองดูว่ามีใครอยู่ไหม ฉันกำลังจะไปตามหา
ศิลา นักปราชญ์จะ แต่ไม่กล้าไปทางบ่อน้ำ มันดูน่ากลัวน่ากลัว”

“ฮ่า ๆ ๆ ท่านมาถูกทางแล้ว ข้ารู้ว่าศิลา นักปราชญ์
อยู่ที่ไหน”

“จริงหรือคะ อยู่ที่ไหนคะ?!”

“มันอยู่กับเจ้ากระแซ่ที่อยู่ในบึงยังงี้ละ แต่ท่านต้องระวัง
นะ มันน่ากลัวมาก เพราะมันคือราชาของเหล่ากระแซ่ทั้งปวง” เอ
ตำนานแบบนี้คุ้น ๆ หรือว่าเขากำลังจะพูดถึงซาละวัน?

“มันมีนามว่า ซาละเดียน”

“...” อืม น่าจะพอเอาได้ตั้งแต่ไกรเงินละตุ

“ครอบครัวข้าเป็นศัตรูกับซาละเดียนตั้งแต่รุ่นปู่ของปู่
ของปู่ของปู่มันที่มีนามว่า ซาละวัน ทำให้ข้าต้องคอยอาศัยอยู่
ใกล้บึงแห่งนี้ เพื่อกันไม่ให้มันไปสร้างความเดือดร้อนกับใคร แต่
ไม่นานมานี้ข้าได้ยินมาว่ามันไปก่อเรื่องอะไรบางอย่างไว้ ข้าเลย
คิดว่าศิลา นักปราชญ์ที่หายไปต้องเป็นฝีมือของมันแน่ ๆ”

“จั้นรอะไรละคะ เราก็ไปจัดการมันด้วยกันสิ”

“ใจเย็น ๆ ก่อนท่าน Zenekochan ข้ามีภารกิจอื่นที่
ต้องไปทำ ท่านต้องไปจัดการมันด้วยตนเองแล้วละ แต่ไม่ต้อง
กลัว ข้าจะสอนวิชาดาบปราบเจ้าซาละเดียนให้กับท่าน” เมื่อไกร
เงินพูดจบ ตรงหน้าของฉันทก็มีหน้าต่างข้อความขึ้นมาให้เรียนวิชา

‘หอกสกัดโลหะ’ เมื่อฉันกดยืนยัน รอบ ๆ ร่างกายของฉันก็มีแสงสีทองขึ้นรอบ ๆ ทำให้ฉันเหมือนได้จุดขึ้น ๒๑ ในเกมออนไลน์เลย

“ท่านลองใช้วิชาที่ข้าสอนดูนะ”

“เอ๋ม... ใช้ยังงีหว่า” ตั้งแต่เข้ามาเกมมา ฉันยังไม่เคยได้ต่อสู้เลย จึงทำให้ฉันต้องมวิธีการใช้สกิลอยู่สักพัก จนกระทั่งฉันลองพูดว่า “สกิล” จึงเกิดหน้าต่างให้เลือกใช้งานสกิลต่าง ๆ ซึ่งตอนนี้ฉันมีอยู่ ๓ สกิลได้แก่ ‘วิชาดาบอาทมาฏ’ ‘วิชากระบี่กระบอง’ ‘วิชาหอกสกัดโลหะ’ ฉันจึงลองอ่านชื่อสกิลที่ไกรเงินเพิ่งสอนมาเพื่อลองใช้งาน ดาบที่มีมือขวาของฉันกลายเป็นหอกขนาดใหญ่ ทำให้ฉันต้องประคองด้วยมืออีกข้าง แสงสีทองเปล่งประกายออกมาจากหอกที่ฉันถือ แสดงถึงความขลังอะไรบางอย่าง มีความสวยเก๋ไม่เหมือนใคร ทำเอาฉันตื่นเต้นจนใจเต้นไม่เป็นจังหวะ ไม่นานนักหอกสีทองก็หายไปต่อหน้าต่อตาพร้อมกับหน้าต่างที่แสดงค่าความเหนื่อยหายไปทั้งหมด ๑๐ แต้ม จาก ๒๐ แต้ม แบบนี้ฉันก็มีสิทธิ์ใช้ความสามารถครั้งต่อไปได้เพียงแค่ ๑ ครั้งเองซี

“งดงามมาก เพียงเท่านี้ ท่านก็พร้อมที่จะไปต่อสู้กับเจ้าซาละเดือนแล้ว!” เมื่อไกรเงินพูดจบ ลูกศรแสงสีน้ำเงินก็ปรากฏบนพื้น ชูชนาทางฉันไปที่บ่อน้ำปริศนานั้น อะไรกันเนี่ย นี่ฉันต้องไปสู้กับเจ้าซาละเดือนแล้วหรอ แอบตื่นเต้น แต่ไม่เป็นไร ใน

^{๑๑} จุดขึ้น ๒ (Rebirth) ในเกมแนว MMORPG คือ ระบบที่ให้ผู้เล่นทำการ “รีเซ็ตตัวละคร” หลังจากที่ถูกครีคร่าครั้งแรกและเก็บเลเวลจนเต็มขีดจำกัดอีกรอบ เพื่อรับโบนัสและความสามารถที่สูงยิ่งขึ้นไป

เมื่อมันเป็นทางเดียวที่จะผ่านภารกิจแล้วออกไปจากเกมนี้ได้ ฉันก็ต้องทำใจเดินตามลูกศรนั้นไป

ใช้เวลาเพียงไม่นาน ฉันก็เดินมาถึงบึงน้ำที่เรียบสงบแห่งนี้ รอบ ๆ ที่มีแต่พงหญ้าสูงใหญ่ ดูไม่มีสิ่งเป็นอันตรายหรือสิ่งมีชีวิตใด ๆ อาศัยอยู่เลย จนกระทั่งฉันเดินไปถึงสะพานที่ทอดยาวไปถึงใจกลางบึงน้ำ จู่ ๆ ก็เกิดแรงสั่นสะเทือน แล้วภาพตรงหน้าก็ปรากฏเจ้ากระซัยักษ์ขนาดเท่ารถยนต์กระโดดขึ้นมาจากบึงน้ำแห่งนี้

“โอ๊ะ ๆ เจ้ามนุษย์ผู้โง่เขลา เจ้าคงจะเดินหลงทางมาสินะ ไม่เป็นไร ข้าจะช่วยให้เจ้าพ้นทุกข์ด้วยการให้เจ้ากลายมาเป็นอาหารอันโอชะให้กับข้าเอง ฮ่า ๆ ๆ ๆ”

“หนอย คุณูกเกิดไปแล้วนะยะหล่อน” เมื่อฉันพูดจบบนหัวของมันก็ปรากฏเป็นหลอดเลือดของชาละเดือนที่มีอยู่ ๑,๐๐๐ หน่วย ขนาดนี้เป็นศัตรูตัวแรก que ฉันเจอยังมีเลือดเยอะขนาดนี้ ฉันจะสู้ไหวไหมเนี่ย ดังนั้นฉันจึงไม่รีรอเปิดฉากการต่อสู้ก่อนด้วยการฟันดาบลงไปตีตัวของเจ้าชาละเดือน บนหัวของมันก็ตัวเลขความเสียหายปรากฏขึ้นมา ‘-๑๐ หน่วย’

“แค่นี้? ตีก็ขาดิกว่าจะตายเอ๊ย”

ฉันเผลอหลุดปากพูดออกมา หลังจากชาละเดือนถูกฉันโจมตีเข้าไป มันจึงไม่ยอมพร้อมสวนกลับด้วยการเออทางจะเข้าพาดเข้ามาทางด้านซ้าย ฉันจึงกระโดดหลบ ในตอนแรกฉันคิดว่าคงกระโดดไม่พ้นทางอันใหญ่โตของมันแน่ ๆ แต่กลายเป็นว่า

ในเกม ฉันสามารถขยับตัวได้อย่างคล่องแคล่วและดูเกินจริง ทำให้ฉันกระโดดได้สูงยิ่งกว่าหางของมันเสียอีก ยอมรับว่าในตอนนั้นฉันรู้สึกเหมือนตัวเองมีปีกกำลังบินสวย ๆ กลางอากาศ แต่ท้ายที่สุดฉันก็กลับมายืนบนพื้นเหมือนเดิม ไม่ได้การละ ถ้าแมวโจมตีปกติด้วยดาบแบบนี้ต้องใช้เวลาเป็นวันแน่ ๆ แบบนี้คงต้องใช้สกิล ฉันจึงพูดขึ้นว่า “สกิล” เมื่อหน้าต่างแสดงถึงวิชาต่าง ๆ ขึ้นมา แล้วแบบนี้ฉันจะใช้วิชาไหนปราบเจ้าชละเดื่อนี้ดีล่ะ...

ใช้วิชาดาบอาทมาฏ ไปหน้า ๕๗

ใช้วิชากระบี่กระบอง ไปหน้า ๕๓

ใช้วิชาหอกสัตตโลหะ ไปหน้า ๕๐

วิชาหอกสกัดโลหะ

“วิชาหอกสกัดโลหะ!”

ฉันทะโกนซื้อวิชาออกไปดั่งล้าน ไม่นานนัก ดาบที่มีมือข้างขวาของฉันทาก็กายเป็นหอกที่มีแสงสีทอง ดูโฉบเฉี่ยวฉับไวได้แน่

“อะ ๆ อะไรกัน นะ นะ นี่มัน หอกสกัดโลหะนี่!”

ชาละเดือนพูดด้วยสีหน้าที่ตกใจ

“ใช่แล้วจ้า มีคนสอนฉันมาอีกที ขอลองหน่อยละกัน นะจะว่ามันจะโง่แค่ไหน”

หลังพูดจบ ฉันทจึงใช้หอกแทงเข้าไปที่ชาละเดือน กลายเป็นว่า เหมือนมีพลังอะไรบางอย่างที่คอยช่วยให้แขนทั้งสองข้างของฉันท แทะเข้าไปที่ตัวชาละเดือนอย่างไม่ลดละ ด้วยความรวดเร็วจน ตัวฉันทมองไม่เห็น ตัวเลขบนหัวของชาละเดือนค่อย ๆ ลดลงทีละ ๑๐๐ หน่วย หลังจากนั้นไม่นานก็มีหอกสีทองยักซ์แทงทะลุลงมาจากปากฟ้า แทะลงไปกึ่งกลางลำตัวของชาละเดือนอย่างจังทำให้มันร้องออกมา ร่างกายของมันก็ค่อย ๆ หายไปกลายเป็นควัน ตัวเลขแสดงหลอดเลือดของมันก็แสดงถึงตัวเลข ๐ หรือว่า นี่ฉันทจัดการมันสำเร็จแล้ว

‘ยินดีด้วย คุณปราบชาละเดือนสำเร็จ คุณได้รับไอเทมใหม่’

หน้าต่างแสดงข้อความปรากฏออกมาตรงหน้า เมื่อฉันอ่านถึงข้อความสุดท้าย ฉันก็ดีใจจนเปลือยออกมา แสดงว่าฉันปราบมันสำเร็จและได้ศิลา นักปราชญ์มาแล้วสินะ

‘คุณได้รับแผนที่ศิลา นักปราชญ์’ อ้าว ทำไมมันกลายเป็นแผนที่ไปได้ละ ฉันจึงลองเปิดช่องเก็บของเพื่อเปิดออกดูปรากฏว่ามันคือแผนที่ที่แสดงเส้นทางไปทางภูเขาสูงหนึ่งพร้อมกับข้อความที่เขียนไว้ว่า ‘ที่ซ่อนศิลา นักปราชญ์’ ไหนใครเงินบอกว่าศิลา นักปราชญ์อยู่กับจะเข้ตัวนี้ หรือว่าโดนหลอกอีกแล้ววะตุ ยังไม่ทันได้คิดอะไรต่อ จู๊ ๆ ก็มีกล่องข้อความใหม่ขึ้นมาว่า

ยินดีด้วย! คุณได้รับชุดเกราะใหม่ กรุณาเลือกชุดใดชุดหนึ่ง

ชุดเกราะราสเบอร์รี่มรกต

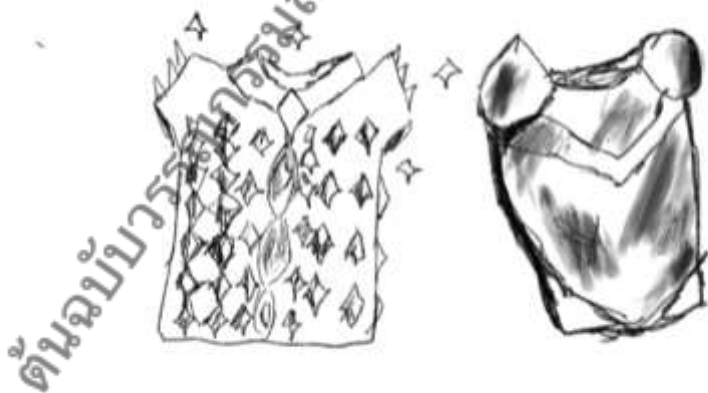
ชุดเกราะโรสทอย

ฉันลองกดดูที่ค่าสถานะของเกราะทั้งสอง ปรากฏว่าชุดเกราะราสเบอร์รี่มรกต มีค่าพลังป้องกันเพียง ๒๐ หน่วย แต่มีค่าความสวยงาม ๑๐๐ หน่วย เอ ไม่เคยเห็นค่าสถานะอะไรแบบนี้ในเกมไหนเลย น่าสนใจดี อาจจะเป็นชุดเกราะที่ใส่แล้วทำให้เรสสวย เป๊ะ ปัง ขึ้นก็ได้ แต่อาจจะเป็นได้เน้นใช้งานในการต่อสู้ขนาดนั้น ส่วนค่าสถานะของชุดเกราะโรสทอย มีค่าพลังป้องกันและพลังโจมตีถึง ๑๐๐ หน่วย แต่มีค่าความสวยงามเพียง ๕ หน่วย แสดงว่าเป็นชุดที่เน้นใช้งานในการต่อสู้ แต่ไม่เน้นใส่เพื่อความสวยงาม แบบนี้ก็อวดใครไม่ได้นะซิ แต่เราไม่รู้ว่าจะเลือกเส้นทางที่จะไปเอาศิลา นักปราชญ์จะต้องเจอกับอะไร แถม

พญาครุฑก็ขู่ไว้เสียแล้วเลย ฉันอาจจะต้องเจอกับพวกสัตว์
อันตรายแบบลูกพญานาคอีกก็ได้ เลยจำเป็นต้องเลือกเกราะที่
ค่าป้องกันสูง ๆ ไป แต่ก็ไม่แน่ว่าเกราะที่สวยอาจจะทำให้พวก
สัตว์ตกหลุมรักฉันจนไม่กล้าทำร้ายฉันก็ได้นะ แบบนี้ ฉันจะเลือก
ชุดเกราะแบบไหนดีล่ะเนี่ย...

เลือกชุดเกราะราชเบอร์รีมรกต ไปหน้า ๘๓

เลือกชุดเกราะโรสทอย ไปหน้า ๘๘

วิชากระบี่กระบอง

“วิชากระบี่กระบอง!” ฉันพูดชื่อวิชาดาบออกไป หลังจากนั้นดาบของฉันก็กลายเป็นดาบเรียวยาว มีลักษณะคล้าย ๆ ดาบไม้ แต่เราจะตัดลั่นด้วยรูปลักษณะอย่างเดียวยังไม่ได้ ใครจะรู้ดาบแบบนี้อาจจะมีค่าติดครี^{๑๒} ๙๙๙ ก็ได้ เมื่อเห็นดังนั้น ฉันจึงฟาดฟันดาบไปอย่างสุดแรง เมื่อดาบกระทบลงบนผิวซาละเดือนทันใดนั้นเองก็ปรากฏเป็นตัวเลขที่ลดลงไปเพียง ๕ หน่วย พร้อมข้อความที่ขึ้นว่า **‘เนื่องจากผิวแข็งไปทำให้วิชาดาบไม่สามารถใช้งานได้’** อะโรวะเนีย นี่ดูเสียพลังงานไปฟรี ๆ กับสลิลอะไรแบบนี้เหอ ฉันจะอย่างไรต่อไปดี...

วีนี่ ไปหน้า ๕๔

^{๑๒} ติดครี (ย่อมาจาก Critical Hit/Chance) คือ การโจมตีในเกมที่สร้างความเสียหายรุนแรงกว่าปกติ เกิดจากการสุ่มตามค่าอัตราครีติคอล (Crit Rate) ของตัวละคร ทำให้การโจมตีปกติสร้างดาเมจได้สูงขึ้น

วิ่งชิคะอีหญิง!

ในเมื่อฉันทำอะไรมันไม่ได้ ก็วิ่งชิคะอีหญิง วิ่งอย่างไรก็ได้ให้สวย สับ เร็ว เชิด และต้องรอดตายค่ะ วิ่งบนสันสูงตอนประกวดนางงามในห้องเล่น ๆ ตอน ป.๖ ยังทำมาแล้ว วิ่งบนรองเท้าพื้นเรียบแค่นี้ สบายมากค่า

เมื่อฉันวิ่งไปได้สักพักก็ไปเจอกับพ่อหนุ่มหุ่นดี รูปร่างหน้าตาคู่น ๆ ยิ่งเข้าใจความหล่อก็ยิ่งเตะตา อ้อ ไกรเงินนี่เอง เมื่อฉันเห็นเขาอยู่ตรงหน้าก็รีบวิ่งเข้าไปสวมกอดแบบไม่คิดชีวิต

“กรี๊ด ช่วยด้วยไกรเงิน เคঁากแล้ว เคঁากจะกำลังจะโดนชาละเดือนจัดการแล้ว ฮือ”

ไกรเงินมีท่าทีตกใจเล็กน้อย แต่เมื่อเห็นเจ้าจะเข้ยักษ์คลานตามมา เขาไม่รีรอ หยิบมีดสั้นออกมาพร้อมสวดบทสวดอะไรสักอย่าง ทันใดนั้นก็มีหอกสีทองจำนวนมหาศาลแทงลงมาจากฟ้าเหมือนสายฝน ชาละเดือนร้องออกมาด้วยความเจ็บปวด ก้องป่า ไม่นานนักจะเข้ยักษ์ก็หายไปในอากาศ แทนที่ด้วยแผนที่ อะไรบางอย่างและกล่องสมบัติ ข้างในอาจจะเป็นคิลานักปราชญ์ก็ได้ ด้วยความตื่นเต้น ฉันจึงรีบวิ่งไปที่กล่องสมบัติ แต่ไกรเงินใช้มือหนา ๆ ของเขารั้งมือฉันไว้ อีตาบ้านี่แอบหลอกจับมือฉันแบบไม่ทันได้ตั้งตัว เชนนะเว้ย สารภาพตามตรงว่าตอนนี้ให้ความรู้สึกเหมือนพระเอกนายเอกซีรีส์วายที่ฉันเพิ่งดูไปเมื่อวาน ฉากนี้ต้องมีเพลงรักน่ารัก ๆ คลอเบา ๆ แล้ว

“เจ้าไม่มีสิทธิได้ของนั้น ในเมื่อข้าเป็นคนจัดการ” อ้าว จบ ความโรแมนติกที่ฉันทโนไว้หายวับไปกับตา ที่แท้มันหวนของ
นี่เอง

“ในกล่องนั้นอาจจะเป็นคิลานักปราชญ์ก็ได้นะ” เมื่อจบ
ประโยค กล่องก็ถูกเปิดออกด้วยระบบของเกม และแล้วข้างในมี
เพียงชุดเกราะเท่านั้น ทำให้ฉันทับผิดหวังเล็ก ๆ แต่ยังมีอีกสิ่ง
หนึ่งที่ฉันทยังไม่ได้สำรวจ นั่นคือแผนที่ปริศนา หลังจากไกรเงิน
ปล่อยมือฉันทแล้ว ฉันทจึงคลี่แผนที่ดู แล้วจึงพบว่า ข้างในมีแผนที่
บอกถึงที่ซ่อนของคิลานักปราชญ์ สัญลักษณ์นำทางไปจนถึงภูเขา
ลูกหนึ่งทางตอนเหนือ เมื่อได้รู้ถึงที่ซ่อนของคิลานักปราชญ์ ตา
ฉันทเป็นประกายด้วยความตื่นเต้น แต่แล้วจู่ ๆ ไกรเงินก็ยื่นหน้า
เข้ามามองดูแผนที่กับฉันท ฉันทจึงผงะเล็กน้อยด้วยความตกใจ ใคร
จะไปคิดว่าเขาจะเอาหน้าเข้ามาใกล้ฉันทขนาดนี้ ไอ้ย ตายละ
แอบเชิน มีความซิริสวายเวอร์ อยากให้พี่เถา^{๑๓}เห็นแล้วพาฉันทไป
แสดงคู่กันสักเรื่อง

“ฮ่า ๆ เจ้าพบที่ซ่อนคิลานักปราชญ์แล้วซินะ สารภาพว่า
ในตอนแรกข้าก็คิดว่าซาละเดียนขโมยไปเสียอีก ถ้าอย่างนั้นข้าจะ
ไปกับเจ้าเอง ถือว่าเป็นค่าตอบแทนที่เจ้าพาซาละเดียนมาเจอข้า
ทำให้ข้าได้ชุดเกราะสวย ๆ นี่ไปฝากเมียสุดที่รักของข้า” เมื่อได้
ยินท้ายประโยค ก็เหมือนมีปืนไรเฟิลมายิงทะลุออก

^{๑๓} สถาพร พานิชรักษาพงศ์ (เถา) คือผู้บริหารระดับสูงและประธานเจ้าหน้าที่บริหารของ
GMMTV เขาเป็นผู้อยู่เบื้องหลังความสำเร็จของซีรีส์วายรุ่นและซีรีส์วาย (Y-Series) ของไทยจน
เป็นที่นิยมระดับโลก และส่งออก Soft Power ไทยไปสู่ต่างประเทศ

ภาพฝันสลายกลายเป็นควันจาง ๆ โถ่เอ๊ย อดจิ้นเลย แต่ไม่ถึงกับ
เศร้าเพราะไม่ได้คิดจริง

“ได้เลย! จั๊น เราเริ่มออกเดินทางกันดีกว่า”

และแล้ว จั๊นกับไกรเงินจึงเริ่มออกเดินไปตามทางในแผนที่...

ไปตามแผนที่กับไกรเงิน ไปหน้า ๑๑๔

วิชาดาบอาทมาฏ

“วิชาดาบอาทมาฏ!” ฉันพูดชื่อวิชาออกไป หลังจากนั้นเมื่ออีกข้างฉันก็มีดาบปรากฏออกมา กลายเป็นว่าตอนนี้ฉันมีดาบคู่เป็นอาวุธ ดังนั้นฉันจึงใช้ความสามารถนี้กระหน่ำฟาดฟันไปที่ลำตัวของซาละเดียนอย่างไม่หยุดยั้ง ฮ่า ๆ ๆ แบบนี้ต้องชนะได้แน่ ลู้เขาซิวะอิหยัง ฟัน ๆ ๆ ๆ เข้าไป

กลายเป็นว่า ตัวเลขที่ปรากฏในการฟันแต่ละทีลดไปเพียง ๑๐ HP ทำให้การใช้สกิลต่อครั้งสามารถลดเลือดไปได้แค่ ๑๐๐ หน่วย ตอนนี้ค่าความเหนียวของฉันลดลงจนเหลือ ๐ แต่มทำให้ไม่อาจใช้สกิลได้อีกต่อไป ถ้าฝืนสู้แบบนี้ต่อไป มีหวังไม่ได้ออกจากเกมแน่ทำยังไงดีเรา...

วีนนี้ ไปหน้า ๕๔

สุสานคนตาย ถ้าไม่ตายคงไม่ใช่คน

ฉันไม่รู้ว่เธอฟัง The Ghost Radio มากเกินไปรีเปล่าเธอถึงเลือกมาทางหลอน ๆ แบบนี้ แต่ในเมื่อเธอตัดสินใจแล้วฉันก็ไม่ขัดอะไร ฉันจึงเริ่มมุ่งหน้าไปทางสุสานคนเป็น

เมื่อฉันเดินเข้ามาเส้นทางนี้ได้ลั้กฟัก จากท้องฟ้าที่มีแดดจ้า ๆ ก็ค่อย ๆ มีดลง ๆ จนกลายเป็นตอนกลางคืน แม้จะเป็นตอนกลางคืนแต่แสงจันทร์ค่อนข้างสว่าง จึงทำให้สามารถเห็นบริเวณรอบ ๆ ได้อย่างชัดเจน จากพื้นที่หญ้าเขียวขจี ค่อย ๆ กลายเป็นหญ้าที่โกล้ตาย หมอกหนาและขั้วญจาง ๆ คล้ายน้ำแข็งแห่งลอยมาจากที่ไหนลั้กแห่ง บรรยากาศเริ่มวังเวงขึ้นเรื่อย ๆ ฉันเริ่มรู้สึกขนลุกนิต ๆ บริเวณหลังคอ ตอนนีฉันรู้สึกไม่ต่างอะไรจาก เจนญานทิพย์ หรือ หมอปลา ตอนที่เปล่าทำผีเลย

น่าแปลกที่รอบ ๆ ฉันมีแต่หลุมฝังศพมากมาย แต่ถ้าจำไม่ผิด ประเทศไทยมีวิธีจัดการศพด้วยการเผาไม่ใช่หรือ ทำไมถึงมีหลุมฝังศพได้ หรือว่านีคือเกมร่วมสมัย จึงทำให้ผู้สร้างพยายามสร้างบรรยากาศให้มีความตะวันตกปนอยู่ด้วย แต่ก็รู้สึกแปลก ๆ นิต ๆ จากเกม MMORPG ตอนนีกลายเป็นเกมผีไปซะงั้น

แล้วฉันก็เห็นอะไรบางอย่างตรงหน้า เป็นเงาตะคุ่ม ๆ ของอะไรบางอย่าง ฉันจึงเดินเข้าไปดูอย่างช้า ๆ ปรากฏว่าภาพที่เห็นตรงหน้าทำเอาฉันตกตะลึงไปชั่วขณะ มันคือกลุ่มก้อนพลังงานที่มีลักษณะคล้ายมนุษย์ แต่กลับไม่ใช่มนุษย์ เพราะมันลอยอยู่เหนือพื้น ร่างกายเน่าเปื่อย

“คะ คะ คุณครับ” ไม่รู้อะไรจิตใจให้ฉันตกออกไป และ
อีกอย่าง เผลอใช้คำว่าครับแทนด้วย อาจเพราะความกลัวและ
บรรยากาศ จึงทำให้ฉันไม่ค่อยเป็นตัวเอง ร่างนั้นค่อย ๆ หันหน้า
มาอย่างช้า ๆ จนทำให้ฉันเห็นใบหน้าของสิ่งที่อยู่ตรงหน้าอย่าง
ชัดเจน ใบหน้าซีด ซุปพอม จมูกมีแต่รู ดวงตากลวงโป้ นีมัน...ผี
ชัด ๆ

“กรี๊ดดดดดดด” ฉันร้องกรี๊ดออกมาสุดเสียง ตั้งแต่เกิด
มายังไม่เคยเจอผีเลย เปิดประสบการณ์ใหม่ ๆ เกินไปไหมเนีย
เมื่อผีตรงหน้าเห็นฉันกรี๊ด มันก็ร้องออกมาเสียงดัง และพุ่งมาหา
ฉันอย่างรวดเร็ว จังหวะนี้ทำให้ฉันต้องตัดสินใจแล้วว่าฉันควรจะ
ทำอย่างไรต่อไปดี...

วีนผี ไปหน้า ๖๔

สู้ผี ไปหน้า ๖๐

ห่อแตัวแตก แหกน้ำผี

เออวะ ในเมื่อเรามีอาวุธทั้งที่ ต้องสู้ให้ถึงที่สุด ฉันยืน
หยั่งอย่างหนักแน่น มือขวากระชับดาบไว้ให้มั่น เมื่อผีตนนั้นพุ่ง
เข้ามา ฉันตัดลิ้นใจฟาดดาบไปอเต็มแรง

ปรากฏว่า ดาบทะลุผ่านผีไปอย่างง่ายดาย ก็แหงซี ดาบ
ธรรมดาไม่ใช่ดาบลงอาคมปราบผี จะไปฟันวิญญาณเข้าได้ไง ทำ
ให้ผีสามารถทะลุมาถึงตัวฉันได้ ลู่ ๆ ความรู้สึกเย็นยะเยือกก็แผ่
ไปทั่วร่างกาย ฉันขยับเขยื้อนตัวตามใจนึกไม่ได้อีกต่อไป ไม่นาน
นักร่างกายก็ขยับโดยที่ฉันไม่อาจควบคุมได้ เหมือนกับฉันกำลัง
นั่งเครื่องบินที่สับสนทุกอย่างโรยาร่างนั้น มันค่อย ๆ เดินไปทั่ว
สุสานเพื่อหาของไหว้กิน รสชาติ เนื้อสัมผัส รู ป รส กลิ่น เสียงทุก
อย่างฉันสัมผัสได้ทั้งหมดทั้งเหินและแยะ แต่ฉันไม่สามารถ
ควบคุมมันได้ และแล้วฉันก็รู้ว่ากำลังโดนผีตนนี้สิงอย่าง
สมบูรณ์แบบ แล้วการผจญภัยของฉันก็จบลง ณ ที่สุสานแห่งนี้...

จบ

วิ่งเพื่อชีวิต

ฉันตัดสินใจยังคงวิ่งต่อไปโดยไม่สนใจสิ่งใด ขณะที่ขาเริ่มอ่อนล้า ร่างกายเริ่มอ่อนแรง ความเร็วค่อย ๆ ลดลงเรื่อย ๆ จู่ ๆ ฉันก็เห็นใครบางคนอยู่ข้างหน้า เด็กคนหนึ่งสวมชุดกีฬา กำลังขี่ม้าที่มีลักษณะแปลก ๆ ไกลเข้ามา ฉันจึงเห็นว่ามันมีเกล็ดสีดำนวนวาว หัวและหางคล้าย ๆ กับพญานาค ไม่ผิดแน่ หรือว่านี่คือม้านิลมังกร! แสดงว่าเด็กที่ขี่มันต้องเป็นสุดสาครแน่ ๆ

ยังไม่ได้ทันได้ร้องขอความช่วยเหลือใด ๆ สุดสาครก็ขี่ม้าแท้อยู่ที่เขาคือขึ้นมา แล้วร่ายคาถาอะไรบางอย่าง จากนั้นปลายของไม้เท้าก็มีลำแสงพิสดารยิงเข้าไปที่ร่างของผีร้าย ร่างของมันจึงค่อย ๆ สูญสลายหายไปกับอากาศ ฉันจึงรีบหันไปขอบคุณสุดสาครทันทีทันใด

“ขอบคุณมากเลยนะ ถ้าไม่เจอเธอฉันคงต้องตายแล้วแน่ ๆ”

“สวัสดี ข้าพชีนามว่า” โอ๊ย ฉันรู้อยู่แล้วแหละ “สุดสาคร” อืม จบ ความมันหายไปทันทีทันใด

“ข้าคือหลานของหลานของเหลนสุดสาคร ยินดีที่ได้รู้จักนะ ท่านชื่ออะไรหรือ” เมื่อได้ยินดังนั้น ฉันจึงอึ้งไปชั่วขณะ ไม่ใช่เพราะตกใจกับเครือญาติของคนตรงหน้า แต่ตกใจกับคำถามที่ว่า

“ท่านชื่ออะไรหรือ”

ตั้งแต่เข้ามาในเกมนี้ ฉันไม่เคยนึกถึงเรื่องนี้เลย แต่มันคือปัจจัยที่สำคัญที่สุดเลยก็ว่าได้ เพราะมันคือฉายาที่จะติดตัวเราไปจนจบเกม หากไม่ตั้งให้ดีอาจชาวบ้านชาวช่องเขาแย๋ ไหน ขอคุณสารานุกรมชื่อที่ น้องเซนเคยใช้ชื่อ **Nognzenkung, ZenzenInwza, Skibidizenchan, Zen67** โอ้ย แต่ละชื่อถ้าใช้ไปคงต้องเติมเงินเพื่อเปลี่ยนชื่อเลยละ นั่นเอาชื่อสามัญที่มีความเป็นตัวฉันมากที่สุดละกัน

“สวัสดีจ๊ะ ฉันชื่อ Zenekochan (เซนโกะจัง) ยินดีที่ได้รู้จักนะจ๊ะ”

“สวัสดีท่านเซนโกะจัง ท่านเข้ามา ณ สุสานแห่งนี้มีเหตุผลอันใดหรือ”

“พอดีฉันมาตามหาศิลปินกปราชญ์นะจ๊ะ เธอพอจะเคยได้ยินบ้างไหม”

“โอ้ ดีเลย ฉันก็กำลังจะไปตามหาศิลปินกปราชญ์เหมือนกัน งั้นเราร่วมเดินทางไปด้วยกันดีไหม”

“ว้าย จริงเหรอจ๊ะ ดีเลย” ฉันรีบตอบรับคำเชิญชวนทันที เพราะยังงี้ สองหัวก็ดีกว่าหัวเดียว แต่แล้ว ฉันก็เห็นอะไรบางอย่างอยู่ตรงที่ที่ฝังตนนั้นเคยอยู่ มันคือกล่องสมบัตินั่นเอง ฉันจึงเข้าไปเปิดเพื่อลองสำรวจดู ปรากฏว่าข้างในมีชุดเกราะมากมาย

“นี่ ท่าน ถ้าเป็นไปได้ ข้าขอชุดทั้งหมดนั้นได้ไหม พอดีข้า
อยากนำไปให้แม่ของข้าล่ะ” สุดสาครพูดขึ้นขณะที่ฉันทกำลังหยิบ
ชุดสวย ๆ มาเทียบกับตัว ฉันทควรให้ชุดเหล่านี้กับสุดสาครไหมนะ
หรือจะเก็บไว้เองดี...

มอบชุดให้สุดสาคร ไปหน้า ๖๕

เก็บชุดไว้เอง ไปหน้า ๖๖

โกยเถอะโยม

ฉันหันหลัง สับเท้าหนีอย่างไม่คิดชีวิต ไม่รู้ว่าทางที่ไป
จะเจอกับอะไร แต่ตอนนี้ฉันขอหนีก่อน ฉันสับตีนแตกแหกทาง
โค้ง พยายามจะหนีผีที่ไล่หลังอย่างสุดความสามารถ เมื่อฉันหัน
หลังไปดู ผีตนนั้นยังคงไล่ตามหลังมาติด ๆ อาจเพราะมันเป็นผี
จึงทำให้ไม่รู้จักเหน็ดเหนื่อย แต่ตวยังไม่ตายจ๊ะ ตอนนี้เริ่มหิดขึ้น
คอแล้ว หนีเท่าไรก็ยังหนีไม่พ้นสักที แบบนี้ คงมีอยู่ไม่กี่ทางเลือก
ในเมื่อพวกเธอไม่ได้ตั้งใจจะสู้แล้วฉันคงต้องเจรจากับผีดี ๆ แล้ว
ละ หรือไม่ก็วิ่งหนีไปเรื่อย ๆ เผื่อมีใครมาช่วยได้ ฉันควร
ทำอะไรดี...

เจรจา ไปหน้า ๖๘

วิ่งหนีต่อไป ไปหน้า ๖๑

น้ำใจ ยิ่งให้ ยิ่งได้

“ได้จ๊ะ ถือว่าเป็นคำขอบคุณที่เธอช่วยชีวิตฉันไว้ละ”

เมื่อพูดจบ ฉันจึงมอบชุดเหล่านี้นให้สุดสาคร สุดสาครรับไว้ด้วยรอยยิ้ม แล้วกล่าวขอบคุณฉัน นี่สินะ ความสุขจากการได้ให้ ฉันแอบรู้สึกเป็นนางสาวไทยที่กำลังมกลงอยู่เล็กน้อย รู้สึกตัวเองเป็นน้องปอย-ตรีชฎา นัท-นิสามณีนั่นทีทันใด

“จ้ะพวกเรา เดินทางไปตามหาศิลา นักปราชญ์กันเลยเถอะ เอ้า ขึ้นมาซิ” สุดสาครพูดพร้อมกับยื่นมือมาช่วยดึงฉันขึ้นที่ม้านิลมังกรเพื่อไปยังที่ซ่อนของศิลา นักปราชญ์ด้วยกัน

ไปตามหาศิลา นักปราชญ์กับสุดสาคร ไปหน้า ๑๓๑

ของดี มีที่เดียวบนโลก

“อ้อ ไม่จ๊ะ” ฉันทรีหันขวับไปตอบสุดสาครทันทีทันใด
เรื่องอะไรจะให้ละ ชุดสวย ๆ แบบนี้ ก็ต้องเหมาะกับคนสวย ๆ
แบบฉัน

“แต่ว่าฉันเป็นคนจัดการผิคนั้นนะ ฉันควรจะได้รีไปเล่า”
อะ อะไรอะ นี่นี่คิดจะมาเอาความดีความชอบคนเดียวเหว
ทั้ง ๆ ที่ฉันก็เป็นคนล่อให้ผีวิ่งมาหาแท้ ๆ

“ไม่เกี่ยวจ๊ะ ของแบบนี้ใครดีใครได้ อีกอย่าง แม่เธอเป็น
นางเงือกไซมัย ถ้าเอาไปนางจะใส่ได้เหว ชุดก็เปียกหมดชิ ใส่
แล้วก็ต้องทิ้ง เสียของหมด เอามาให้ฉันดีกว่า ได้ใช้งานจริง ไม่
ฟาสต์แพชั่นแน่นอน”

เมื่อฉันทรีพูดจบสุดสาครก็มีสีหน้าเปลี่ยนไปเป็นโกรธ

“ได้ ในเมื่อเธอเห็นแก่ตัวแบบนี้ ฉันก็จะไม่เกรงใจเธอ
แล้วนะ”

เมื่อสุดสาครพูดจบ เขาก็ร้ายคาถาบางอย่าง ทันใดนั้นเอง
วิญญาณที่อยู่รอบ ๆ ก็โผล่ขึ้นมาจากบนพื้น แล้วค่อย ๆ ลอย
เข้ามาหาฉัน

“นี่ เธอจะทำอะไรนะ หยุคนะ เธอจะเอาชุดก็เอาไปเลย
ฉันไม่เอาแล้ว”

“ไม่ทันแล้วละ มันสายเกินไปแล้ว ”

แล้วสุดท้ายก็ขี้ม่านลมึงกรคู่ใจหายวับไปจนลับสายตา มีเพียงฉัน
และเหล่าวิญญาณเท่านั้นที่ต้องอยู่ที่นี่ไปตลอดกาล

จบ

สันติสุข คือทางออก

ฉันหยุดวิ่ง แล้วหันหลังเพื่อเผชิญหน้ากับผีตนนั้น

“หยุด!” กลายเป็นว่า วาจาของฉันศักดิ์สิทธิ์กว่าที่คิด ผีร้ายหยุดเคลื่อนไหวทันที

“นี่ คุณผี ต้องการอะไรจากหนูคะ ตามมาอยู่นั่น หนูก็กลัวเป็นนะเว้ย ทำไมตายไปไม่รู้จักดูแลตัวเอง ปล่อยให้หน้าโทรม ผิวแห้งได้ไง” ผีตนนั้นตะลึงไปชั่วขณะ ก่อนจะตอบ

“ฉันหนาวเหลือเกิน ฉันเหงาเหลือเกิน... ช่วยด้วย...”

“อ้อ สรุปกี่แค่เหงาเนอะ ถึงมาเป็นวิญญาณยังตามติดชาวบ้านอยู่แบบนี้เนี่ย”

ผีร้ายพยักหน้าตอบรับ ฉันจึงสนองความต้องการของผีด้วยการอยู่เป็นเพื่อน ชวนเล่นของต่าง ๆ รอบตัว เล่าเรื่องผีที่เคยฟังจาก The Ghost ให้ฟัง ชวนเต้นเพลงต่าง ๆ ทั้ง K-pop T-pop กลายเป็นว่า ผีตนนี้คุยสนุกกว่าที่คิด อีกทั้งยังมีลีลาการเต้นที่ไม่ธรรมดา สามารถดีดลังกาหมุนหัว ถอดหัวมาเต้นท่ายาก ๆ เกินมนุษย์ได้อีก และแล้ว ฉันกับผีตนนั้นก็อยู่ด้วยกันอย่างมีความสุขเสียจนลืมภารกิจที่ได้รับมอบหมาย...

จบ

อินทุเดชะวุต อินทุเดชะวุต

ฉันตัดสินใจเลือกเดินเข้ามายังเส้นทางที่จะไปป่าใหญ่ตามที่พวกเธอเลือก ฉันไม่รู้หรอกว่าทางอื่นจะเป็นอย่างไร แต่ทางนี้ดูน่าจะปลอดภัยสุดในความคิดฉันแล้ว ฉันเดินเข้ามาลึกขึ้นเรื่อย ๆ จนสองข้างทางมีแต่ต้นไม้ใบหญ้าต่าง ๆ มากมายหลายสายพันธุ์ มีสิ่งมีชีวิตน้อยใหญ่อาศัยอยู่เต็มไปหมด ไม่ว่าจะเป็นกระรอกตัวน้อย นกน้อยกลอยใจ ลิงจ๊ก ๆ รักจริง ๆ และ งู... เตี้ยวนะ มีงูด้วยเหอ แบบนี้ฉันจะโดนงูชกไหมล่ะเนี่ย เอาเป็นว่าถ้าเราไม่ทำร้ายมัน มันคงไม่มายุ่งกับเราหรอกนะ

ระหว่างที่ฉันกำลังท่องไปในป่าใหญ่แห่งนี้ ฉันก็พบกับกล่องปริศนาบางอย่าง หน้าตาไม่น่าไว้ใจตั้งอยู่ใจกลางป่า ถ้าฉันจำไม่ผิดตามหนังสือต่าง ๆ การทำอะไรแปลก ๆ มาตั้งให้เห็นเด่น ๆ แบบนี้มีโอกาสเป็นกับดักอย่างมากรู้ไหม แต่ก็ไม่ว่า ฉันอาจคิดมากไปเองก็ได้ แบบนี้ฉันควรจะทำอย่างไรต่อไปดี...

ไปเปิดกล่องปริศนา ไปหน้า ๗๐

ไม่ยุ่งกับกล่องปริศนา ไปหน้า ๗๒

กล่องจุ่ม สุ่มชีวิต

ไหน ๆ ก็มาแล้ว ขอแอบเปิดดูหน่อยละกัน เพื่อว่าโชคดี
จะได้ศิลาอาถรรพ์กลับไป เมื่อฉันเปิดกล่องดู ข้างในกลับไม่มี
สิ่งใดเลย ศูนย์กะ เสียเวลาชีวิตฉันจริง ๆ แต่แล้วจู่ ๆ ตาฉันก็เกิด
พรั่มว สมองหนักอึ้ง รู้สึกว่าคล้ายจะเป็นลม เสียหายที่ฉันไม่ได้
ติดหนังสือไทยมาด้วย ไม่นั่นคงได้ใช้แล้ว ไม่นาน ภาพตรงหน้า
ของฉันก็ดับวูบไป

ฉันลืมตาตื่นขึ้นมาที่ไหนสักแห่ง ไม่รู้ที่มาที่ไป รอบกาย
ฉันรายล้อมด้วยชายฉกรรจ์มากหน้าหลายตา ทุกคนต่างเปลือย
ท่อนบนร่างกายมีแต่รอยสักที่คล้าย ๆ กันยันต่ออะไรสักอย่าง
ร่างกายกำยำมีแต่มัดกล้ามเนื้อ หรือว่าผู้คนเหล่านี้คือเทพบุตรที่จะ
มาช่วยชีวิตฉัน

“พวกคุณ...คือใครหรือคะ...” ฉันเอ่ยถามด้วยความสงสัย

“ตื่นแล้วหรือ ฮ่า ๆ เจ้าติดกับพวกข้าเต็ม ๆ แล้ว ใครจะ
ไปคิดว่าแผนการวางกล่องใส่ยาสลับแบบนี้จะได้ผล”

“ว้าย ตายแล้ว นี่ฉันถูกหลอกหรือนี่” ฉันเอามือ
ทาบอก ใครจะไปคิดว่าเด็กน้อยตัวเล็ก ๆ แบบฉันจะมาโดน
หลอกอะไรง่าย ๆ แบบนี้

“ในหัวเจ้ามีอะไรส่งมาให้หมด” โจรป่าต่างพูดพร้อมกับชี้
หน้าฉันด้วยดาบ

“ฉันไม่มีอะไรหรอกจ้ะ ฉันมีแต่ตัวกับหัวใจ” ฉันพูดด้วยเสียงออดอ้อน เผื่อว่าโจรป่าจะเห็นใจ

“ฉันไม่เป็นไร ข้าจะจับเจ้าไปขายให้เหล่าขุนนางไปเป็นทาส!”

ว้าย ตายแล้ว ไหนเชื่อว่าเลิกทาสกันแล้วไง ทำไมเกมนี้ยังมีอะไรแบบนี้อยู่ ไม่โอเคนะคะ แล้วแบบนี้ ฉันควรจะทำอย่างไรดีละเนี่ย...

สู้กับโจรป่า ไปหน้า ๓๔

หลบหนี ไปหน้า ๘๐

เรื่องนี้ เซนจะไม่ยุ่ง

เธอคนอ่านคงรู้สึกแบบฉันทินะ กล่องปริศนามาอยู่กลางป่า แบบนี้ ไม่กับดักก็มีอะไรบางอย่างที่อันตรายอยู่ข้างใน แต่ถ้าเธอเลือกเพราะเธอตัดสินใจไปแล้วย้อนกลับมาอ่าน ก็ยินดีด้วยจ้า แต่ครั้งนี้ ฉันจะไม่ยุ่ง

ฉันตัดสินใจเดินตรงเข้าไปในป่าโดยไม่สนใจกล่องปริศนานั้น เมื่อฉันเดินลึกเข้าไปเรื่อย ๆ รอบ ๆ ข้างก็มีแต่ต้นไม้หนายังกว่าเดิม จนกระทั่งฉันได้ยินเสียงอะไรบางอย่าง เป็นชายวัยชราหลังค่อมท่านหนึ่ง สวมเครื่องแต่งกายเก่า ๆ เสื้อคลุมขาด ๆ อาจจะเป็นขอทานอยู่ในป่า เขากำลังมองขึ้นไปต้นไม้เหมือนกับตั้งใจจะปีนขึ้นไปหยิบอะไรบางอย่าง ฉันจึงเดินเข้าไปทัก

“คุณปู่คะ จะเอาอะไรบนต้นไม้ไร้เปล้าคะ”

“อู๊ย ตาเถร ตกใจหมด... พอดีปู่อยากจะไต่กิ่งไม้ที่อยู่ด้านบนนั่นนะ”

“อ้าว ทำไมคุณปู่ไม่หยิบกิ่งที่มั่นคงพื้นล่ะคะ ”

“ไม่ได้จ๊ะ นี่มันต้นไม้วิเศษ กิ่งที่อยู่บนต้นไม้จะมีพลังเวทสูง ถ้าหนูไม่ว่าอะไร ช่วยปีนขึ้นไปเด็ดให้ปู่หน่อยได้ไหมจ๊ะ”

เอ่ แบบนี้จะทำอย่างไรดีละเนี่ย...

ช่วยคุณปู่ ไปหน้า ๓๖

ไม่ช่วยคุณปู่ ไปหน้า ๓๘

สองโจร ฉันทู้ไม่ไหว

บังมาก เพื่อน ๆ เลือกที่จะสู้ ฉันทก็พร้อมที่จะสู้จะ เพราะเราสวย มั่นใจ ไม่กลัวใครอยู่แล้ว ฉันทจึงเรียกอาวุธของฉันทมาจากหน้าต่างช่องเก็บของ บนหัวของเหล่าโจรป่ามีหลอดเลือดแสดงอยู่ ๑๐๐ หน่วย ฮี แต่นี่เอง จะยากแค่ไหนเชียว ฉันทพยายามโจมตีไปที่เหล่าโจรป่าหลายต่อหลายนาย ทำความเสียหายทีละ ๑๐ หน่วย แต่ด้วยจำนวนขนาดนี้ ฉันทไม่สามารถโจมตีปกติได้เพียงอย่างเดียว แบบนี้ฉันทควรทำอะไรดีละ

นึกออกแล้ว! ฉันทก็ใช้ความสามารถพิเศษซี แต่ว่ามันใช้อย่างไรนะ ฉันทพยายามทำท่ามั่ว ๆ อยู่นาน จนฉันทพูดออกมาว่า “สกลิ” จึงมีหน้าต่างปรากฏเป็นรายชื่อวิชาออกมา ‘วิชาดาบอาทมาฏ’ ‘วิชากระบี่กระบอง’ มีแต่ชื่อที่ฉันทไม่เคยได้ยิน ฉันทลองใช้สกลิแรกก่อนละกัน “วิชาดาบอาทมาฏ” ฉันทพูดชื่อวิชาออกไป และแล้วก็มิดาบวิเศษปรากฏขึ้นมาในมืออีกข้างของฉันท ฉันทจึงใช้ดาบคู่ร้ายรำ ฟาดฟันไปที่เหล่าโจรป่า ปรากฏว่าเลือดของพวกมันลดไปเพียงครึ่งเดียว ไม่ได้การละ ฉันทลองใช้สกลิที่ ๒ หน่อย “วิชากระบี่กระบอง” ทันใดนั้นดาบของฉันทก็ถูกแทนที่ด้วยดาบไม้ปริศนา มีพลังงานบางอย่างหลังไหลออกมาจากดาบอย่างท่วมท้น นี่ละ ๆ ๆ ๆ ต้องแรงมากแน่ ๆ ฉันทจึงใช้ดาบนั้น ฟาดเข้าไปที่เหล่าโจรป่า หลังจากที่ฉันทกำจัดโจรป่าไปได้คนหนึ่ง ดาบนั่นก็หายไป กลายเป็นว่าวิชานี้เป็นสกลิเป้าหมายเดียว ไม่อาจกำจัดศัตรูแบบหมู่แบบที่ฉันทกำลังเจอได้ ทำอย่างไรดี ‘ค่าความเหนื่อยของคุณเหลือ ๐ แด้ม’ มีหน้าต่างแสดง

ค่าสถานะความเหนื่อยของฉันทปรากฏขึ้นมากกลางอากาศ แบบนี้
ไม่ไหวแน่ สู้ไม่ได้แน่ ๆ

ท้ายที่สุดฉันก็ต้องจำยอมเป็นฝ่ายยอมแพ้ เหล่าโจรป่า
เห็นดังนั้นจึงไม่ทำร้ายฉันแต่ต่างพากันจับฉันไปหาขุนนางคนหนึ่ง
เพื่อเสนอราคา สิ่งที่น่าเจ็บใจที่สุดไม่ใช่ว่าฉันต้องกลายเป็นทาส
แต่เป็นเรื่องที่ว่าขุนนางคนนั้นเสนอราคาค่าตัวฉันเพียง 1 เหรียญ
ทองเท่านั้น ตัวฉันราคาถูกขนาดนั้นเลยหรือ ท้ายที่สุดเรื่องราว
การผจญภัยของฉันทก็จบลงด้วยการที่ฉันต้องคอยทำงานบ้าน ทำ
ความสะอาด ทำกับข้าว กลายเป็นซินเดอเรลล่าประเทศไทยไป
ตลอดชีวิต

จบ

น้ำใจ ยิ่งให้ ยิ่งได้

“ได้เลยคะคุณปู่”

ฉันพูดออกมาอย่างรวดเร็ว บอกตรง ๆ ว่าความรู้สึกนี้ เหมือนเป็นนางสาวไทยเบา ๆ รักเด็ก รักสัตว์ รักคนสูงวัย มงต้องลงแล้วไหมแบบนี้ ฉันจึงรีบป็นขึ้นไปเด็ดกิ่งไม้นั้นอย่างรวดเร็ว ยังดีที่ฉันมีทักษะการปีนป่ายมาจากการที่ฉันต้องไปปีนเก็บลูกวอลเลย์บอลบนต้นไม้ทุกครั้งที่เพื่อน ๆ ของฉันตีพลาด ด้วยความที่ฉันตัวเล็กและคล่องแคล่วสุด ฉันจึงจำใจต้องอาสาเป็นคนช่วยเก็บลูกให้ทุกครั้ง

“ขอบใจหนูมาก ๆ นะ” คุณปู่กล่าวขอบคุณหลังจากฉันปีนลงมาพร้อมกับกิ่งไม้วิเศษ พอคุณปู่รับกิ่งไม้ไป กิ่งไม้ก็ค่อย ๆ กลายร่างเป็นไม้เท้าที่ดูขลังอย่างบอกไม่ถูก

“ปึงมากกคุณปู่ สอนหนูทำบ้างซิคะ”

“ฮ่า ๆ ๆ เป็นความสามารถส่วนตัวล่ะ” แหม คุณปู่เมตตาเยอะซะด้วย ไม่ยอมบอกว่าทำได้อย่างไร

“ขอบใจที่ช่วยปู่ละ มีอะไรที่ปู่พอจะช่วยหนูได้บ้างไหม” ฉันจึงนึกขึ้นได้ว่า ฉันมีภารกิจที่จะต้องตามหาศิลา นักปราชญ์อยู่ ฉันจึงบอกภารกิจที่ฉันต้องทำให้คุณปู่ฟัง

“ดีเลย ปู่รู้ว่าศิลา นักปราชญ์ซ่อนอยู่ตรงไหน งั้นปู่จะไปช่วยหนูเอาศิลา นักปราชญ์เอง” กลายเป็นว่า การช่วยในครั้งนี้

เหมือนยิงปืนนัดเดียวได้นกสองตัว ได้ทั้งเบาะแสของภารกิจ ได้ทั้งเพื่อนร่วมเดินทาง รู้สึกโล่งใจอย่างบอกไม่ถูก

“แล้วหนูชื่ออะไรหรือจ๊ะ” จู๊ ๆ คุณปู่ก็ถามขึ้นมาขณะที่กำลังเดินอยู่ ฉันไม่ทันตั้งตัว เพราะที่ผ่านมายังไม่เคยมีใครถามชื่อฉันเลยตั้งแต่ถูกดูดเข้ามาในเกมนี้ แล้วแบบนี้ฉันจะใช้ชื่อว่าอะไรดีล่ะเนีย Zenzen2013 ดีไหม ไม่เอาดีกว่า เซนมาก มาใช้ชื่อตัวเองกับปีเกิด Zenkunglnwza อันนี้ก็ไม่ว่าดี ชายแท้เกิน แต่แล้วสมองสุดบรรเจิดของฉันก็มีชื่อหนึ่งแล่นเข้ามาในสมอง

“Zenekochan (เซนโกะจัง) ค่ะ”

“โอ้ ชื่อน่ารักดีนะลูก” อัยตาย ไม่เคยเห็น NPC ตัวไหนชมชื่อผู้เล่นว่าน่ารักมาก่อนเลย แอบเขินเบา ๆ หลังจากนั้นฉันและคุณปู่จึงออกเดินทางไปตามมหาศาลานักปราชญ์ต่อไป...

ตามหาศาลานักปราชญ์กับคุณปู่ปริศนา ไปหน้า ๑๔๐

เวลาเป็นสิ่งมีค่า จะมาล่าช้าไม่ได้

อืม ก็จริง ฉันมีภารกิจที่สำคัญอย่างการไปตามหาคิลา นักปราชญ์ ถ้ามันมาช่วยพวกภารกิจเสริมแบบนี้คงจะเสียเวลาเปล่า ไว้รอให้จบเนื้อเรื่องหลักก่อนดีกว่าค่อยมาช่วยนะ

“ขอโทษจริง ๆ ค่ะปู้ พอดีหนูรีบ ไว้คราวหน้าเนอะ ลာละค่ะ” ฉันยกมือไหว้และกำลังจะเดินหันหลังออกไป

“หนู ช่วยปู้ไม่ได้จริง ๆ หรือ” แหม มีอันด้วย

“ไม่ได้จริง ๆ ค่ะ ไว้วันหลังนะค่ะ ไม่ก็รอให้คนอื่นมาช่วยเถอะค่ะ เดี่ยวก็มีคนมา” ฉันยกมือไหว้อีกรอบ และกำลังจะเดินไป

“แบบเดียวเอง ถือว่าช่วยคนแก่ตาดำ ๆ เถอะนะ” โอ๊ย ตาลุงนี่ ชักจะน่ารำคาญแล้วนะ

“โอ๊ย คุณปู้ ก็บอกแล้วไงว่าไม่ว่าง ๆ น่ารำคาญจริง” รอบนี้แสดงความอึดอัดออกมา เข้าใจเสียจริง

“ไรร่ายา! ขึ้นเสียงใส่คนเฒ่าคนแก่แบบนี้ ต้องถูกลงโทษ” เมื่อพูดจบ ร่างของคุณปู้ก็มีแสงออกมา ชุดที่เคยเก่ากลายเป็นสีขาวทอง ร่างกายของคุณปู้ค่อย ๆ อ่อนเยาว์ลง จากหลังที่ค่อมก็ค่อย ๆ กลับมาตรง ฉันตกตะลึงกับภาพตรงหน้าจนพูดไม่ออก

“แท้จริงแล้ว ข้าคือเทพผู้ดูแลป่าแห่งนี้ ข้ามักจะทดสอบจิตใจมนุษย์อยู่เสมอ และเจ้าคือคนที่แย่ที่สุดเท่าที่ข้าเคยพบ”
ว้าย ตาย นี่เราอยู่รายการทดสอบจิตใจคนตามสยามแบบที่เห็นตามดึกตอกหรือไม่ นี่ฉันกำลังโดนสอนกล่องหรือ

“หนูขอโทษค่ะ หนูผิดไปแล้ว อย่าทำอะไรหนูเลยนะคะ”

“สายไปแล้ว ข้าให้โอกาสเจ้าไปถึงสามครั้ง แต่ก็ยังคงทำเหมือนเดิม ดังนั้น นี่คือบทลงโทษที่เจ้าควรจะได้รับ” เมื่อพูดจบเทพองค์นั้นจึงใช้นิ้วชี้มาที่ตัวฉัน นี่ฉันกำลังจะถูกสาปหรือไม่

หลังจากนั้นไม่นาน นิ้วมือของฉันก็เริ่มมีกิ่งไม้งอกออกมา นิ้วเท้าของฉันเริ่มมีรากงอกซ่อนไชไปตามพื้นดิน ไม่นานร่างฉันก็กลายเป็นต้นไม้ใหญ่ ฉันมีสติรับรู้ทุกอย่างแต่ไม่สามารถขยับร่างกายได้

“ไม่ต้องกลัว ข้าจะให้เจ้าชดใช้สิ่งที่เจ้าทำไปเพียง ๓๐๐ ปีเท่านั้น แล้วข้าจะกลับมาปลดปล่อยเจ้า” ๓๐๐ ปี!!! นี่ฉันได้ยินไม่ผิดไปใช่ไหมเนี่ย แบบนี้ฉันจะทำอะไรละ ร่างกายฉันทำอะไรไม่ได้เลยนอกจากยืนอยู่เฉย ๆ แบบนี้ ฉันพยายามจะอ้าปากขอโทษแต่ก็ไม่สามารถทำได้ ไม่นานนัก เทพองค์นั้นก็ค่อย ๆ ลอยหายไปในาอากาศ ทำายที่สุด ฉันก็ต้องกลายเป็นต้นไม้อยู่ ณ ที่ป่าแห่งนี้ไปอีก ๓๐๐ ปี...

จบ

You better run boy run

ถึงแม้ฉันจะกล้าพร้อมสู้อยู่ระดับหนึ่ง แต่ด้วยจำนวนที่มี
มากขนาดนี้ก็ต้องขอบคุณพวกเธอที่ตัดสินใจให้ฉันหนีแทนที่จะสู้
ฉันรีบหันหลังหนี ลับตีนแตกให้ไวที่สุดเท่าที่สาวน้อยตัวเล็ก ๆ
อย่างฉันจะทำได้

ฉันวิ่งตรงมาเรื่อย ๆ ในป่ารอบข้างมีแต่ต้นไม้เช่นเคย
ฉันพยายามหันหลังกลับไปดูว่ามีใครตามฉันทันหรือไม่ อาจ
เพราะด้วยความไวและประสบการณ์การแข่งวิ่งเปี้ยวสมัยประถม
จึงทำให้ฉันวิ่งได้ไวกว่าโจรพวกนั้นอยู่ระดับหนึ่งจนพวกมัน
ตามมาไม่ทัน ฉันจึงนั่งพักหายใจอยู่ใต้ต้นไม้ต้นหนึ่ง ระหว่างที่
ฉันกำลังมองดูสิ่งรอบ ๆ ตัว เพื่อว่าพวกโจรจะวางกับดักอะไรไว้
ตาของฉันก็ไปสะดุดเข้ากับอัญมณีก้อนหนึ่ง มันมีสีแดงสะท้อน
แสงสวยงาม จึงเกิดเป็นคำถามที่ว่า หรือนี่คือศิลา นักปราชญ์ที่
ฉันกำลังตามหาอยู่ แต่มันจะไม่แปลกไปหน่อยหรือที่ของมีค่า
แบบนี้จะวางอยู่ที่กลางแจ้งโล่ง ๆ แบบนี้ แต่ในเกมนี้อะไร ๆ
ก็เกิดขึ้นได้ ทำอย่างไรดี ฉันควรเข้าไปหยิบมันไหม...

เดินเข้าไปหยิบ ไปหน้า ๘๑

ไม่เข้าไปยุ่ง ไปหน้า ๘๒

เจ็บแล้วจำคือคน เจ็บแล้วทนคือใคร

ฉันไม่รีรอ ในเมื่อมันมาวางอยู่ตรงหน้า ถ้าปล่อยไว้ก็คงรู้สึกเสียดายแย่ ฉันจึงรีบรุกเข้าไปหีบอัญมณีก้อนนั้นมาตรวจสอบดู ไม่นานหลังจากฉันหีบอัญมณีขึ้นมา ก็มีกลุ่มก้อนควันสีม่วงปริศนาลอยมาจากก้อนหิน ด้วยความที่ฉันไม่ทันตั้งตัว จึงเผลอสุดเข้าไปเต็มปอด แล้วภาพตรงหน้าของฉันก็ค่อย ๆ พร่าเลือน สติฉันดับวูบ-

ฉันตื่นขึ้นมาที่บ้านของใครสักคน กลุ่มโจรที่ฉันเจอกำลังเจรจากับขุนนางคนหนึ่งเรื่องค่าตัวของฉัน ท้ายที่สุดด้วยความโลภของฉันทำให้ฉันติดกับดักของพวกโจรอีกรอบ และรอบนี้ฉันไม่มีโอกาสแม้แต่จะได้หนีเลยด้วยซ้ำ ในที่สุดฉันก็ถูกขายเพื่อไปเป็นนายทาสให้กับขุนนางคนนั้น สิ่งที่น่าเจ็บใจที่สุดคือ ฉันถูกเสนอด้วยราคาเพียง ๑ เหรียญทอง เป็นราคาที่ถูกลงของโคตรถูกสำหรับทาสคนหนึ่งเลย ฉันไม่ยอมหรือก ฉันจะพิสูจน์ให้ทุกคนได้เห็น ว่า ฉันเป็นนายทาสที่มีค่ายิ่งกว่า ๑ เหรียญทอง ฉันจะต้องกลายเป็นนายทาสที่สวยงามรวยเก่งที่สุดในเมืองนี้ให้ได้!

เรื่องราวการเป็นนายทาสของน้องเซนยังคงดำเนินต่อไป แต่เรื่องราวการหลบหนีออกจากเกมของเขานั้น ได้จบลงตรงนี้...

จบ

เจ็บและชินไปเอง

ดีมาก ถือว่าเธอตัดสินใจกันได้สินะ เพราะฉันก็เซ็ดแล้วเหมือนกัน ไปยุ่งกับของปริศนากลางป่าแบบนี้ มันอาจเป็นกับดักอีกก็ได้ ดังนั้นหลังจากฉันหายเหนื่อยแล้ว ฉันจึงเริ่มออกเดินทางอีกครั้ง

หลังจากที่ฉันงมหาทางไป ๆ มา ๆ อยู่นาน ท้ายที่สุดฉันก็วนกลับมาที่เดิม ที่ ๆ มีป้ายเส้นทางต่าง ๆ อยู่ คราวนี้ฉันควรจะไปทางไหนดีระหว่าง ทุ่งหญ้ารกร้าง กับ สุสานคนตาย แปลกใจละซี ทำไมไม่มีทางปาดงพงไพร เพราะฉันคิดว่าเธอก็คงย้อนกลับไปอ่านหน้าเดิม ถ้าเธอจะเลือกทางเดิม อันนี้สำหรับคนไม่อ่านย้อนไงละ We gotta be move on ไปข้างหน้าต่อ ไม่ย้อนกลับหลัง...

ไปทุ่งหญ้ารกร้าง ไปหน้า ๑๖

สุสานคนตาย ไปหน้า ๕๘

ดีไม่ดีช่างมัน สวยไว้ก่อน

เร็ดมาก ถือว่าเธอเลือกได้ดี ฉันก็สนใจเกราะราสเบอร์รี่
มรกตอยู่พอดี ด้วยความสวยงามเตะตาของมัน ฉันไม่รีรอ รีบกด
รับชุดเกราะแล้วนำมาสวมใส่ทันที หลังจากสวมเกราะแล้ว ฉัน
รู้สึกถึงออร่าอะไรบางอย่างที่มันหล่อลื่นออกมาจากร่างกาย
น่าจะเป็นออร่าความสวยของฉันที่พุ่งทะลุออกมาจนเตะตาใคร
ต่อใคร แต่ก่อนที่จะนอกรเรื่องไปไกล ฉันรีบกลับมาสนใจกับ
เส้นทางที่จะไปตามหาศิลปินนักปราชญ์อีกครั้ง

ฉันเดินทางมาถึงภูเขาศรีศนาตามที่ได้เบาะแสมา เนิน
เขาใหญ่โตมโหฬารเป็นอย่างมาก มีเนินเขาสามลูกที่มีลักษณะ
แตกต่างกันออกไป ฉันจึงเดินเข้าไปพื้นที่บริเวณรอบ ๆ เขา จู๋ ๆ
ก็มีกล่องข้อความปรากฏตรงหน้า

!ระวัง ท่านกำลังเข้าสู่พื้นที่บอส!

เนินเขาแห่งนี้ว่ากันว่าเป็นเนินเขาของยักษ์จอมตะกละเนินเขา
แต่ละลูกแทนที่ด้วยร่างกายของมันสามส่วน ประกอบไปด้วย
หัว ตัว และหัวใจ หากท่านสามารถกำจัดเนินเขาแต่ละลูกได้
ท่านจะสามารถพิชิตเกมเพื่อรับศิลปินปราชญ์ได้

เขียนเตือนไว้ซะน่ากลัวเลย แต่ก็นับว่าเป็นข่าวดี เพราะ
ถ้าเราสามารถผ่านด่านเนินเขาเหล่านี้ได้แสดงว่า เราจะสามารถ
จบเกมและไปโลกแห่งความจริงได้ แบบนี้ฉันควรจะไปส่วนไหน
ก่อนดีละเนี่ย...

ไปเนินเขาส่วนหัว ไปหน้า ๘๕

ไปเนินเขาส่วนตัว ไปหน้า ๘๙

ไปเนินเขาส่วนหัวใจ ไปหน้า ๙๔

หอบคลุมล้าคุมหลามถม

ฉันก้าวเท้าเข้ามาสู่พื้นที่เนินเขาแห่งหัว เมื่อดูพื้นที่บริเวณรอบ ๆ แล้ว น่าจะไม่ต่างจากเนินเขาอีกสองลูกที่เหลือเท่าไรนัก

“สวัสดิ์ท่านผู้กล้า ไม่ต้องบอกว่าเจ้าต้องการสิ่งใด เนินเขาแห่งนี้คือเนินเขาแห่งหัว เป็นส่วนที่มีสติปัญญามากที่สุด” ดีเลย แบบนี้จะได้ไม่ต้องพูดจาให้มากความ

“แต่ถ้าหากเจ้าต้องการสิ่งที่เจ้าตามหา เจ้าจะต้องตอบคำถามให้ได้เสียก่อน”

“ได้เลยจ้ะ ระดับฉัน เกรด ๔ ทุกวิชา จะคำถามไหน ๆ ก็ไม่ยากนักหรอก”

“โดยคำถามมีอยู่ว่า ‘หลูติ ลัยมุย รัช’ จากประโยคนี้อาจสามารถแปลเป็นภาษาปกติได้อย่างไร” ตายตาย มันบังอาจเอาภาษาลูมาวัดภูมิฉัน แนนอน คำตอบคือ ... อะไรกัน ทำไมฉันตอบไม่ได้ละเนี่ย

“หุ ๆ ๆ เจ้าผู้กล้า ข้ารู้อยู่แล้วว่าเจ้ารู้คำตอบ แค่ภาษาลูระดับเด็กอนุบาล ไม่ยากเกินความสามารถของตุ๊ดเด็กแบบเจ้าหรอก แต่คำถามนี้ตั้งขึ้นเพื่อวัดภูมิฉันที่คอยช่วยเหลือเจ้ายังงี้ละ เพื่อไม่ให้ยากจนเกินไปข้าขอใบ้ให้ว่า มีอยู่สองคำตอบคือ ตุแปลไม่ออก และ ตุไม่รู้ ขึ้นอยู่กับนักอ่านแล้วว่าท่านจะเลือกอะไร”

ว้าย ตายแล้ว นังนี่เม็ด^{๑๔}เยอะนัคนะ แบบนี้ฉันคง
ช่วยอะไรไม่ได้แล้วละ เธอต้องเลือกเองแล้วแหละว่าประโยค
ข้างบนแปลว่าอะไร...

ตอบ “ดูแปลไม่ออก” ไปหน้า ๙๓

ตอบ “ดูไม่รู้” ไปหน้า ๙๒

^{๑๔} เม็ดเยอะ ในภาษาแสลงหมายถึง เรื่องเยอะ เรื่องมาก มีความจุกจิก รายละเอียดเยอะ โน่นก็
ไม่เอา นี่ก็ไม่ดี หรือใช้กับคนที่ทำมาก สีสายเยอะ ชอบทำเรื่องง่ายให้เป็นเรื่องยาก บางครั้งยัง
หมายถึงคนที่อุบเรื่องราวไว้ไม่ยอมเล่า

ความลับ ความปึง

ฉันเดินเข้ามาในเนินเขาที่เป็นส่วนของหัวใจ เมื่อเดินมาถึงก็มีเสียงปริศนาดังก้องขึ้นว่า

“หล่อนมีธุระอะไรกับฉันยะ” อ้าว ทำไมส่วนนี้มีจริตที่ไม่เหมือนกับส่วนอื่น ๆ นะ

“คือว่า หนูมาตามหาคิลานักปราชญ์นะค่ะ” หลังจากฉันพูดจบก็มีเสียงหัวเราะดังสลับแสบแก้วหู

“คิดว่าฉันจะให้หล่อนผ่านไปง่า” ยังไม่ทันพูดจบ จู่ ๆ ยักษ์ก็เงยบไป

“นั่น... หล่อนใส่ชุดเกราะอะไรนะ”

“อ้อ นี่หรือ เกราะราชเบอร์รีมรกตค่ะ สวยไหมคะเจ้า” ฉันพูดพร้อมหมุนตัวไปรอบ ๆ อดความมดงามของชุด

“ว้ายย เร็วมาก สวยเวอร์ บอกตรง ๆ เจ้าชอบ แหม หนูมีรสนิยมดีเหมือนกันนะ ถือว่าเจ้าถูกชะตาหนู เจียอมให้หนูผ่านไปง่าย ๆ เลยจ๊ะ เชิญเลย” หลังจากพูดจบเนินเขาแห่งหัวใจก็ค่อย ๆ ยุบตัวลงไป

“เจ้า ว่าแต่ เจ้าพอจะรู้วิธีผ่านเนินเขาแห่งตัวไหมจ๊ะ” ฉันลองเสี่ยงถามคำถามดู ในเมื่อเนินเขาแห่งนี้ถูกใจฉันแล้ว ฉันอาจจะเจอทางลัด

“รู้ซิจะ รู้แล้ว อย่าเอาไปบอกใครนะ จุดอ่อนของมันนะ
อยู่ที่ข้อเท้า แค้โจมตีส่วนนั้นโดนก็ชนะแล้วจ้ะ” หลังจากทราบ
ข้อมูลสำคัญ ฉันจึงขอบคุณแล้วรีบมุ่งหน้าไปสู่เนินเขาแห่งตัว

เมื่อฉันไปเผชิญหน้ากับร่างจำลองของยักษ์ที่ส่วนของตัว
ฉันจึงรีบหลบหลีก สไลด์ลอดใต้หว่างขาของศัตรู แล้วพุ่งเข้าไปที่
ข้อเท้าทั้งสองข้างของยักษ์อย่างจัง มันล้มลงคุกเข่าไปบนพื้น
หลังจากนั้นฉันจึงใช้ความสามารถพิเศษจัดการยักษ์จอมตะกละ
ลงได้ ร่างกายของมันสลายหายไปในอากาศ หลังจากนั้นเนินเขา
แห่งตัวจึงค่อย ๆ ยุบตัวลง

พื้นที่ที่เคยเป็นที่อยู่ของเนินเขาทั้งสามกลายเป็นที่
ราบเรียบ มีเพียงหินอัคนีสีสีแดงเปล่งประกายสวยงามวางอยู่
ตรงกลาง ฉันจึงรีบวิ่งเข้าไปหยิบเพื่อตรวจสอบ และแล้วก็มี
หน้าต่างข้อความขึ้นมา

**ยินดีด้วย! ท่านตามหาศิลานักปราชญ์พบ เรากำลังจะพาท่าน
กลับสู่เมืองศิลาแลง แสงทองคำ**

กลับเข้าสู่เมือง ไปหน้า ๒๕๓

นี่หรือ เนินเขาแห่งตัว

ฉันเดินมาถึงเนินเขาที่ถูกที่คาดว่าจะเป็นตัวแทนของตัว
จู ๆ ก็มีเสียงปรีศนาดังก้องขึ้นว่า

“ยินดีต้อนรับท่านผู้กล้า” เสียงฟังดูน่ากลัวชอบกล จากที่
คาดการณ์น่าจะเป็นเสียงของยักษ์ที่คอยดูแลเขาแห่งนี้

“เข้ามาตามหาศิลา นักปราชญ์”

“ข้ารู้ แต่เจ้าคิดว่าข้าจะมอบให้ได้ง่าย ๆ อย่างนั้นหรือ”
ก็แน่สิ ใครจะไปคิด แต่ฉันก็เผื่อไว้ว่าความน่ารักของฉันมันจะไป
สะกดตายักษ์ตัวนี้บ้าง แต่จากสถานการณ์ตอนนี้ น่าจะไม่ช่วยให้
ฉันผ่านไป

“แล้วต้องการอะไรล่ะคะ บอกมาสิ” ฉันตะโกนก้อง
ตอบกลับไป

“เจ้าต้องต่อสู้กับร่างจำลองของข้าที่อยู่ตรงหน้า หากเจ้า
จัดการได้ ข้าจะให้เจ้าผ่านไป”

เมื่อพูดจบ ยักษ์ใหญ่ตัวสี่เขี้ยวหน้าตาน่ากลัวก็ปรากฏ
ตรงหน้าฉัน ปากของมันมีเขี้ยวใหญ่โผล่ออกมา ดวงตาแดงก่ำ
ร่างกายมีแต่มีดกล้ำม แบบนี้ฉันควรทำอะไรดี...

รู้ ไปหน้า ๙๖

ไม่รู้ ไปหน้า ๙๗

สู้ไม่สู้ สู้ไม่เสียเงิน

ฉันเดินเข้ามาเนินเขา ลูกที่คาดว่าจะเป็นตัวแทนของตัว
จู๊ ๆ ก็มีเสียงปรีศนาดังก้องขึ้นว่า

“ยินดีต้อนรับท่านผู้กล้า” เสียงฟังดูน่ากลัวชอบกล จากที่
คาดการณืว่าจะเป็นเสียงของยักษ์ที่คอยดูแลเขาแห่งนี้

“เข้ามาตามหาศิลา นักปราชญ์”

“ข้ารู้ ข้าสัมผัสได้ว่าเนินเขาแห่งนี้ได้หายไปเรียบร้อยแล้ว
แล้ว แต่เจ้าอย่าคิดนะว่าส่วนนี้จะง่ายแบบส่วนนั้น” ก็แน่สิ ใครจะ
ไปคิด แต่ฉันก็เผื่อไว้ว่าความน่ารักของฉันมันจะไปสะดุดตายักษ์
ตัวนี้บ้าง จะได้ผ่านไปง่าย ๆ แต่ดูแล้วน่าจะไม่ได้ผล

“แล้วต้องการอะไรล่ะคะ บอกมาสิ”

“เจ้าต้องต่อสู้กับร่างจำลองของข้าที่อยู่ตรงหน้า หากเจ้า
จัดการได้ ข้าจะให้เจ้าผ่านไป”

เมื่อพูดจบ ยักษ์ใหญ่ตัวสีเขียวน้ำตาลากลับก็ปรากฏ
ตรงหน้าฉัน ปากของมันมีเขี้ยวใหญ่โผล่ออกมา ดวงตาแดงก่ำ
ร่างกายมีแต่มืดกล้ำม ฉันจะสู้ไหวไหมเนี่ย ชุดเกราะของฉันก็มี
ค่าพลังป้องกันต่ำเสียด้วยสิ แบบนี้ฉันควรทำอย่างไรดี...

สู้ ไปหน้า ๙๖

ไม่สู้ ไปหน้า ๙๑

ความรุนแรงไม่ใช่ทางออก

แค่เห็นแขนของมันก็จะเป็นลมแล้วละ ใครจะไปสู้ไหว ชูตะเกราที่ฉันสวมตอนนี้อยู่แล้วก็ไม่น่าจะช่วยให้ฉันผ่านมันไปได้ง่าย ๆ

“บายละ ใครจะไปสู้ได้ ตัวใหญ่อย่างกับยักษ์” เมื่อฉันพูดออกไปแล้วจึงเพิ่งนึกขึ้นได้ทีหลังว่าสิ่งที่อยู่ตรงหน้าคือยักษ์

ฉันเดินกลับหลังไปสู่ทางที่ฉันจากมา ในเมื่อเนินเขาแห่งนี้ฉันมีอาจจัดการได้ในตอนนี้ ฉันคงต้องไปเนินเขาลูกอื่นก่อนแล้วละ...

ไปเนินเขาส่วนหัวใจ ไปหน้า ๙๔

ตูไม่รู้

“ตูไม่รู้” ฉันพูดออกไปตามที่นักอ่านได้เลือก

“เจ้าไม่รู้อันหรือ แล้วเจ้าจะทำอะไรละ ข้าไปคำตอบให้เจ้าไปแล้วนะ”

“เปล่าจ้ะ ฉันจะตอบว่า ตูไม่รู้จ้ะ” ฉันสะเหนียวใจกับเจ้า ยักขณี่จริง ๆ ตั้งใจท้อแท้เอง ไปเองแท้ ๆ แต่แกล้งทำเป็นสับสนเอง

“ข้าล้อเล่นนะ ฮ่า ๆ ๆ ถ้างั้นคำตอบของเจ้า ถูกต้อง” หลังจากนั้นเนินเขาแห่งหัวจึงค่อย ๆ ยุบตัวลงไปกับพื้นจนกลายเป็นพื้นเรียบ ฉันจึงกล่าว “หลอบบูบ ลุนคิน สะคุ” (ขอบคุณค่ะ) แล้วเดินจากไปเพื่อไปเผชิญกับส่วนต่าง ๆ ที่เหลือ...

ไปเนินเขาส่วนตัว ไปหน้า ๙๐

ไปเนินเขาส่วนหัวใจ ไปหน้า ๙๔

ตูแปลไม่ออก

“ตูแปลไม่ออก” ฉันพูดตอบไปตามที่นักอ่านได้ตัดสินใจ
แม้ในใจฉันจะรู้ผลลัพธ์อยู่แล้วว่ามันจะเป็นอย่างไร

“เจ้านี้ชื่อลัตถ์จริง ๆ นะ ถึงแปลไม่ออกก็ยอมบอกข้า
ตรง ๆ”

“ไม่ใช่คำ หมายถึงว่ามันแปลว่า ตูแปลไม่ออก”

“อ้อ อย่างนั้นหรือ ฮ่า ๆ ๆ แต่เสียใจด้วยนะ แต่เจ้าตอบ
ผิด” อืม ตูรู้อยู่แล้วค่ะ แหม แล้วคำใบ้ที่ให้มาแต่ละอย่างกวนโอ้ย
ด้วยนะคะ

หลังจากนั้นฉันเหมือนถูกพลังงานอะไรบางอย่างดึง
ร่างกายฉันให้ถอยไปข้างหลัง หลังจากนั้นฉันถูกดึงมาอยู่ที่จุดที่
ต้องเลือกว่าควรจะไปเนินเขาสูงไหน อย่างน้อยทางเลือกนี้ก็ได้
ทำให้ฉันเป็นอันตรายใด ๆ แล้วแบบนี้ เราควรไปทางไหนต่อดี...

เนินเขาส่วนตัว ไปหน้า ๘๙

เนินเขาส่วนตัวใจ ไปหน้า ๘๗

เพราะความสวย รอไม่ได้

ฉันเดินเข้ามาบนเนินเขาที่คาดว่าน่าจะเป็นส่วนของหัวใจ
เมื่อเดินมาถึงก็มีเสียงปริศนาดังก้องขึ้นว่า

“หล่อนมีธุระอะไรกับฉันยะ” เดจากเสียงน่าจะเป็นเจ้า
ยักษ์จอมตะกละ แต่ทำไมถึงมีจริตการพูดแปลก ๆ ดีเลย จะได้
คุยง่าย ๆ หน่อย

“เจ้คะ คือหนูมาตามหาศิลานักปราชญ์อะคะ” หลังจาก
พูดจบ ก็มีเสียงหัวเราะออกมาเสียงดังลั่น

“หล่อนคิดเหวออะว่าเจ้เนี่ยจะให้ง่าย ๆ ไม่มีทา-”
ยังพูดไม่ทันจบ เจ้ายักษ์ก็เงิบไปชั่วครู่

“นั่น ชุดเกราะอะไรนะ”

“อ้อ นี่หรือ เกราะราสเบอร์รี่มรกตนะ สวยไหมคะเจ้”
ฉันพูดพร้อมหมุนตัวไปรอบ ๆ

“ว้ายยยย เร็วมาก สวยตาแตก เจ้ถูกใจชุดหนูอย่างแรง
ชุดแบบนี้หล่อนมีรสนิยมดีเหมือนกันนะ อะ ๆ ลูกสาวแม่ ไหน ๆ
ก็ไหน ๆ ละ เชิญผ่านไปได้เลยจ๊ะ” เอ๊ ง่ายแบบนี้เลยหรือ

หลังฉันพูดจบ เนินเขาแห่งหัวใจก็ค่อย ๆ ยุบตัวลง แม้
ฉันจะสับสนเล็กน้อย แต่ก็นับว่าเป็นข่าวดี ฉันแทบจะไม่ต้องทำ
อะไรมากมาย ยืนสวย ๆ ก็ผ่านไปได้ง่าย ๆ

“หนูลูก ก่อนที่หนูจะไป เจ๊จะแนจจุต่อนของเนินเขา ส่วนตัวและคำตอบของส่วนหัวให้ด้วย อยากรฟังปะ” ฉันทาลูกถาม เมื่อได้ยินดังนั้นฉันทจึงรีบตอบตกลงทันที เนินเขาแห่งหัวใจจึงเฉลยทุกอย่างที่ฉันทอยากรู้ แต่ฉันทขอไม่บรรยายบอกเธอนะจ๊ะ กันเธอโก่ง ไม่งั้นเธอก็รู้คำตอบของส่วนอื่น ๆ แล้วเดี๋ยวมันจะไม่สนุกนะซี ไม่สปอยล์หรือก เดียวเสียอรรถรส

หลังจากนั้น ฉันทจึงได้พิชิตเนินเขาแห่งหัวและตัวต่อไป ไม่นานเนินเขาทุกส่วนก็ยุบตัวลงไป ที่ที่เคยเป็นที่อยู่ของเนินเขาทั้งสามกลายเป็นพื้นราบเรียบ มีเพียงหินอัคนีสีสีแดงเปล่งประกายสวยงามวางอยู่ตรงกลาง ฉันทจึงรีบวิ่งเข้าไปหยิบเพื่อตรวจสอบ แล้วก็มีความต่างข้อความขึ้นมา

**ยินดีด้วย! ท่านตามหาศิลานักปราชญ์พบ เรากำลังจะพาท่าน
กลับสู่เมืองศิลาแลง แสงทองคำ**

กลับเข้าสู่เมือง ไปหน้า ๒๕๓

ตัดสินผู้ด

ในเมื่อทำท่ายแบบนี้ ฉันก็จะไม่ยอมค่ะ ผู้สุดท้ายกำลัง ฉันคว้าดาบที่อยู่บนมือออกมาแล้วพุ่งตรงไปยังยักษ์ที่อยู่ตรงหน้าด้วยความรวดเร็ว ฉันใช้ท่วงท่าพาดฟันลงไปที่ผิวของยักษ์อย่างไม่หยุดยั้ง ตัวเลข -๑๐ หน่วยปรากฏทุกครั้งที่ใช้ดาบฟันเข้าไปที่ศัตรู

“แค่นี้ไม่ระคายผิวข้าหรอก” ยักษ์พูดอย่างยั่วโมโห ฉันจึงต้องเปิดใช้ความสามารถพิเศษทั้งหมดที่มี จากนั้นจึงมีแสงสีเสียงปรากฏมากมายอย่างอลังการ ทั้งดาบยักษ์มาจากปากฟ้า กระบองยักษ์สีทองอร่ามพาดลงไปที่หัวของยักษ์อย่างจัง หลังจากฉันสู้น้ำหนัสน้ำตาแทบจะกระเด็น ปรากฏว่าบนหลอดเลือดของม้วยยังปรากฏเป็นตัวเลข ๕,๐๐๐ หน่วย อะไรเนี่ย นี่ฉันสู้แทบตาย เลือดลดไปแค่ครึ่งเดียว ค่าความเหนื่อยของฉันมีจนถึงขีดจำกัดแล้ว ทำให้ไม่อาจใช้ความสามารถอะไรได้อีก

“ถึงเวลาของข้าแล้ว” เมื่อพูดจบ ยักษ์ที่อยู่ตรงหน้าก็ทำท่ารวบรวมพลังไว้ที่หมัดข้างขวา แล้วจู่ ๆ มันก็พุ่งมาหาฉันอย่างรวดเร็ว ทันใดนั้นเอง ภาพตรงหน้าของฉันก็ดับวูบไป ข้อความปรากฏขึ้นตรงหน้า...

Game Over

ความรุนแรงไม่ใช่ทางออก

แค่เห็นแขนของมันก็จะเป็นลมแล้วค่ะ ใครจะไปสู้ไหว
ชุดเกราะที่ฉันสวมตอนนี้ก็จะไม่ช่วยให้ฉันผ่านไปได้ง่าย ๆ

“บายค่ะ หนูขอลา ใครจะไปสู้ไหว ตัวเท่ายักษ์” หลังจาก
ฉันพูดจบ ฉันก็เพิ่งนึกขึ้นได้ ที่มันตัวเท่ายักษ์ก็เพราะมันเป็น
ยักษ์นี่

ฉันเดินกลับหลังไปสู่วางที่ฉันจากมา ในเมื่อเนินเขา
แห่งตัวฉันมีอาจจัดการได้ในตอนนี้ ฉันคงต้องไปเนินเขาลูกอื่น
ก่อนแล้วละ...

ไปเนินเขาส่วนหัวใจ ไปหน้า ๘๓

ไปเนินเขาส่วนหัว ไปหน้า ๘๔

ระวังดี ไม่ดีก็ดัง

ถือว่าเลือกได้ฉลาดมาก แม้ในใจฉันสนใจเกราะราสเบอร์รี่มรกตอยู่แต่เราก็ต้องเน้นเกราะที่ใช้งานได้จริงมากกว่า ฉันจึงนำเกราะโรสทอยขึ้นมาลองสวมใส่ดู มันค่อนข้างหนักจึงทำให้ฉันขยับตัวได้ไม่คล่องแคล่วนัก แต่ก็สัมผัสได้ถึงความแข็งแรงคงทนของมัน ฉันแอบน้อยใจเล็ก ๆ ที่มันทำให้ฉันดูเหมือนนักบรรพชา ๆ ไม่ได้มีความสุข ความปังในแบบที่ฉันหวังเลย แฮ่ เสียตายจัง แต่เดี๋ยวก่อน ก่อนที่ฉันจะนอกเรื่องไปไกล ฉันรีบกลับมาสนใจเส้นทางที่จะไปตามหาคิลาณักปราชญ์อีกครั้ง

ฉันเดินทางมาถึงเนินเขาปริศนาตามที่ได้เบาะแสมา เนินเขานี้ใหญ่โตมโหฬารเป็นอย่างมาก มีเนินเขาสามลูกที่มีลักษณะแตกต่างกันออกไป ฉันจึงเดินเข้าไปพื้นที่บริเวณรอบ ๆ เขา จู่ ๆ ก็มีกล่องข้อความปรากฏตรงหน้า

!ระวัง ท่านกำลังเข้าสู่พื้นที่บอส!

เนินเขาแห่งนี้ว่ากันว่าเป็นเนินเขาของยักษ์จอมตะกละเนินเขาแต่ละลูกแทนที่ด้วยร่างกายของมันสามส่วน ประกอบไปด้วยหัว ตัว และหัวใจ หากท่านสามารถกำจัดเนินเขาแต่ละลูกได้ ท่านจะสามารถพิชิตเกมเพื่อรับคิลาณักปราชญ์ได้

เขี่ยนเดือนไว้ซะน่ากลัวเลย แต่ก็นับว่าเป็นข่าวดี เพราะถ้าเราสามารถผ่านด่านเนินเขาเหล่านี้ได้ แสดงว่าเราสามารถจับเกมและไปโลกแห่งความจริงได้ แบบนี้ฉันควรจะไปส่วนไหนก่อนดีล่ะเนี่ย...

ไปเนินเขาส่วนหัว ไปหน้า ๑๐๓

ไปเนินเขาส่วนตัว ไปหน้า ๑๐๐

ไปเนินเขาส่วนหัวใจ ไปหน้า ๑๐๕

มันใจเต็มร้อย ตัดน้อยคนเก่ง

ฉันเดินเข้ามาถึงจุดที่น่าจะเป็นเนินเขาแห่งตัว จู๋ ๆ ก็มีเสียงปรีศนาดังก้องขึ้นว่า

“ยินดีต้อนรับท่านผู้กล้า” เสียงฟังดูน่ากลัวขอบกล จากที่คาดการณั้ น่าจะเป็นเสียงของยักษ์จอมตะกละที่คอยดูแลเขาแห่งนี้

“เข้ามาตามหาศิลา นักปราชญ์” ฉันตอบกลับไปด้วยความมันใจเกินร้อย

“ข้ารู้ มีผู้คนผ่านมาที่นี่ไม่บ่อยนักหรอก ถ้าเจ้าอยากได้สิ่งที่เจ้าต้องการ เจ้าก็ต้องผ่านด่านข้าให้ได้ก่อน”

เมื่อพูดจบ ภาพตรงหน้าก็ปรากฏร่างยักษ์ตนหนึ่ง ตัวสีเขียวหน้าตาน่ากลัว ปากมีเขี้ยวใหญ่โผล่ออกมา ดวงตาแดงก่ำ ร่างกายมีแต่มีดกล้าม สวมโจงกระเบนสีแดง เปื้อนโคลนบนแบบนี้ คงมีแต่จะต้องสู้ชนะ ไหน ๆ เราก็ได้เกราะที่มีความสามารถโกงขนาดนี้แล้ว ฉันรีบพุ่งเข้าไปโจมตีเจ้ายักษ์ด้วยความรวดเร็วเท่าที่จะทำได้ แต่ด้วยเกราะที่มีน้ำหนักมาก ทำให้ยักษ์สามารถโจมตีสวนฉันก่อนที่ฉันจะเข้าประชิดร่างของมันได้ มันใช้กำปั้นยักษ์กระแทกเข้ามาที่ฉันเต็ม ๆ แต่ทว่าฝีมือพลังที่มองไม่เห็นกันการโจมตีได้ทั้งหมด ทำให้ตัวฉันไม่รู้สึกละอะไรเลย นี่อาจเป็นผลมาจากเกราะที่ฉันเลือกสวมก็เป็นได้ สมแล้วที่มีค่าพลังป้องกันที่สูงขนาดนั้น เจ้ายักษ์ชะงักไปพักหนึ่ง ฉันจึงได้โอกาสสวนกลับด้วยความสามารถพิเศษที่ฉันมี ด้วยค่าพลังโจมตี

ที่มีถึง ๑๐๐ หน่วย ทำให้มันมีผลเข้าเป้าไปเต็ม ๆ เพียงการ
โจมตีในครั้งเดียว เลือดของยักษ์ก็ลดลงเหลือ ๐ หน่วย จนร่าง
ยักษ์สลายหายไปในอากาศ

“จะ จะ เจ้า ทำได้อย่างไร!” เสียงยักษ์พูดด้วยความ
ตกตะลึง

“ธรรมดาค่ะหนู ของแบบนี้ เจ้าจัดการได้สบาย” ฉันทพูด
พร้อมเชิดกางแสดงถึงความมั่นอกมั่นใจ หลังจากนั้นหุบเขาแห่ง
ตัวก็ค่อย ๆ ยุบลงไปกับพื้น ฉันทกำลังจะเดินต่อไปยังเนินเขาลูก
ถัดไป จู่ ๆ ยักษ์ตนนั้นก็ขุดขึ้นมาว่า

“เดี๋ยวก่อน... ข้าเห็นถึงความแข็งแกร่งของเจ้าแล้ว ข้าจะ
ยอมบอกวิธีพิชิตเนินเขาส่วนที่เหลือเอง”

อ้าวปังมาก สรุปว่าฉันทจัดการได้ลูกเดียวสามารถทำให้
จบเกมได้โดยไม่ต้องทำอะไรให้ปวดหัว ฉันทจึงรีบตอบรับข้อเสนอ
อย่างไร เนินเขาแห่งตัวจึงเฉลยทุกอย่างที่ฉันทอยากรู้ แต่ฉันทขอไม่
บรรยายบอกเธอว่าจะจะได้ไม่โกงกัน โตไปไม่โกง ไม่งั้นเธอก็รู้
คำตอบของส่วนอื่น ๆ แล้วเดี๋ยวมันจะไม่สนุกนะซี เดี๋ยวลีเย
อรรถรส

หลังจากนั้น ฉันทจึงได้พิชิตเนินเขาแห่งหัวและหัวใจต่อไป
หลังจากเนินเขาทุกส่วนยุบตัวลงไป ที่ที่เคยเป็นที่อยู่ของเนินเขา
ทั้งสามกลายเป็นพื้นราบเรียบ มีเพียงหินอัญมณีสีแดงเปล่ง
ประกายสวยงามวางอยู่ตรงกลาง ฉันทจึงรีบวิ่งเข้าไปหยิบเพื่อ
ตรวจสอบ แล้วก็หันมาต่างข้อความขึ้นมา

ยินดีด้วย! ท่านตามหาศิลาหน้าปราชญ์พบ เรา กำลังจะพาท่าน
กลับสู่เมืองศิลาแลง แสงทองคำ

กลับเข้าสู่เมือง ไปหน้า ๒๕๓

ต้นฉบับวรรณกรรมสำหรับเด็กนิพนธ์ ปีการศึกษา 2568

คำถามมากมาย คำตอบไม่รู้

ฉันเดินเข้ามายังเนินเขาที่คาดว่าน่าจะเป็นเนินเขาแห่งหัว จู๋ ๆ ก็มีเสียงปริศนาดังขึ้น

“สวัสดีท่านผู้กล้า ข้ารู้ว่าเจ้ามาที่นี่เพื่อเหตุผลใด” ดีเลยแบบนี้จะได้ไม่ต้องเสียเวลา

“แต่คิดหรือว่าเจ้าจะผ่านไปได้ง่าย ๆ เจ้าต้องผ่านบททดสอบของข้าก่อน” โอ๊ย ทดสอบอะไรกันนี่เกมนี้ให้ง่าย ๆ กันไม่เป็นหรือไง

“แล้วฉันต้องทำอะไร”

“เจ้าต้องตอบคำถามก่อน ข้าถึงจะยอมสยบให้แก่เจ้า โดยคำถามมีอยู่ว่า **ท้องฟ้าอยู่ข้างบน ดินอยู่ตรงกลาง ถนนอยู่ข้างล่าง ธรรมชาติไม่มีจริง** แล้วแบบนี้ **คิลานักปราชญ์** อยู่ตรงไหน” หะ คำถามอะไรของมัน แล้วแบบนี้ฉันจะรู้คำตอบใหม่ละเนี่ย

“ไม่ต้องกังวลท่านผู้กล้า ข้าให้โอกาสเจ้าตอบ ๓ ครั้ง เชิญเจ้าเลือกเลย” ดีละ งั้นแบบนี้เราก็สามารถตัดตัวเลือกได้ อืม ในเมื่อเราไม่เห็นคิลานักปราชญ์อยู่ตรงหน้า ขอตอบละกันว่า

“คิลานักปราชญ์ ไม่มีจริง” ฉันตอบไปด้วยความมั่นใจเกินร้อย

“น่าเสียดาย แต่คำตอบของเจ้ายังไม่ถูกต้อง เหลืออีก ๒ ครั้งนะเจ้า” ว้าย ตายผิดเธอเนี่ย ถ้างั้นคงเป็น

“ในเมื่อเข้ามาตามหาศิลา นักปราชญ์ แสดงว่ามันต้องอยู่บนดิน เพื่อให้เข้าตามหา”

“เจ้าวิเคราะห์ได้ชาญฉลาดมาก แต่คำตอบของเจ้ายังผิดอยู่” อ้าว แล้วแบบนี้จะทำไมอะไรดีล่ะเนี่ย เหลือโอกาสสุดท้ายแล้ว ฉันท้องต้องฟังเธอแล้วละท่านนักอ่าน...

ตอบอยู่บนฟ้า ไปหน้า ๑๐๗

ตอบอยู่ตรงกลาง ไปหน้า ๑๐๘

ตัวแม่ ไม่เคยทั้งกัน

เมื่อฉันก้าวเข้ามาในดินแดนแห่งหัวใจ ก็รู้สึกถึงพลังงานบางอย่างจนกระทั่งฉันได้ยินเสียง

“สวัสดีค่ะท่านผู้กล้า” ฉันได้ยินเสียงประหลาด ลักษณะคล้ายผู้ชาย แต่มีโทนเสียงที่สูงกว่า

“สวัสดีค่ะ พอดีว่า ฉันมาตามหาศิลาหน้าปราสาทค่ะ”

“ว้าย ลูกสาวแม่ มาตามหาของเหรอลูก” ว้าย ดีเลย เจอคุณแม่กะเทยแบบนี้จะได้คุยง่าย ๆ หน่อย

“ใช่ค่ะคุณแม่ ได้ข่าวว่าคุณแม่แอบขโมยไปเหรอค่ะ”

“อย่ากล่าวหาแม่แบบนี้สิลูก แม่แค่เห็นว่ามันสวยก็เลยหยิบยืมมาเท่านั้นเอง แต่หนูจะมาเอาไปเลยดื้อ ๆ ก็ไม่ถูกนะจ๊ะ”

“แล้วแบบนี้หนูต้องทำอะไรค่ะ”

“ไม่ต้องทำอะไรหรอกจ๊ะ เพราะไม่ว่าอย่างไรแม่ก็คงให้ไม่ได้จริง ๆ”

“แม่ค่ะ ขอหน่อยนะ หนูอยากได้มากจริง ๆ” ฉันไหว้อย่จนแทบจะกราบลงบนพื้น

“โอ๊ะ ๆ ๆ ไหว้สวยมากเลยจ๊ะ แต่คงไม่ได้จริง ๆ นะจ๊ะลูก”

“แล้วแบบนี้หนูจะทำไมล่ะแม่”

“ถ้าฉันหนูก็ลองไปเนินเขาแห่งตัวดูซิลูก อาจจะพบคำตอบก็ได้นะ”

เนินเขานี้ลีลาเสียจริง ชักจะเริ่มรำคาญแล้ว ฉันควรรู้เพื่อชนะ หรือไปตามที่ภูเขาแห่งหัวใจแนะนำดี...

ไปเนินเขาแห่งตัวตามที่แนะนำ ไปหน้า ๑๐๐

สู้กับเนินเขาหัวใจ ไปหน้า ๑๐๘

มันใจเกินร้อย ต้องถอยกลับมา

“อยู่บนฟ้า” ฉันตอบตามที่พวกเธอเลือกแล้ว แม้จะ
ไม่รู้เหตุผลเลยก็ตาม

“อืม เป็นคำตอบที่น่าสนใจ แต่เสียดาย เจ้าตอบผิด”
หลังจากนั้น ฉันก็ถูกพลังปริศนาดึงให้ย้อนกลับไปจุดจุดเดิมที่
ฉันเดิน แบบนี้ มันเหลือแค่คำตอบเดียวแล้ว ฉันจึงพยายามเดิน
เข้าไปในเนินเขาแห่งหัวอีกครั้ง แต่ปรากฏว่าฉันไม่สามารถเข้าไป
ได้ พร้อมกับมีข้อความแจ้งว่า เนื่องจากเจ้าตอบผิด เจ้าต้องพิชิต
ส่วนอื่น ๆ ก่อน ทำให้ในตอนนี้ฉันเหลือทางเลือกแค่สองทางแล้ว
จะ何去何ตดีละเนี่ย...

เนินเขาแห่งตัว ไปหน้า ๑๐๐

เนินเขาแห่งหัวใจ ไปหน้า ๑๐๕

การใช้กำลังไม่ใช่ทางออก แต่คือจุดจบ

ฉันทนไม่ไหวจึงเริ่มหยิบอาวุธออกมาหวังจะโจมตีเนโน
เขาแห่งหัวใจ

“นี่ เจ้ ถ้าเจียยังไม่หลบเห็นทีหนูต้องใช้กำลังแล้วนะ”

“ใจเย็น ๆ ซิจ๊ะ กำลังไม่ใช่ทางออกนะลูก เจ็บเตือน”

ฉันไม่ฟังอะไรอีกแล้ว ฉันจะต้องจบเกมนี้ให้ได้ ฉันรีบพุ่ง
เข้าไปโจมตีกลุ่มก้อนพลังงานที่อยู่บนยอดเนินเขา เมื่อฉันลงดาบ
เข้าไปที่พลังงานนั้นจึงเกิดการระเบิดรุนแรงทำให้ร่างกายฉัน
กระเด็นไปบนอากาศ

“เจ็บอกแล้วงี้จ๊ะ ว่าความรุนแรงไม่ใช่ทางออก”

ท้ายที่สุด ร่างกายฉันลอยไปไกลจนกลับไปจุดเริ่มต้น
ของเรื่องราวทั้งหมด ดูเหมือนว่า ฉันจะต้องเสียเวลาเริ่มใหม่
ตั้งแต่ต้นแล้วละ...

จบ

มันใจเกินร้อย สาวน้อยตอบถูก

“อยู่ตรงกลาง” ฉันตอบออกไปเต็มเสียงด้วยความมั่นใจ

“ถูกต้อง เธอนี้ช่างสังเกตจริง ๆ ที่เห็นว่าคำตอบของปัญหานี้คือตำแหน่งของหัวของพยัญชนะตัวแรกในคำแต่ละคำ” อ้าว เหนอ ฉันไม่เห็นรู้เลย นี่ฉันตอบเพราะพวกเขาคือคนเลือกให้ฉันตอบนะเนี่ย เก่งมากนักอ่านทั้งหลาย หลังจากที่ฉันตอบถูกพื้นที่เนินเขาก็ค่อย ๆ ยุบตัวลงจนกลายเป็นพื้นที่ราบเรียบแสดงว่า เราเริ่มจะเข้าสู่เส้นชัยเข้าไปทุกที ๆ แล้ว หลังจากปราบเนินเขานี้ได้ก็เหลือแค่ ๒ ส่วน แล้วแบบนี้ เราจะไปที่ไหนต่อดีล่ะ...

ไปที่เนินเขาตัว ไปหน้า ๑๑๐

ไปที่เนินเขาหัวใจ ไปหน้า ๑๑๓

สู้ไม่ถอย อย่าได้กลัวใคร

ฉันก้าวเข้ามาสู่ดินแดนเนินเขาแห่งตัวเป็นทีต่อไป ดินแดนแห่งนี้ ฉันรับรู้ได้ถึงแรงกดดันอะไรบางอย่างที่ต่างออกไป จากดินแดนแห่งหัว

“สวัสดีท่านผู้กล้า” เสียงปริศนา ลักษณะคล้ายกับ ดินแดนแห่งแรกดั่งขึ้น แต่มันมีความดุเดือดและเข้มข้นกว่า

“โอ้ เจ้าเองหรือที่เพิ่งจัดการเนินเขาแห่งหัวไป ถือว่าเจ้า เป็นคนที่มีปัญญาหลักแหลมมาก แต่ว่า ที่นี้ต่างกันออกไป... เจ้า ต้องใช้ความสามารถด้านพละกำลัง-” โอ้ย เกร็นนानเวอร์ ฉันล่ะ อยากกัดข้ามเนื้อเรื่องจริง ๆ จะได้รับ ๆ จบเกมนี้เสีย

“แล้วฉันต้องทำอะไรล่ะ” ฉันถามออกไปเพื่อให้บท สนทนาดำเนินต่อ

“ไม่ยากเลย เจ้าแค่ต้องสู้กับร่างจำลองของข้าข้างล่างนี้ หากเจ้าจัดการสำเร็จ เจ้าก็จะผ่านมันไปได้ แต่บอกเลยนะว่า มัน ไม่ง่ายอย่างที่เจ้าคิด เพราะไม่เคยมีใครมีความสามารถสู้กับร่าง นี้ของข้าได้เป็นเวลานาน นั-” ฉันไม่ได้สนใจเนื้อเรื่องของเจ้ายักษ์ เทาไรนัก อยากจะรีบ ๆ สู้ให้จบ ๆ ไป

ร่างที่อยู่ตรงหน้าฉัน คือร่างของสิ่งมีชีวิตประหลาด ร่างกายสูงใหญ่ มีเขี้ยวแหลมคมที่ปาก ลักษณะก็คล้าย ๆ ยักษ์ที่ เห็นหนังสือเรียน หรือวรรณคดีไทย ฉันเดินเข้าสู่พื้นที่ต่อสู้ ร่าง นั้นค่อย ๆ ขยับ ตั้งท่าเตรียมที่จะสู้ ฉันไม่รีรอ รีบพุ่งเข้าไปหวัง

จะโจมตีเจ้ายักษ์ก่อนที่มันจะได้ตั้งตัว เมื่อเข้าใกล้มากพอ ฉันใช้ดาบฟาดเขาไปที่ศัตรูอย่างรวดเร็ว แต่ด้วยเกราะที่หนักทำให้ความเร็วของฉันลดลงจนไม่เป็นไปอย่างใจนึก ฉันถูกศัตรูสกัดการโจมตีอย่างง่ายดาย เจ้ายักษ์นั้นโจมตีสวนกลับแทบจะทันทีทันใด ทว่าการโจมตีของมันไร้ผล เนื่องจากเกราะที่ฉันเลือกค่อนข้างแข็งแรง หรือจะเรียกว่าโกงก็ได้ ทำให้ยักษ์ตกตะลึงในความแข็งแกร่งของเกราะ

“อะไรกัน ทำไมข้าโจมตีไม่ได้เลยล่ะ” หลังจากมันตกใจได้ไม่นาน ฉันจึงใช้ทุกกระบวนท่าที่มี ทุกความสามารถที่มี กระหน่ำโจมตีไปที่ศัตรู ในรอบนี้ มันไม่สามารถต้านทานได้อีกต่อไป จึงรับความเสียหายไปเต็ม ๆ หลังจากนั้นไม่นาน หลอดเลือดข้างบนก็แสดงเป็น ๐ หน่วย

หลังจากร่างจำลองของยักษ์สลายหายไปกับอากาศ ฉันกำลังจะเดินไปยังส่วนต่อไป เจ้ายักษ์ก็พูดบางอย่างกับฉัน

“เดี๋ยวก่อน ท่านกำลังจะไปสู่ดินแดนหัวใจแล้ว ข้าขอแนะนำให้ท่านพยายามพูดเอออกเอาใจมันดี ๆ แล้วท่านจะผ่านไปได้ด้วยดี” ถือว่าเป็นคำแนะนำที่น่าสนใจ ฉันจะเก็บไปพิจารณา นะจ๊ะ

จากนั้นฉันจึงก้าวไปสู่ดินแดนหัวใจต่อ ฉันทำตามที่เนินเขาแห่งตัวแนะนำ นั่นคือการพยายามพูดเจรจากับเนินเขาแห่งหัวใจ ฉันพูดถึงความสวย ความงาม ความเร็ดของพื้นที่แห่งเนินเขาแห่งนั้น มันถูกเียนยอจนรู้สึกเขิน

“โอ๊ย ลูกสาว ชมแม่ขนาดนี้ แม่ให้ผ่านก็ได้ค่ะ” หลังจากนั้นฉันจึงผ่านเนินเขาแห่งหัวใจไปได้ด้วยดี

หลังจากฉันปราบเนินเขาได้ครบสามส่วนแล้ว พื้นที่ที่เคยเป็นเนินเขาก็กลายเป็นพื้นที่เรียบ ๆ และใจกลางพื้นที่นั้น สีคิลา นักปราชญ์ที่ตามหามาเนิ่นนานวางไว้อยู่ ฉันคิดว่ามันจะยิ่งใหญ่อลังการกว่านี้ แต่กลับเป็นแค่ก้อนอัญมณีสีแดงแวววาวอยู่บนพื้น ฉันจึงรีบวิ่งเข้าไปหยิบคิลา นักปราชญ์มาเก็บไว้ หลังจากนั้นจึงมีข้อความปรากฏขึ้นตรงหน้า

**ยินดีด้วย! ท่านตามหาคิลา นักปราชญ์พบ เรากำลังจะพาท่าน
กลับสู่เมืองศิลาแสง แสงทองคำ**

กลับเข้าสู่เมือง ไปหน้า ๒๕๓

เริ่มโมโห แต่ต้องข่มไว้ก่อน

ฉันเดินเข้ามาสู่ดินแดนเนินเขาแห่งหัวใจเป็นที่ต่อไป

“นี่ หล่อนเป็นใครวะ ทำไมถึงมาอยู่กับพวกเรา” ฉันได้ยินเสียงอะไรบางอย่าง คล้าย ๆ กับเสียงของเนินเขาลูกที่ที่แล้ว แต่มีจิตและเสียงที่แหลมสูงกว่านิดหน่อย

“สวัสดีค่ะ หนูมาตามหาศิลาณ์ภราชนะคะ”

“ว้าย ลูกสาว เธอมาหาศิลาณ์ภราชนะหรือจ๊ะ แต่ขอโทษนะลูก แม่คงให้ไม่ได้ หนูคงต้องกลับไปแล้วละ”

“อ้าว เจ้ หนูเดินทางมาตั้งไกล ขอหน่อยเถอะนะ อะ หนูไหว้ละ” หลังพูดจบ ฉันจึงไหว้ย่อลงไปจนเกือบจะแตะพื้น

“โอ๊ย ลูกสาว ทำโดนใจเจ้มาก แต่ว่าไม่ได้จริง ๆ จ๊ะ กฎก็ต้องเป็นกฎนะลูก เขาสั่งแม่มาแบบนี้”

เมื่อการเจรจาเริ่มไม่เป็นผล ฉันจึงเริ่มแสดงท่าทีไม่พอใจ ยืนเท้าเอวพร้อมที่จะสู้ แต่ในใจก็ยังกลัวว่าจะสู้ไม่ได้อยู่ดี แบบนี้ฉันควรทำอย่างไรดี...

หนีไปเขาแห่งตัวก่อน ไปหน้า ๑๐๐

ใช้กำลังเข้าสู้ ไปหน้า ๑๐๘

สองหัวดีกว่าหัวเดียว

พวกเราเดินทางมาถึงจุดหมายบนแผนที่ เมื่อเข้ามาถึงก็รู้สึกแรงกดดันบางอย่าง ภาพตรงหน้า เป็นภาพของเนินเขาสูงใหญ่ที่มีทั้งหมดสามลูก

“ที่นี่เองหรือ ที่ซ่อนของคิลานักปราชญ์” ลู ๆ ไกรเงินก็พูดขึ้นมาแบบไม่มีปี่ไม่มีขลุ่ย ระบบคงตั้งค่าไว้แบบนี้ และแล้วก็กล่อกข้อความปรากฏขึ้นตรงหน้าฉัน

!ระวัง ท่านกำลังเข้าสู่พื้นที่บอส!

เนินเขาแห่งนี้ว่ากันว่าเป็นเนินเขาของยักษ์จอมตะกละเนินเขาแต่ละลูกแทนที่ด้วยร่างกายของมันสามส่วน ประกอบไปด้วยหัว ตัว และหัวใจ หากท่านสามารถกำจัดเนินเขาแต่ละลูกได้ ท่านจะสามารถพิชิตเกมเพื่อรับคิลานักปราชญ์ได้

เขียนเตือนไว้ซะน่ากลัวเลย แต่ก็นับว่าเป็นข่าวดี เพราะถ้าพวกเราสามารถผ่านด่านเนินเขาเหล่านี้ได้ แสดงว่าเราสามารถจบเกมและไปโลกแห่งความจริงได้ แบบนี้ฉันกับไกรเงินควรจะไปส่วนไหนก่อนดีล่ะเนี่ย...

ไปเนินเขาส่วนหัว ไปหน้า ๑๑๕

ไปเนินเขาส่วนตัว ไปหน้า ๑๑๗

ไปเนินเขาส่วนหัวใจ ไปหน้า ๑๒๐

กึ่งกึ่งกึ่งกึ่งกึ่งกึ่งกึ่ง

พวกเราก้าวเข้ามายังเนินเขาที่คาดว่าน่าจะเป็นดินแดน
เนินเขาแห่งหัว

“ยินดีต้อนรับคณะท่านผู้กล้า ไม่ต้องเอื้อนเอ่ยคำใด ๆ
ข้าก็รู้จุดมุ่งหมายของพวกเจ้า” เสียงปริศนาดังขึ้นก้องบริเวณ

“ดีเลย แบบนี้จะได้เจรจากันง่าย ๆ หน่อย” ไกรเงิน
พูดตอบกลับไป

“น่าเสียดายที่มันไม่ง่ายอย่างนั้นซีเจ้า พวกเจ้าจะต้อง
ตอบคำถามข้าเสียก่อน โดยปริศนามีอยู่ว่า กึ่งกึ่งกึ่งกึ่งกึ่งกึ่งกึ่ง
มีกระดิ่งอยู่ทั้งหมดกี่ลูก” ฉันกับไกรเงินมองหน้ากันด้วยความ
งุนงง ใครจะไปรู้ล่ะ ฉันเคยได้ยินกลุ่มชายแท้ในห้องเล่นกัน
เป็นประจำ แต่ฉันไม่เคยที่จะใส่ใจเพราะมันก็เป็นเกมทายปัญหา
กวน ๆ ที่ไม่ยอมเฉลยให้ แล้วแบบนี้ฉันจะรู้ได้อย่างไร

“ไปให้หน่อยนะคะ น้า” ฉันทำท่าที่อดอ้อนไป เพื่อว่า
มันจะเห็นใจ

“ข้าไม่ใจร้ายขนาดนั้นหรอก ข้ามีคำใบ้ให้เจ้า คำใบ้แรก
คือมีกระดิ่งทั้งหมด ๘ ลูก คำใบ้ที่สองคือ มีกระดิ่งอยู่ทั้งหมด
๔ ลูก” เอ้อ แบบนี้ไม่ได้ช่วยให้ง่ายขึ้นเลย ฉันจึงหันไปหาไกรเงิน
เพื่อว่าเขาจะมีความคิดเห็นดี ๆ หรือรู้คำตอบ

“ข้าว่ามีทั้งหมด ๔ ลูกนะ จากสัญญาตัญญาข้า” อีม
เพื่อนร่วมทางก็ไม่ได้ดูจะรู้ดีไปกว่าฉัน ถ้าแบบนั้นแล้ว ฉันคงต้อง
ฟังเธอแล้วล่ะว่าเธอจะตอบก็ลูก...

ตอบ มีกระดิ่ง ๔ ลูก ไปหน้า ๑๒๑

ตอบ มีกระดิ่ง ๘ ลูก ไปหน้า ๑๒๓

ต้นฉบับวรรณกรรมสำหรับเด็กนิพนธ์ ปีการศึกษา 2568

หมาหมูไว้ก่อน

พวกเราเดินเข้ามายังดินแดนที่คาดว่าจะเป็นที่
เนินเขาแห่งตัว เมื่อมาถึง พวกเราก็ได้ยินเสียงที่ทุ้มต่ำและดุดัน

“สวัสดีพวกเจ้า”

“ใครนะ” ไกรเงินตั้งท่าพร้อมสู้ตามสัญชาตญาณ

“ข้าคือจิตของยักษ์แห่งหัว ข้ามีตัวตนอยู่เพื่อปกป้อง
เนินเขาแห่งนี้”

“พวกเราตามหาคิลานักปราชญ์” ฉันรีบตอบ
เข้าประเด็นเพื่อไม่ให้ยืดเยื้อเสียเวลา

“ข้าเข้าใจละ แต่มันไม่ง่ายอย่างนั้นหรอก ถ้าเจ้าอยาก
พิชิตข้า เจ้าต้องผ่านร่างจำลองข้าให้ได้ก่อน” เมื่อพูดจบก็ปรากฏ
สิ่งมีชีวิตรูปร่างใหญ่ หน้าตาน่ากลัว มีเขี้ยวยักษ์งอกจากปาก
ร่างกายมีแต่มัดกล้ามเนื้อ ข้างบนหัวมีหลอดเลือดที่แสดงอยู่
๓๐,๐๐๐ หน่วย นับได้ว่าเยอะที่สุดตั้งแต่เคยรู้มาเลย

“ข้าว่าเราต้องสู้กับสิ่งนั้นเพื่อผ่านมันไปนะ” ไกรเงินพูด
แนะนำ แหม ใครจะไม่รู้ละ เปิดตัวอลังการขนาดนั้น ฉันจึงรีบ
หยิบอาวุธขึ้นมาจากช่องเก็บของเตรียมเข้าสู่

ฉันและไกรเงินพุ่งเข้าไปใส่ยักษ์ตัวใหญ่พร้อม ๆ กัน มัน
มีท่าทีตกตะลึงเล็กน้อย แต่ก็ไม่เกรงกลัวเราทั้งสอง แอ้มตั้ง
ท่าป้องกันทุกการโจมตีของเรา ไกรเงินใช้คาถาเสกหอกขึ้นมา

พร้อมกระหน่ำแทงไปที่เป้าหมาย มันตั้งรับได้ทุกการโจมตี ฉันจึงใช้ดาบฟันไปที่ข้างหลัง ฝ่ายตรงข้ามหันมารับดาบที่ฟันลงไปด้วยความรวดเร็ว พวกเรายื้อยุดต่อสู้กันอยู่นาน ยักษ์ใหญ่สกัดได้ทุกการโจมตี เมื่อเห็นดังนั้นพวกเราจึงถอยออกมาตั้งหลักก่อน

“เห็นที ฉันต้องใช้วิชานั้นเสียแล้วซิ” วิชาแล้วก็หันหน้าไปหาโกรเงินเพื่อดูว่าเขากำลังจะทำอะไร

เขาพนมมือท่องคาถาอะไรบางอย่าง อยู่ ๆ รอยลักรอบตัวของเขาก็กลายเป็นแสงสีทองค่อย ๆ หุ้มร่างกายโกรเงิน แสงเหล่านั้นต่างไหลไปตามตัวแล้วค่อย ๆ เปลี่ยนร่างของโกรเงินให้กลายเป็นจระเข้ยักษ์

“นี่คือวิชากายาวิวัฒน์ ข้าดูดพลังของซาละเดือนมาจนกลายเป็นของตัวเอง จึงทำให้สามารถแปลงกายเป็นมันได้” โห มีพลังโก่ง ๆ แบบนี้ก็ไม่ใช้ตั้งแต่แรกเนอะ ปล่อยให้สู้อยู่ตั้งนาน โกรเงินพุ่งเข้าไปโจมตีเจ้ายักษ์ด้วยความรวดเร็ว เขาใช้ทั้งท่ากัด ข่วน จระเข้ฟาดทางต่าง ๆ เจ้ายักษ์เริ่มสั่นสะท้าน แต่ก็ยังตั้งรับการโจมตีได้อยู่ ฉันเห็นดังนั้นจึงเข้าไปช่วยอีกแรง ฉันโจมตีเจ้ายักษ์อย่างรวดเร็ว เพื่อสร้างจังหวะการจู่โจมให้กับโกรเงิน เจ้ายักษ์เสียหลักโดนท่าจระเข้ฟาดทางไปเต็ม ๆ เลือดของมันหายไประลอกหมด แบบนี้ต้องจัดการมันได้แน่ ๆ

หลังจากนั้นไม่นาน เจ้ายักษ์ก็มีท่าที่อ่อนแรง ทำให้พวกเราปิดฉากการต่อสู้ด้วยความสามารถที่ฉันมี เมื่อเลือดเล็ดของศัตรูหมดลง ร่างจำลองของมันก็ค่อย ๆ สลายหายไปในอากาศ

“มะ มะ ไม่จริงน่า ผู้จัดการได้อย่างงั้นหรือ... ไม่เคย
มีใครทำได้มาก่อน” พื้นที่ที่เราอยู่ค่อย ๆ ยุบตัวลง

“ไหน ๆ ก็ไหน ๆ แล้ว ฉันขอสกัดพลังของแกมาเป็นพลัง
ของฉันหน่อยละกันนะ” เมื่อพูดจบ ไกรเงินเริ่มร่ายคาถาสกัดพลัง
ของเจ้ายักษ์มาทำให้เมื่อไปถึงพื้นที่ส่วนที่เหลือ ไกรเงินเพียงใช้
คาถาแปลงกายเป็นยักษ์ก็จัดการได้ทุกภาคส่วน

หลังจากพวกเราพิชิตเนินเขาถูกต่าง ๆ ที่เหลือ ทำให้
พื้นที่บริเวณรอบ ๆ กลับมาเป็นพื้นที่ราบเรียบ เมื่อมองเข้าไปยัง
ใจกลางพื้นที่ก็เห็นอัญมณีสวยงามวางอยู่ พวกเราจึงเดินเข้าไป
หยิบ แล้วจู่ ๆ ก็มีข้อความขึ้นมา

**ยินดีด้วย! ท่านตามหาศิลาอันปราชญ์พบ เรากำลังจะพาท่าน
กลับสู่เมืองศิลาแสง แสงทองคำ**

เมื่อพูดจบ ร่างฉันก็ค่อย ๆ สลายหายไปเหมือนกำลังถูก
เคลื่อนย้ายให้กลับไปในเมือง

“ขอบคุณนะจ๊ะไกรเงินที่ช่วยฉันไว้”

“ขอบคุณท่านผู้กล้าที่ซ้-” ฉันยังไม่ทันได้ฟังจน
จบประโยคดี แต่แล้วภาพก็ดับไป อาจจะเป็นเพราะตัวเกมยังไม่
เสร็จดี ระบบเลยยังรวน ๆ

กลับเข้าสู่เมือง ไปหน้า ๒๕๓

พี่กะเทยไม่เคยทั้งกัน

พวกเราเดินเข้ามายังดินแดนที่คาดว่าจะเป็นเนินเขา
แห่งหัวใจ หลังจากยืนงง ๆ อยู่ได้ไม่นาน ก็ได้ยินเสียงใครบางคน

“สวัสดีจ้าหนุ่ม ๆ มาทำอะไรกันหรือจ๊ะ” ฟังจากเสียง
ของนางน่าจะเป็นเหล่าคุณแม่กะเทยของฉันทัน

“สวัสดีค่ะแม่ พอดีหนูกับไกรเงิน มาหาศิลาปักปราชญ์
นะค่ะ” ฉันทันพูดพร้อมไหวย้อ

“ว้ายลูกสาวแม่ น่าเสียตายจัง แม่คงจะให้ไม่ได้จริง ๆ
จ๊ะ” อ้าว ถ้าพี่ติดไม่รักกันแล้วใครจะรักเราล่ะ

“คุณแม่คะ ถ้าเราไม่ช่วยกันแล้วใครจะช่วยเราล่ะคะ”

“ขอโทษจริง ๆ จ๊ะลูก แม่โดนบังคับมาแบบนี้”

ฉันทันจึงหันหน้าไปขอความช่วยเหลือจากไกรเงิน ไกรเงิน
จึงเสนอให้สู้ แต่ฉันทันกลับรู้สึกกลัว ๆ ว่าเรายังสามารถเจรจาได้อยู่
แบบนี้เราควรทำอย่างไร...

สู้กับเนินเขาหัวใจ ไปหน้า ๑๒๒

เจรจาต่อไป ไปหน้า ๑๒๙

เสียดาย แต่ไม่ได้ไปต่อ

“มีกระดิ่ง ๔ ลูก”

“น่าเสียดาย นั่นไม่ใช่คำตอบที่ถูกต้อง ไว้ค่อยกลับมาใหม่ละ” เมื่อพูดจบ ฉันและกิไกรเงินก็ถูกพลังงานลึกลับ

บางอย่างดึงให้กลับมา ณ จุดที่ฉันเคยยืนอยู่ แต่ต่างกันตรงที่ฉันไม่สามารถเดินเข้าไปในดินแดนเนินเขาแห่งหัวได้แล้วแบบนี้ฉันคงต้องเลือกทางอื่นก่อนแล้วสินะ

ไปยังเนินเขาแห่งตัว ไปหน้า ๑๑๗

ไปยังเนินเขาแห่งหัวใจ ไปหน้า ๑๒๐

พี่กะเทยไม่ทำร้ายกัน

ฉันและไกรเงินหยิบอาวุธขึ้นมาเตรียมตัวที่จะปะทะ

“ว้ายตายคุณลูก แม่ขอแนะนำนะลูก ความรุนแรงไม่ใช่ทางออกนะสำหรับคนอย่างเรา”

“หนูขอโทษค่ะแม่ แต่ผู้ชายแนะนำมา” เมื่อพูดเสร็จ ฉันและไกรเงินก็พุ่งเข้าไปยังยอดเนินเขาหวังจะโจมตี แล้วจู่ ๆ ก็มีพลังงานบางอย่างระเบิดออกมา ทำให้ฉันและไกรเงินกระเด็นไปกลางอากาศคนละทิศคนละทาง ก่อนที่ภาพตรงหน้าจะตัดไป ฉันก็ได้ยินเสียงหนึ่งพูดว่า

“แม่บอกแล้วไงลูก ความรุนแรงไม่ใช่ทางออก”

ภาพตัดมาที่หมู่บ้านแห่งหนึ่งที่ฉันไม่คุ้นตา ผู้คนต่างตกตะลึงว่าฉันมาจากแห่งไหนใด ทุกคนต่างพูดว่า ฉันเป็นเทวดาที่ตกลงมาจากสวรรค์ ท้ายที่สุดฉันก็ถูกชาวบ้านเข้าใจผิด คิดว่าฉันเป็นเทวดา แล้วพาฉันไปอยู่ตำหนัก สร้างบ้าน สร้างวังให้ฉัน ฉันจึงติดอยู่ในเมืองนี้ในฐานะเทวดาประจำเมืองตลอดกาล

จบ

ยินดีด้วย คุณได้ไปต่อ

“มีกระดิ่งทั้งหมด ๘ ลูก”

“ถูกต้อง! เชิญผ่านไปได้เลย” เมื่อพูดจบ เนินเขารอบ ๆ ก็ค่อย ๆ ยุบตัวลง

“ง่ายดีเนอะ” ฉันทันไปพูดกับไกรเงิน

“ใช่ ว่าแต่ เจ้ารู้เหตุผลไหมว่าทำไมถึงเป็นคำตอบนี้” เอาตรง ๆ ฉันทันก็ไม่รู้หรอก เจ้ายักษ์ก็ไม่ยอมเฉลยด้วยนะว่าถูกเพราะอะไร

“รู้ซิ แต่ไม่บอกหรอกนะจ๊ะ ความลับ คริคริ” ฉันทันตอบแบบนั้นเพื่อให้ตัวเองดูดี ดูฉลาด ดูเก๋ในสายตาเขา

เมื่อจัดการเนินเขาแห่งนี้เสร็จก็เหลืออีกสองแห่งที่เราต้องจัดการ ทางที่เราเดินต่อไปมันเชื่อมถึงเนินเขาแห่งตัวได้ในทันที จึงทำให้พวกเราเลือกที่จะไปเนินเขาแห่งตัวต่อเลย จะได้ไม่เสียเวลาอ้อมไปที่เนินเขาแห่งหัวใจ

ไปที่เนินเขาแห่งตัว ไปหน้า ๑๑๗

กึ่งกึ่งกึ่งกึ่งกึ่งกึ่งกึ่ง

พวกเราก้าวเข้ามายังเนินเขาที่คาดว่าน่าจะเป็นดินแดน
เนินเขาแห่งหัว

“ยินดีต้อนรับคณะท่านผู้กล้า ไม่ต้องเอื้อมเอ่ยคำใด ๆ
ข้าก็รู้จุดมุ่งหมายของพวกเจ้า” เสียงปริศนาดังขึ้นก้องบริเวณ

“ดีเลย แบบนี้จะได้เจรจากันง่าย ๆ หน่อย” ไกรเงิน
พูดตอบกลับไป

“น่าเสียดายที่มันไม่ง่ายอย่างนั้นสิ พวกเจ้าจะต้องตอบ
คำถามข้าเสียก่อน โดยปริศนามีอยู่ว่า กึ่งกึ่งกึ่งกึ่งกึ่งกึ่งกึ่ง มี
กระดิ่งอยู่ทั้งหมดกี่ลูก” ฉันกับไกรเงินมองหน้ากันด้วยความงุนงง
ใครจะไปรู้ล่ะ ฉันเคยได้ยินกลุ่มชายแท้ในท้องถิ่นเป็นประจำ
แต่ไม่เคยใส่ใจเพราะมันก็เป็นเกมทายปัญหาทวน ๆ ที่ไม่ยอม
เฉลยให้ แต่ในเมื่อพวกฉันได้คำตอบมาแล้ว ความจริงมีเพียง
หนึ่งเดียวนั่นก็คือ

“มีกระดิ่งทั้งหมด ๘ ลูก”

“ถูกต้อง! เชิญผ่านไปได้เลย” เมื่อพูดจบ เนินเขารอบ ๆ
ก็ค่อย ๆ ยุบตัวลง

“ง่ายดีเนอะ” ฉันหันไปพูดกับไกรเงิน

“ใช่ ว่าแต่ เจ้ารู้เหตุผลไหมว่าทำไมถึงเป็นคำตอบนี้” เอา
ตรง ๆ ฉันก็ไม่รู้หรอก เจ้ายักษ์ก็ไม่ยอมเฉลยด้วยนะว่าถูกเพราะ
อะไร

“ไม่รู้อะ อาจจะมี ๗ มั่ง ตามใจคนถามโรจี้” ฉันตอบ
แบบส่ง ๆ

เมื่อจัดการเนินเขาแห่งนี้เสร็จก็เหลือเพียงแห่งเดียวที่เรา
ต้องจัดการ

พวกเราเดินเข้ามายังดินแดนที่คาดว่าจะเนินเขา
แห่งตัว เมื่อมาถึงพวกเราก็ได้ยินเสียงที่ทุ้มต่ำและดุดัน

“สวัสดิ์พวกเจ้า”

“ใครนะ” ไกรเงินตั้งท่าพร้อมสู้ตามสัญชาตญาณ

“ข้าคือจิตของยักษ์แห่งหัว ข้ามีตัวตนอยู่เพื่อปกป้อง
เนินเขาแห่งนี้”

“พวกเราตามมาตามหาศิลา นักปราชญ์” ฉันรีบตอบเข้า
ประเด็นเพื่อไม่ให้ยืดเยื้อเสียเวลา

“ข้าเข้าใจละ แต่มันไม่ง่ายอย่างนั้นหรอก ถ้าเจ้าอยาก
พิชิตข้า เจ้าต้องผ่านร่างจำลองข้าให้ได้ก่อน” เมื่อพูดจบก็ปรากฏ
สิ่งมีชีวิตรูปร่างใหญ่ หน้าตาน่ากลัว มีเขี้ยวยักษ์งอกจากปาก
ร่างกายมีแต่มัดกล้ามเนื้อ ข้างบนหัวมีหลอดเลือดที่แสดงอยู่
๓๐,๐๐๐ หน่วย นับได้ว่าเยอะที่สุดตั้งแต่เคยสัมผัสเลย

“ข้าว่าเราต้องสู้กับสิ่งนั้นเพื่อผ่านมันไปนะ” ไกรเงินพูด
แนะนำ แหม ใครจะไม่รู้ละ เปิดตัวลงการแข่งขัน ฉันทจึงรีบ
หยิบอาวุธขึ้นมาจากช่องเก็บของเตรียมเข้าสู่

ฉันทและไกรเงินพุ่งเข้าไปเจ้ายักษ์ตัวใหญ่พร้อม ๆ กัน มัน
มีท่าทีตกตะลึงเล็กน้อย แต่ก็ไมเกรงกลัวเราทั้งสอง แถมตั้ง
ท่าป้องกันทุกการโจมตีของเรา ไกรเงินใช้ศาถาเล็กหอกขึ้นมา
พร้อมกระหน้าแทงไปที่เป้าหมาย มันตั้งรับได้ทุกการโจมตี ฉันทจึง
ใช้ดาบฟันไปที่ข้างหลัง ฝ่ายตรงข้ามหันมารับดาบที่ฟันลงไปด้วย
ความเร็ว พวกเรายื้อยุดต่อสู้กันอยู่นาน ยักษ์ใหญ่สกัดได้ทุก
การโจมตี เมื่อเห็นดังนั้นพวกเราจึงถอยออกมาตั้งหลักก่อน

“เห็นที ฉันทต้องใช้วิชานั้นเสียแล้วซิ” ว่าแล้วก็หันหน้าไป
หาไกรเงินเพื่อดูว่าเขากำลังจะทำอะไร

เขาพนมมือทอศกาคาอะไรบางอย่าง อยู่ ๆ รอยลัก
รอบตัวของเขาก็กลายเป็นแสงสีทองค่อย ๆ หุ้มร่างกายไกรเงิน
แสงเหล่านั้นต่างไหลไปตามตัวแล้วค่อย ๆ เปลี่ยนร่างของไกร
เงินให้กลายเป็นจระเข้ยักษ์

“นี่คือวิชากายาวิวัฒน์ ข้าดูดพลังของชาละเดือนมาจน
กลายเป็นของตัวเอง จึงทำให้สามารถแปลงกายเป็นมันได้” โห
มีพลังโกง ๆ แบบนี้ก็ไม่ใช้ตั้งแต่แรกเนอะ ปล่อยให้สู้ยู่ตั้งนาน
ไกรเงินพุ่งเข้าไปโจมตีเจ้ายักษ์ด้วยความรวดเร็ว เขาใช้ทั้งท่ากัด
ขวาน จะระเซ่พาดทางต่าง ๆ เจ้ายักษ์เริ่มสั่นสะท้าน แต่ก็ยังตั้งรับ
การโจมตีได้อยู่ ฉันทเห็นดังนั้นจึงเข้าไปช่วยอีกแรง ฉันทโจมตีเจ้า

ยักษ์อย่างรวดเร็ว เพื่อสร้างจังหวะการจู่โจมให้กับไกรเงิน เจ้า
ยักษ์เสียหลักโดนท่าจะระเซ่พาดทางไปเต็ม ๆ เลือดของมันหายไป
ครึ่งหลอด แบบนี้ต้องจัดการมันได้แน่ ๆ

หลังจากนั้นไม่นาน เจ้ายักษ์ก็มีท่าที่อ่อนแรง ทำให้พวก
เราปิดฉากการต่อสู้ด้วยความสามารถที่ฉันมี เมื่อหลอดเลือดของ
ศัตรูหมดลง ร่างจำลองของมันก็ค่อย ๆ สลายหายไปสู่อากาศ

“มะ มะ ไม่จริงน่า เจ้าจัดการได้อย่างงั้นหรือ... ไม่เคยมี
ใครทำได้มาก่อน” พื้นที่ที่เราอยู่ค่อย ๆ ยุบตัวลง

“ไหน ๆ ก็ไหน ๆ แล้ว ฉันขอสกัดพลังของแกมาเป็นพลัง
ของฉันหน่อยละกันนะ” เมื่อพูดจบ ไกรเงินเริ่มร่ายคาถาสกัดพลัง
ของเจ้ายักษ์มาทำให้เมื่อไปถึงพื้นที่ส่วนที่เหลือ ไกรเงินเพียงใช้
คาถาแปลงกายเป็นยักษ์ก็จัดการได้ทุกภาคส่วน

หลังจากพวกเราพิชิตเนินเขาสูงต่าง ๆ ที่เหลือ ทำให้
พื้นที่บริเวณรอบ ๆ กลับมาเป็นพื้นที่ราบเรียบ เมื่อมองเข้าไปยัง
ใจกลางพื้นที่ก็เห็นอัญมณีสวยงามวางอยู่ พวกเราจึงเดินเข้าไป
หยิบ แล้วจู่ ๆ ก็มีข้อความขึ้นมา

**ยินดีด้วย! ท่านตามหาศิลานักปราชญ์พบ เรากำลังจะพาท่าน
กลับสู่เมืองศิลาแลง แสงทองคำ**

เมื่อพูดจบ ร่างกายฉันก็ค่อย ๆ สลายหายไป เหมือน
กำลังจะถูกเคลื่อนย้ายให้กลับไปในเมือง

“ขอบคุณนะจะไกรเงินที่ช่วยฉันไว้”

“ขอบคุณท่านผู้กล้าที่ซ้-” ฉันยังไม่ทันได้ฟังจนจบประโยคดี แต่แล้วภาพก็ดับไป อาจจะเป็นเพราะตัวเกมยังไม่เสร็จระบบเลยยังรวน ๆ ภาพตรงหน้าฉันจึงดับไป

กลับเข้าสู่เมือง ไปหน้า ๒๕๓

การเจรจา เยียวยาทุกสิ่ง

ฉันเรียกไกรเงินให้ถอยมาตั้งหลักก่อน ฉันพยายามบอกให้ไกรเงินลองใช้สเน่ห์ตอนเจรจาหรือใช้คาถาอะไรสักอย่าง

“อืม ข้าจะลองดู” ฉันและไกรเงินเดินกลับเข้าไป

“ท่านเนินเขาแห่งหัวใจ พวกข้าขอศิลาอันกปราชญ์ได้หรือไม่” ไกรเงินพูดด้วยเสียงเข้ม

“ว้ายพ่อรูปหล่อ อืม ฉันก็อยากให้อยู่ แต่ไม่ได้จริง ๆ จะขอโทษนะ”

ไกรเงินเห็นดังนั้น จึงคิดอะไรขึ้นมาได้

“น่าเสียดายจัง ใครจะไปคิดว่าทุ่งเนินเขาที่สวยงามแห่งนี้ แท้จริงแล้วกลับใจจิตใจดำ” ไกรเงินพูดจาเสียดสีไปที่ยักษ์

“พ่อหนุ่ม ฉะ ฉะ ฉันขอโทษ แต่ไม่ได้จริง ๆ”

“สวยแต่รูป จูบไม่หอมจริง ๆ คุ้ยไปก็เสียเวลา กลับกันเถอะท่านเซนโกะจัง” ไกรเงินทำท่าจะถอยกลับ

“เดี๋ยวก่อน มะ มะ แหม ชมข้าสวยขนาดนี้ ข้าก็ไม่อยากจะดูเป็นคนใจจิตใจดำ ข้าอยากสวยทั้งจิตใจทั้งหน้าตา งั้นข้าให้พวกเจ้าผ่านไปก็ได้จ้ะ”

“จริงหรือท่าน ข้าว่าแล้ว ข้าดูไม่ผิดจริง ๆ สิ่งสวยงามแบบท่านต้องงดงามจากข้างในด้วย”

“พ่อหนุ่ม อย่าพูดยอข้าเยอะซีจ๊ะ ข้าเขิน จ้ะ ข้าจะบอก
ความลับเจ้าอีกอย่างก็ได้ ถ้าเจ้าไปเนินเขาแห่งหัวแล้ว ให้เจ้า
ตอบ ๘ ลูกนะจ๊ะ”

หลังจากนั้นเนินเขาบริเวณรอบ ๆ ก็ค่อย ๆ ยุบตัวลง
ด้วยความสงสัย ฉันทจึงถามไกรเงินว่า รู้ได้อย่างไรว่าควร
ทำอะไรในการเจรจา

“อ้อ ข้ามักจะทำแบบนี้เวลาเมียข้าน้อยใจนะ” อ้อ
ประสบการณ์นี้ได้จากเมียนี้เอง หลังจากเนินเขายุบตัวจน
เสร็จสมบูรณ์แล้ว ฉันทและไกรเงินจึงเริ่มออกเดินทางต่อไป...

ไปเนินเขาแห่งหัว ไปหน้า ๑๒๔

ไปไปเนินเขาแห่งตัว ไปหน้า ๑๑๗

สองหัวดีกว่าหัวเดียว

พวกเราเดินทางมาถึงจุดหมายบนแผนที่ เมื่อเข้ามาถึงก็รู้สึกถึงแรงกดดันบางอย่าง ภาพตรงหน้า เป็นภาพของเนินเขาสูงใหญ่ที่มีทั้งหมดสามลูก

“ว้าว สวยจัง ข้ารู้สึกตื่นเต้นอย่างบอกไม่ถูกเลยละ” จู๋ ๆ สุดสาครก็พูดขึ้นมาแบบไม่มีปีไม่มีขลุ่ย ระบบคงตั้งค่าไว้แบบนี้ เมื่อเดินต่อไปได้สักพักก็มีกล่องข้อความแจ้งเตือน

!ระวัง ท่านกำลังเข้าสู่พื้นที่บอส!

เนินเขาแห่งนี้ว่ากันว่าเป็นเนินเขาของยักษ์จอมตะกละเนินเขาแต่ละลูกแทนที่ด้วยร่างกายของมันสามส่วน ประกอบไปด้วยหัว ตัว และหัวใจ หากท่านสามารถกำจัดเนินเขาแต่ละลูกได้ ท่านจะสามารถพิชิตเกมเพื่อรับคิลานักปราชญ์ได้

เขียนเตือนไว้ซะน่ากลัวเลย แต่ก็นับว่าเป็นข่าวดี เพราะถ้าพวกเราสามารถผ่านด่านเนินเขาเหล่านี้ได้ แสดงว่าเราสามารถจบเกมและไปโลกแห่งความจริงได้ แบบนี้ฉันกับสุดสาครควรจะไปส่วนไหนก่อนดีล่ะเนี่ย...

ไปเนินเขาส่วนหัว ไปหน้า ๑๓๒

ไปเนินเขาส่วนตัว ไปหน้า ๑๓๓

ไปเนินเขาส่วนหัวใจ ไปหน้า ๑๓๕

กบกระโดด

เราสองก้าวเท้าเข้ามายังดินแดนที่คาดว่าจะเป็นที่
เขาแห่งหัว

“สวัสดีท่านผู้กล้าและสุดสาคร ไม่ต้องถามข้ารู้ได้อย่างไร
ข้าคือจิตแห่งเนินเขาแห่งหัว ข้ารู้ทุกอย่าง และข้าก็รู้ว่าเจ้ามาด้วย
สาเหตุใด ไม่ต้องถามว่าข้าทำได้อย่างไร” ฉันปล่อยให้มันเพื่อ
พรรณาวอดเก่งต่อไป เอาตรง ๆ ตั้งแต่เข้ามา ยังไม่มีใครสงสัย
หรือถามมันสักคำ

“แต่มันไม่ง่ายเย็นนั้น เจ้าต้องตอบปริศนาของข้า
เสียก่อน โดยคำถามมีอยู่ว่า กบกระโดด กบกระโดด กบ
กระโดดข้ามรั้ว กบกระโดดข้ามรั้ว กระโดดข้ามรั้ว กบ
กระโดด กบกระโดด มีกบกระโดดกี่ตัว เจ้ามีโอกาสแค่รอบ
เดียวนะ” คำถามอะไร ฉันไม่เคยได้ยินมาก่อน แล้วแบบนี้ฉันควร
จะตอบอะไรดี ฉันจึงหันไปมองหน้าสุดสาคร เพื่อเขาจะรู้คำตอบ

“ไม่ต้องกังวล ข้าคือผู้มีญาณ ญาณของข้าบอกมาว่า...
ไม่เจ็ดตัวก็หกตัว” โธ แบบนี้ไม่ได้ช่วยฉันสักเท่าไรหรอก แต่ก็ยัง
ดีที่ยังมีสองตัวเลือกให้เลือก แบบนี้ฉันควรตอบกี่ตัวดี...

ตอบ ๖ ตัว ไปหน้า ๑๓๙

ตอบ ๗ ตัว ไปหน้า ๑๓๘

ยักษ์ใหญ่ โลมมนุษย์เล็ก

ฉันและสุดสาครเข้ามายังดินแดนที่ คาดว่าน่าจะเป็น
เนินเขาแห่งตัว

“สวัสดี คณะท่านผู้กล้า” เสียงชายปริศนาใหญ่ หุ้มตัว
และน่าเกรงขามดังขึ้น

“สวัสดีค่ะ ฉันและสุดสาครมาตามหาคิลาณิกปราชญ์ค่ะ”
ฉันกล่าวทักทายไป

“อืม อย่างงั้นหรือ แต่น่าเสียดายที่มันคงไม่ง่ายขนาดนั้น
เจ้าเห็นร่างจำลองข้านนั้ไหม เจ้าต้องจัดการมันให้ได้เสียก่อน”

และแล้วฉันก็เห็นร่างของสิ่งมีชีวิตที่สูงใหญ่ ยืนสองขา
มีสองมือเหมือนคน แต่ตัวมีสีเขียว ร่างกายที่มีแต่กล้ามเนื้อ
ที่ปากมีเขี้ยวยักษ์อยู่ทั้งสองข้าง ฉันมองหน้ากับสุดสาครตาปริบ ๆ
แบบนี้เราจะสู้ไหวไหมเนี่ย ฉันกำลังจะอ้าปากวางแผนกับสุดสาคร
แต่เขาไม่รีรอ รีบควบม้านิลมังกรคู่ใจไปเปิดฉากโจมตีทันที
ดังนั้นฉันจึงจำใจต้องเข้าไปช่วยเสริมทัพ

ฉันพาตคมตาบไปที่ร่างยักษ์ใหญ่ แต่มันกลับรับได้ทุก
การจู่โจม สุดสาครร้ายคาถาพลังเวททั้งหมดที่มียิงใส่ไปที่มัน แต่
มันกลับไร้รอยขีดข่วน ไม่สะทกสะท้านใด ๆ ทั้งสิ้น พวกเราต่อสู้อัน
กันอยู่นาน จนกระทั่งร่างกายเริ่มรับความเหนื่อยล้าไม่ไหว ฉัน
พยายามบอกให้สุดสาครถอยออกมาตั้งหลัก อาจเพราะด้วยความ
ศรัทธาของทำให้เขาไม่ฟังฉันเลย จู๊ ๆ เจ้าสิ่งมีชีวิตที่น่าเกรงขาม

นั่นก็คำรามออกมา จากนั้นมันจึงใช้ฝ่ามือทั้งสองข้างประกบกัน
อย่างแรงจนเกิดแรงสั่นสะเทือนไปทั่วบริเวณ มีลมพัดพวกเรา
กระเด็นไปข้างหลัง ในที่สุดพวกเราก็กะเด็นมาอยู่ที่เราเคยเดิน
จากมา ฉันทและสุดสาครพยายามกลับเข้าไป แต่กลายเป็นว่ามีมาน
พลังบางอย่างคอยปิดกั้นพวกเราไว้ แบบนี้เราคงต้องไปทางอื่น
ก่อนเสียแล้วซี...

ไปเนินเขาแห่งหัว ไปหน้า ๑๑๓

ไปเนินเขาแห่งหัวใจ ไปหน้า ๑๓๕

ปิดดีล

ฉันและสุดสาครก้าวเข้ามายังเนินเขาที่คาดว่าจะเป็เนินเขาแห่งหัวใจ สุดสาครลงจากม้าโน้มม้งกรเพื่อที่จะได้เดินอย่างสะดวก

“สวัสดีจ๊ะ คุณะท่านผู้กล้า” มีเสียงผู้ชายโชนแหลมสูงปริศนาดังขึ้นมาจากยอดเขา

“สวัสดีค่ะคุณแม่ ฉันเซเนโกะและสุดสาครนะคะ พอดีว่าพวกหนูมาตามหาศิลาณ์ักปราชญ์นะคะ”

“อ้อ เหรอจ๊ะ อี้ม แต่ฉันได้รับคำสั่งมาว่าห้ามให้ใครเอาไปนะ ฉันคงให้พ-” อยู่ ๆ เสียงก็เงียบไปชั่วขณะ

“นั่น... ตัวอะไรเหรอจ๊ะ”

“อ้อ นั่นมานิลม้งกร สหายข้าเอง” สุดสาครตอบกลับไป

“ว้ายยยย จริงเหรอ สวยมากกกก ฉันฝันว่าอยากมีสัตว์เลี้ยงสวย ๆ แบบนี้มานานแล้ว” น้ำเสียงของอีกฝ่ายแสดงถึงความตื่นเต้นเป็นอย่างมาก

“จริงหรือ ถ้าท่านอยากได้สักตัว ข้าหามาให้ท่านได้นะ ข้ารู้จักเจ้าของพาร์มอยู่” ฉันตะลึงไปเล็กน้อย ไม่คาดคิดว่าในเกมนี้จะมีการเพาะพันธุ์สัตว์วิเศษขายด้วย

“จริงหรือ! ถ้าอย่างนั้น ฉันขอสักตัวได้ไหมจ๊ะ”

“ได้ซิ แต่เจ้าต้องยอมให้พวกเราผ่านเพื่อไปเอา
ศิลานักปราชญ์นะ”

“ได้เลยจ๊ะ เตียวฉันจะบอกวิธีการผ่านส่วนที่เหลือ
ให้ ด้วยเลย”

เมื่อพูดจบ เนินเขารอบ ๆ ก็ค่อย ๆ ยุบตัวลงไปเรื่อย ๆ
แต่ระหว่างนั้น เสียงนั้นก็บอกวิธีผ่านส่วนที่เหลือด้วย ทำให้เรา
ไม่ต้องเสี่ยงโชคหาวิธีผ่านอีกต่อไป พวกเราจึงกล่าวขอบคุณแล้ว
รีบมุ่งหน้าไปพื้นที่ต่อไป

เมื่อเราทำตามที่เนินเขาแห่งหัวใจบอก เราก็สามารถ
กำจัดเนินเขาส่วนต่าง ๆ ได้หมดอย่างง่ายดาย ทำให้พื้นที่บริเวณ
นี้กลายเป็นที่ราบเรียบโดยสมบูรณ์ ไม่นานฉันจึงได้เห็นสิ่งที่ถูก
ซ่อนไว้ ณ ใจกลางดินแดนแห่งนี้ มันคืออัญมณีสีสีแดงสวยสดใส
ฉันรีบวิ่งเข้าไปเก็บทันทีทำให้มีหน้าตาต่างข้อความปรากฏออกมา

**ยินดีด้วย! ท่านตามหาศิลานักปราชญ์พบ เรากำลังจะพาท่าน
กลับสู่เมืองศิลาแลง แสงทองคำ**

หลังจากนั้นร่างกายฉันจึงค่อย ๆ สลายหายไป น่าจะเป็น
ระบบเกมที่กำลังพาฉันไปสู่ฉากจบ

“เตียวฉันขอไปหาหม่านิลมังกรมาให้เนินเขาแห่งนี้ก่อนนะ
หวังว่าเราจะได้พบกันใหม่”

ฉันยังไม่ทันได้ตอบกลับ ท้ายที่สุดภาพตรงหน้าก็ถูกตัด

กลับเข้าสู่เสียง ไปหน้า ๒๓๕

ต้นฉบับวรรณกรรมสำหรับเด็กนิพนธ์ ปีการศึกษา 2568

น้องเซนไม่ได้ไปต่อ

“มีกบทั้งหมดเจ็ดตัว”

“น่าเสียดายจริง ๆ เจ้าตอบผิด” เมื่อพูดจบก็เกิดลำแสงประหลาดขึ้นบนยอดเขา ลำแสงเจิดจ้าจนตาฉันแทบจะบอดท้ายที่สุดภาพตรงหน้าของฉันก็กลายเป็นสีขาว ความทรงจำในการผจญภัยของฉันค่อย ๆ เลือนหายไปในสมอง ฉันเริ่มจำไม่ได้ว่าเกิดอะไรขึ้นก่อนหน้านี้ ในที่สุดฉันก็ลืมไปว่า...เกิดอะไรขึ้นกันแน่...

ย้อนกลับไปหน้า ๔ เพื่อเริ่มต้นใหม่

หกตัว

“มีกบทั้งหมดหกตัว”

“ถูกต้อง! เจ้าช่างเป็นผู้มีปัญญายิ่ง ข้าขอยอมแพ้”

พื้นที่ที่เป็นเนินเขาค่อย ๆ ยุบตัวลงกลายเป็นพื้นราบเรียบ แม้ฉันจะไม่รู้สาเหตุว่าทำไมถึงตอบอย่างนั้น แต่อย่างน้อยตอนนี้เราก็ก้าวไปได้ด้วยดี ไม่นานก็พบทางแยกที่จะไประหว่างเนินเขาแห่งตัว และเนินเขาแห่งหัวใจ ฉันลั้งเลว่าควรจะไปทางไหนดี

“ข้าว่า เราควรไปเนินเขาแห่งหัวใจ... ข้าสัมผัสได้ว่าเราไม่ควรไปดินแดนแห่งตัว” จู๊ ๆ สุดสาครก็พูดขึ้นมา ทำให้ฉันเลือกที่จะไปเนินเขาแห่งหัวใจตามที่เขาแนะนำ

ไปเนินเขาแห่งหัวใจ ไปหน้า ๑๓๕

ปู่ชา ทำบอส

พวกเราเดินทางมาถึงจุดหมายบนแผนที่ เมื่อเข้ามาถึงก็รู้สึกถึงแรงกดดันบางอย่าง ภาพตรงหน้า เป็นภาพของเนินเขาสูงใหญ่ที่มีทั้งหมดสามลูก

“โอ้ย ยัยหนู ขอนั่งพักก่อนได้ไหม” ฉันเห็นว่าเขาค่อนข้างเหนื่อยจึงให้เขานั่งพักสักครู่ แต่แล้ว ก็เกิดกลองข้อความแดงขึ้นมาตรงหน้า

!ระวัง ท่านกำลังเข้าสู่พื้นที่บอส!

เนินเขาแห่งนี้ว่ากันว่าเป็นเนินเขาของยักษ์จอมตะกละเนินเขาแต่ละลูกแทนที่ด้วยร่างกายของมันสามส่วน ประกอบไปด้วยหัว ตัว และหัวใจ หากท่านสามารถกำจัดเนินเขาแต่ละลูกได้ ท่านจะสามารถพิชิตเกมเพื่อรับคิลานักปราชญ์ได้

เขียนเดือนไว้ซะน่ากลัวเลย แต่ก็นับว่าเป็นข่าวดี เพราะถ้าพวกเราสามารถผ่านด่านเนินเขาเหล่านี้ได้ แสดงว่าเราสามารถจบเกมและไปโลกแห่งความจริงได้ แบบนี้ฉันกับคุณปู่ควรจะไปส่วนไหนก่อนดีล่ะเนี่ย...

ไปเนินเขาส่วนหัว ไปหน้า ๑๔๑

ไปเนินเขาส่วนตัว ไปหน้า ๑๔๓

ไปเนินเขาส่วนหัวใจ ไปหน้า ๑๔๕

GG EZ

ฉันและคุณปู่ก้าวเขมามายังดินแดนที่คาดว่ามันจะเป็น
เนินเขาแห่งหัว จู ๆ ก็มีเสียงปริศนาดังขึ้น

“สวัสดิ์ท่านผู้กล้าและชายชรา ท่านไม่ต้องบอกก็รู้ว่า
พวกท่านมาเพื่อสิ่งใด แต่มันไม่ง่ายเย็นนั้น พวกเจ้าต้องตอบ
คำถามของข้าเสียก่อน โดยคำเถา-” เสียงปริศนานั้นยังไม่ทันพูด
จบ คุณปู่ก็พูดแทรกขึ้นมา

“ชายชราจันรี ฮี ท่านคงไม่รู้สินะว่าข้าเป็นใคร” เมื่อพูด
จบ ร่างของชายชราก็โอบล้อมไปด้วยแสงสีทองสวยงาม เผยให้
เห็นชายหนุ่มรูปงามหน้าตาดี สูงสง่า สวมใส่เครื่องทองทั้งตัว ไม่
บอกก็รู้ว่าเขาคงเป็น... เทวดา!

“ทะ ทะ ท่านคือเทวดาหรือ” เสียงปริศนาถามด้วยความ
ตกตะลึง

“ใช่แล้ว และข้ามาที่นี่เพื่อปราบเจ้า เจ้าสร้างความ
วุ่นวายให้กับชาวบ้านมาช้านาน และวันนี้ข้าจะจัดการเสีย” เมื่อ
พูดจบเทวดาองค์นั้นใช้นิ้วชี้ไปที่ยอดเขา และแล้วพื้นที่บริเวณ
โดยรอบก็ค่อย ๆ ยุบตัวลง ฉันตกตะลึงกับเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นอยู่
จึงไม่ได้พูดอะไร

“ท่านผู้กล้าไปกันต่อเสียเถอะ อย่ามัวยืดเยื้อเสียเวลาอยู่
เลย” เมื่อได้ยินดังนั้น ฉันจึงเริ่มเดินทางต่อไปยังพื้นที่ส่วนต่าง ๆ
ที่เหลือ

การเดินทางกับท่านเทวดาเหมือนเลือกเล่นเกมระดับ
ง่ายสุด เพราะไม่ว่าจะเจอเนินเขาลูกไหน ๆ เพียงแค่เขาใช้ดัชนี
พิฆาต มันก็โดนปราบอย่างง่ายดาย ท้ายที่สุดเมื่อพื้นที่บริเวณ
รอบ ๆ กลายเป็นพื้นเรียบ จึงทำให้เห็นใจกลางดินแดนแห่งนี้ มัน
มีอัญมณีสีแดงสวยงามถูกวางไว้อยู่ ฉันจึงรีบวิ่งเข้าไปหยิบ
หลังจากนั้นจึงมีกล่องข้อความแจ้งเตือนออกมาว่า

**ยินดีด้วย! ท่านตามหาศิลานักปราชญ์พบ เรากำลังจะพาท่าน
กลับสู่เมืองศิลาแลง แสงทองคำ**

ร่างกายฉันค่อย ๆ ลอยขึ้น เหมือนกำลังจะถูกพาตัวไป
ฉันจึงรีบกล่าวขอบคุณท่านเทวดาก่อนที่จะไม่ได้กล่าว

ท่านเทวดายิ้มแย้มอย่างใจดี แล้วเขาก็ค่อย ๆ อันตรธาน
หายไปในอากาศ ภาพตรงหน้าฉันค่อย ๆ ดับไป

กลับเข้าสู่เมือง ไปหน้า ๒๕๓

GG EZ

พวกเราก้าวเข้ามายังดินแดนที่คาดว่าจะเป็นเนินเขา
แห่งตัว เมื่อมาถึงก็มีเสียงปริศนาหนักแน่น น่าเกรงขามดังขึ้น

“สวัสดิ์คณะท่านผู้กล้า”

“สวัสดิ์คะ พอดี พวกเรามาตามหาศิลาหน้าปราชญ์คะ”

“อืม อย่างนั้นรี แต่ข้าบอกเลยว่ามันไม่ง่าย เจ้าต้องผ่าน
สิ่งที่อยู่ตรงหน้าเจ้าให้ได้ก่อน”

เมื่อจบประโยค ตรงยอดเขาก็ปรากฏร่างกายสิ่งมีชีวิต
ปริศนา ร่างกายมีแต่มวลกลมเนื้อ มีเขี้ยวข้างออกออกมาที่ปาก
ดูยังงัยก็น่าจะเป็นยักษ์ตามฉบับที่ฉันเคยเจอในหนังสือ
วรรณคดีลำน่า แบบนี้คงมีแต่ต้องสู้เท่านั้นสินะ ฉันรีบคว้าอาวุธ
ออกมาเตรียม เข้าไปโจมตี แต่ทว่า

“เจ้ายักษ์นี่ช่างกล้าเสียจริงนะ”

จู่ ๆ คุณปู่ก็พูดอะไรออกมาแปลก ๆ และแล้วร่างของ
คุณปู่ก็ถูกห่อหุ้มด้วยแสงสีทอง เผยร่างที่แท้จริงออกมา ภาพ
ตรงหน้าคือชายหนุ่มรูปงามหน้าตาดีมืออร่า ประดับประดา
ไปด้วยเครื่องทองมากมาย

“ทะ ทะ ท่านคือ เทวดา!”

“ใช่แล้ว ข้าเอง เจ้ายักษ์นี่ช่างใจกล้ายิ่งนัก บังอาจ
สร้างความวุ่นวายให้กับชาวเมืองมาช้านาน ข้าตามหาเจ้ามานาน

ที่แท้ก็แฝงกายปลอมเป็นเนินเขานี่เอง แบบนี้เจ้าคงต้องโดนข้า
กำราบเสียให้เช็ด” เมื่อพูดจบ เทวดาตนนั้นใช้นิ้วชี้ไปที่เจ้ายักษ์
มีลำแสงสีทองอร่ามพุ่งออกมาจากนิ้ว ไม่นานร่างนั้นก็ได้หายไป
พื้นที่รอบ ๆ ก็ค่อย ๆ ยุบตัวลง อันเป็นสัญญาณว่าพวกเรา
สามารถผ่านด่านของเกณส่วนนี้ได้สำเร็จ หลังจากนั้น ท่านเทวดา
จึงบอกให้ฉันเริ่มออกเดินทางต่อในพื้นที่ส่วนถัดไป

การเดินทางกับท่านเทวดาเหมือนเลือกเล่นเกมระดับ
ง่ายสุด เพราะไม่ว่าจะเจอเนินเขาลูกไหน ๆ เพียงแค่เขาใช้ดัสณี
พิฆาต มันก็ถูกปราบอย่างง่ายดาย ท้ายที่สุด เมื่อพื้นที่บริเวณ
รอบ ๆ กลายเป็นพื้นเรียบ จึงทำให้เห็นใจกลางดินแดนแห่งนี้ มัน
มีอัญมณีสีแดงสวยงามถูกวางไว้อยู่ ฉันจึงรีบวิ่งเข้าไปหยิบ
หลังจากนั้นจึงมีกล่องข้อความแจ้งเตือนออกมาว่า

**ยินดีด้วย! ท่านตามหาศิลานักปราชญ์พบ เรากำลังจะพาท่าน
กลับสู่เมืองศิลาแลง แสงทองคำ**

ร่างกายฉันค่อย ๆ ลอยขึ้น เหมือนกำลังจะถูกพาตัวไป
ฉันจึงรีบกล่าวขอบคุณท่านเทวดาก่อนที่จะไม่ได้กล่าว

ท่านเทวดายิ้มแย้มอย่างใจดี แล้วเขาก็ค่อย ๆ อันตรธาน
หายไปใอากาศ ภาพตรงหน้าฉันค่อย ๆ ดับไป

กลับเข้าสู่เมือง ไปหน้า ๒๕๓

GG EZ

พวกเราก้าวเข้ามายังดินแดนที่คาดว่าจะเป็นเนินเขา
แห่งหัวใจ เนินเขานี้ประดับประดาไปด้วยดอกไม้หลากหลายสี
แล้วฉันก็ได้ยินเสียงใครบางคนดังมาจากยอดเขา

“สวัสดีจำคุณท่านผู้กล้า” เสียงที่ได้ยินเป็นเสียงผู้ชายที่
มีโทนที่สูง บวกกับจริตจะก้านที่ฉันสัมผัสได้ว่าคุณแม่
กะเทยสำหรับฉัน

“สวัสดีค่ะคุณแม่ หนูเซนโกะนะคะ พอดีว่าหนูมาตามหา
ศิลา นักปราชญ์นะค่ะ”

“ว้าย ลูกสาวแม่ มาตามหาศิลา นักปราชญ์หรือลูก
มาลูกที่แล้วจะ แต่ว่า... แม่ให้หนูไม่ได้จริง ๆ”

“ทำไมละคะ ไหนว่าพวกเราจะไม่ทิ้งกันงะคะ”

“ฮือ แม่ขอโทษค่ะลูก แต่แม่โดนกำชับจากเนินเขา
ลูกอื่น ๆ มาว่า ห้ามให้ใครได้ไปเด็ดขาด แม่ก็ตัวเท่านี้
สู้พวกนั้น
ไม่ไหวหรอก”

“ฮือ เจ้าอย่ามาโกหกไปหน่อยเลยเจ้ายักษ์” จู๊ ๆ คุณปู่ก็
พูดแทรกขึ้นมา

“นี่ เธอรู้จักฉันหรืออะ มากล่าวหากันแบบนี้” น้ำเสียง
ของฝ่ายตรงข้ามแสดงถึงความไม่พอใจ

“รู้ซิ ฉันตามหาแกมาเนิ่นนาน แกคือยักษ์ที่สร้างความเดือดร้อนให้ชาวบ้านไปทั่ว” เมื่อพูดจบร่างของคุณปู่ก็เปลี่ยนไป มีแสงสีทองอร่ามหุ้มร่างของเขาไว้ ในที่สุดร่างของเขาก็กลายเป็นชายหนุ่มรูปงามหน้าตาดี เครื่องแต่งกายของเขาประดับประดาไปด้วยเครื่องทองมากมาย

“ว้าย ท่านคือเทวดาหรือนี่ หล่อไม่ปานะเราปะ”

“ใช่ ฉันตามมาจัดการเรื่องที่ชาวบ้านร้องทุกข์ และเจ้านะคือตัวปัญหา ข้าตามหาเจ้ามาเนิ่นนาน ที่แท้เจ้าก็แฝงกายมาอยู่ที่นี่เองรี”

“ถ้าใช่แล้วจะทำไมยะ แกจะมีอะไรมาจัดการฉันได้” หลังกยักษ์พูดจายั่วยุบ เทวดาตนนั้นก็ใช้ขี้นิ้วชี้ไปที่ยอดเขา มีลำแสงสีทองอร่ามพุ่งตรงไปยังยอดเขา ไม่ช้าไม่นานเนินเขาบริเวณรอบ ๆ ค่อย ๆ ยุบตัวลงจนกลายเป็นพื้นที่ราบเรียบ ท้ายที่สุดเราก็สามารถผ่านด่านนี้ได้สำเร็จ ฉันและเทวดาจึงเริ่มเดินทางสู่พื้นที่ถัด ๆ ไป

การเดินทางกับท่านเทวดาเหมือนเลือกเล่นเกมระดับง่ายสุด เพราะไม่ว่าจะเจอเนินเขาสูงชัน แค่เขาใช้ดัชนีพิฆาต มันก็ถูกปราบอย่างง่ายดาย ท้ายที่สุดเมื่อพื้นที่บริเวณรอบ ๆ กลายเป็นพื้นเรียบ จึงทำให้เห็นใจกลางดินแดนแห่งนี้ที่มีอัญมณีสีแดงสวยงามวางไว้อยู่ ฉันจึงรีบวิ่งเข้าไปหยิบ แต่กลับมีกลิ่นข้อความแดงออกมาว่า

ยินดีด้วย! ท่านตามหาศิลปินักปราชญ์พบ เรากำลังจะพาท่าน
กลับสู่เมืองศิลาแลง แสงทองคำ

ร่างกายฉันค่อย ๆ ลอยขึ้น เหมือนกำลังจะถูกพาตัวไป
ฉันจึงรีบกล่าวขอบคุณท่านเทวดาก่อนที่จะไม่ได้กล่าว

ท่านเทวดายิ้มแย้มอย่างใจดี แล้วเขาก็ค่อย ๆ อันตรธาน
หายไปในอากาศ ภาพตรงหน้าฉันค่อย ๆ ดับไป

กลับเข้าสู่เมือง ไปหน้า ๒๕๓

ร้ายราไปกับไม้วิเศษ

เมื่อตัดสินใจเลือกอาชีพจอมขมังเวท หน้าต่างข้อความก็หายไปในอากาศ ร่างของเซนลอยขึ้น พร้อมกับมีแสงสีทองสว่างกลมล้อมรอบกายของเขาสัมผัสได้ถึงพลังงานบางอย่างภายในร่างกาย

“ว้าย เร็วมาก ฉันรู้สึกว่ ตัวเองมีพลังเวทไหลเวียนอยู่ข้างในยังงไม่รู้ อาจจะคิดไปเอง แต่แบบนี้ฉันก็สามารถเสกพลังทางวงอัลติ^{๑๔}เรียกน้ำแข็งสวย ๆ เก่ ๆ แบบในเกมได้แล้วสิ”

“ท่านสุดยอดมาก ข้าสัมผัสได้ถึงพลังเวทที่ไหลเวียนอยู่ในตัวท่าน ต่อจากนี้ท่านได้กลายเป็นจอมขมังเวทเต็มตัวแล้ว ข้าจึงมีของเล็ก ๆ น้อย ๆ มาให้” บุรุษปริศนาตรงหน้ายื่นไม้เท้ามาให้ฉัน เมื่อฉันรับจึงมีข้อความปรากฏขึ้นมว่ **‘ท่านได้รับไม้เท้าสุริยมณฑรา’** โห แค่นี้ก็ดูเก๋ละ แบบนี้จะต้องโกงมากแน่ ๆ ฉันจึงลองตรวจดูค่าสถานะ กลายเป็นว่ ค่า INT^{๑๕}ของอาวุธชิ้นนี้มีแค่ ๕ หน่วยเท่านั้นเอง โห เรวะก็นี้จะโกงให้มาแค่นี้ย่ำให้เลยคะ แต่ไม่เป็นไร ขอแค่มีอะไรให้ฉันถือติดไม้ติดมือก็อุ่นใจ พร้อมออกผจญภัยแล้ว!!!!!!

^{๑๔} อัลติ (Ultimate Skill) ในเกม คือ ไม้ตายหรือสกิลที่รุนแรงและสำคัญที่สุดของตัวละครปกติจะเป็นสกิลลำดับสุดท้าย (ส่วนใหญ่คือสกิลที่ ๓ หรือ ๔) ที่มีความสามารถในการพลิกสถานการณ์ได้สูง มีคูลดาวน์ (Cooldown) นานกว่าสกิลปกติ มักพบมากในเกมแนว MOBA

^{๑๕} INT (Intelligence) ในเกม คือ ค่าสถานะสติปัญญาหรือความฉลาดที่ส่งผลโดยตรงต่อพลังโจมตีเวทมนตร์สำหรับอาชีพสายเวท (เช่น Wizard, Mage, Healer) เป็นค่าที่ขาดไม่ได้เพื่อให้โจมตีได้แรงและใช้ทักษะได้อย่างต่อเนื่อง

หลังจากออกจากหมู่บ้านได้ไม่นาน ฉันก็เข้าสู่พื้นที่ป่าไม้
บรรยากาศรอบ ๆ มีเสียงสัตว์มากมาย ไม่ว่าจะเป็น ลิง นกน้อย
ผีเสื้อ และสิ่งมีชีวิตหน้าตาประหลาด มีลักษณะครึ่งคนครึ่งนก
ถ้าจำไม่ผิด จากที่ฉันเคยอ่านตามหนังสือวรรณคดีสมัย ป. ๖
น่าจะเรียกว่ากนิรี ใครจะไปคิดว่าในชีวิตนี้ฉันจะได้เห็น ปกติฉัน
เคยเห็นแต่ในโฆษณาเหล้าเก่า ๆ ในดึกดื่นของจริงสวย เร็ด
เชิด เก่ ดูมีรังสีความงามแบบบอกไม่ถูก แฮ่ เห็นแล้วก็แอบ
น้อยใจ ฉันอยากเกิดมาสวยเก่ เป๊ะ แบบพวกกนิรีจัง แต่คนเรา
เลือกเกิดไม่ได้ คงได้แต่ใช้ชีวิตในแบบที่เราเป็น ทุกวันนี้ฉันจึง
คอยดูแลผิวพรรณทาครีมบำรุงผิวทุกวัน หวังว่าในอนาคตฉันจะ
โตมาสวยแบบพินท์ นิสยามบ้าง นอกเรื่องไปไกลเลย ออก
เดินทางต่อดีกว่า

เมื่อฉันเดินเข้ามาในป่าได้สักระยะหนึ่ง ก็พบกับป้าย
ตรงหน้า บนป้ายมีตัวอักษรเขียนบอกทางแยกทั้งหมดสองทาง
'ทะเลแสนสวย' และ 'ภูเขาสูงใหญ่อันไกลโพ้น' แต่ละทางดู
แตกต่างกันอย่างสิ้นเชิง ทางด้านทะเลสาบดูเหมือนจะได้กลิ่น
ทะเลมาแต่ไกล เค็ม ๆ บอกไม่ถูก เหมือนเดินอยู่กลางตลาดสดที่
ขายอาหารทะเล ทางภูเขาฉันสัมผัสได้ถึงความทึบของป่า และ
ข้างบนก็มีปลายยอดภูเขาให้เห็น แบบนี้ฉันควรไปทางไหนดี...

ไปทะเลแสนสวย ไปหน้า ๑๕๐

ไปภูเขาสูงใหญ่อันไกลโพ้น ไปหน้า ๑๕๑

อยู่ในโลกเธอ

ฉันเดินเข้ามาตามป้ายทะเลแสนสวยได้สักระยะจากพื้นที่รอบ ๆ ที่เป็นผืนป่า ก็ค่อย ๆ แปรเปลี่ยนกายเป็นทรายนอกชายฝั่ง ฉันได้ยินเสียงคลื่นทะเลซัดเข้ามาอย่างไพเราะเพราะพริ้ง เหมือนฉันกำลังนั่งฟัง ASMR เสียงคลื่นทะเลอยู่กลืนของทะเล เค็ม ๆ คาว ๆ บอกไม่ถูก น้ำสีน้ำเงินแสนสวยเห็นแล้วฉันนึกถึงนางเงือกน้อยแอเรียลเลย “*อยากจะอยู่ กับผู้คนบนดิน อยากจะยลดิน คนเดินร่ำอย่างไรหนอ*” (ทำนองเพลงอยู่ในโลกเธอ) ฉันฮัมเพลงออกมาเบา ๆ รู้แบบนี้ฉันน่าจะพิกนางเงือกมาด้วย หรือไม่ก็ชุดว่ายน้ำสวย ๆ สักชุด ฉันจะได้ว่ายน้ำไปตามท้องทะเลแบบแอเรียลแสนสวย

เอ๊ะ แต่เดี๋ยวก่อนนะ เหมือนฉันได้ยินเสียงอะไรบางอย่างมาจากท้องทะเล หรือว่ามันคือเสียงของนางเงือก ทำอย่างไรดีฉันควรลงไปทีทะเลตามเสียงเรียกนั้นดีไหม...

ลงไปที่ทะเล ไปหน้า ๑๕๒

ไม่ลง ไปหน้า ๑๕๔

ลูกเสือสามัญ

สองเท้าฉันก้าวเข้ามาตามทางที่บอกว่าเป็นภูเขา พื้นที่บริเวณรอบ ๆ ดูไม่ต่างจากทางที่ฉันมามากนัก ฉันถูกล้อมรอบไปด้วยป่าทึบน่ากลัว ฉันได้ยินเสียงนกร้องแว่วมาแต่ไกล ได้ยินเสียงคำรามของสัตว์ปรีศนาทางด้านหลัง ด้วยความหวังใจฉันจึงรีบสับเท้าให้เร็วกว่าเดิม เพื่อหวังให้ถึงที่หมายเร็วขึ้น แล้วฉันก็มาถึงที่ดินภูเขาลูกหนึ่ง ทางด้านซ้ายมีทางลาดชันให้เดินขึ้นไปด้านบน ฉันคิดว่าจุดหมายปลายทางอาจเป็นยอดเขาลูกนี้ก็ว่าได้ ทำให้นึกถึงตอนเข้าค่ายลูกเสือเลย แต่ทางด้านขวาก็เหมือนจะมีทางพอให้ไปสำรวจรอบ ๆ ดินภูเขา แบบนี้ ฉันควรไปทางไหนดี...

สำรวจยอดภูเขา ไปหน้า ๑๖๖

สำรวจดินภูเขา ไปหน้า ๑๖๘

เมืองใต้บาดาล

ฉันเลือกที่จะตามเสียงเรียกของท้องทะเลไป ในเมื่อมันเป็นเกม ฉันจึงตัดสินใจกระโดดลงไปว่ายน้ำในทะเลทั้งชุดแบบนั้น แต่น้ำแปลกร่างกายฉันกลับไม่รู้สึกรัดตัว น้ำ เสื้อผ้าก็ไม่เปียก และเมื่อฉันลองดำลงไปใต้น้ำ ฉันกลับเห็นได้ทั้งท้องทะเลได้อย่างชัดเจน และหายใจเหมือนอยู่บนบกได้ด้วย หรือว่าเราเป็นลูกครึ่งนางเงือกจริง ๆ แต่นั่นก็อาจจะแค่การเพ้อเจ้อของฉัน เพราะมันเป็นแค่เกม ไม่เน้นความสมจริงนักหรอก

เมื่อฉันว่ายน้ำอยู่ใต้ท้องทะเลมาได้สักพัก ก็พบกับปลาน้อยใหญ่นานาชนิด มีปะการังแสนสวยอยู่เต็มไปหมด ระหว่างฉันกำลังเพลิดเพลินกับการส่องดูปลา ก็มีเสียงเรียกฉันอีกครั้ง ฉันจึงว่ายน้ำไปตามเสียงนั้นจนพบกับเมืองที่อยู่ใต้ท้องทะเล ภายในเมืองมีถ้ำเล็กถ้ำใหญ่ปะปนกันเป็นสังคมขนาดย่อม ตกแต่งไปด้วยดอกไม้ทะเลและสาหร่ายนานาพันธุ์ มีไฟประดับระยิบระยับเต็มเมือง แม้ฉันจะไม่ว่าพวกเขาหาไฟมาจากไหนก็เถอะ

แต่ในเมื่อมันเป็นเกม ฉันจึงทิ้งความสงสัยไว้เบื้องหลัง ฉันลองว่ายน้ำเข้าไปให้ลึกถึงต้นตอของเสียง มันนำฉันเข้าไปสู่ถ้ำหนึ่งที่อยู่ชายขอบของเมือง ภายในถ้ำมีเปลือกหอยขนาดใหญ่ใจกลางเปลือกหอยนั้นมีไข่มุกและมีกล่องสมบัติปริศนาวางอยู่ ไม่แน่ว่าข้างในอาจจะมียักษ์นักปราชญ์ที่ฉันตามหาก็เป็นได้ ฉันควรเข้าไปเปิดตีใหม่เสีย...

เข้าไปเปิด เปิดหน้า ๑๕๖

ไม่เข้าไปเปิด เปิดหน้า ๑๕๘

เสียงเรียก ห้ามตก

แม่ฉันสอนไว้ว่า หากไปที่ไหนคนเดียวแล้วมีเสียงเรียกห้ามตก ไม่งั้นจะถูกเอาตัวไป ดังนั้นฉันจึงเลือกที่จะสำรวจบริเวณรอบ ๆ ชายหาดดีกว่าลงไปตามเสียงทะเลนั่น ไม่น่า มันอาจมีผีพรายมาดิงขาฉันไปก็ได้ แค่คิดก็น่ากลัวแล้ว

ฉันเดินตามแนวชายหาดมาได้สักพัก ตากก็สะดุดเข้ากับบางอย่างตรงหน้า มันเป็นกล่องสีทองตั้งอยู่ไกลออกไป ฉันจึงรีบวิ่งไปยังจุดหมาย ปรากฏว่า มันคือกล่องสมบัติจริง ๆ แต่มีป้ายเขียนกำกับไว้ด้านหน้าว่า **'ห้ามเปิด'** แบบนี้ฉันควรทำอย่างไรดี ควรแอบเปิดดูดีไหม เพื่อว่ามันจะมีศิลาอันกบราชนย์ซ่อนอยู่...

ลองเปิดดู ไปหน้า ๑๕๖

ไม่เปิด ไปหน้า ๑๕๕

มันใจ ห้ามกลัว

หะ มาถึงขนาดนี้แล้ว อย่ากลัวไปหน่อยเลยนะ ไม่มีอะไร
ให้เสียแล้ว เปิดหน่อยนะ ฉันก็อยากรู้ว่าข้างในจะมีอะไร

กลับไปเปิดกล่องสมบัติ ไปหน้า ๑๕๖

กว่าแล้วมึงต้องเปิด

ฉันตัดสินใจเปิดกล่องสมบัติดู เพื่อว่าจะโชคดีได้คิลา นักปราชญ์โดยไม่ต้องทำอะไรมาก แต่เมื่อเปิดไปแล้ว กลับกลายเป็นว่าภายในกล่องมีเพียงกระดาษเขียนไว้ว่า **‘กว่าแล้วมึงต้องเปิด’** หลังจากนั้นจึงมีบทเพลงขับกล่อมปริศนาถูกบรรเลง ขึ้นมาจากที่ไหนสักแห่ง ฉันเริ่มรู้สึกงุนงง เวียนหัว คล้ายจะเป็นลมจนภาพตัดไป

ฉันตื่นขึ้นมาอยู่ ณ ใจกลางถ้ำปริศนา ตอนนี้ฉันไม่รู้แล้ว ด้วยซ้ำว่าอยู่บนชายฝั่งหรืออยู่ในทะเล แต่ที่ฉันสัมผัสได้ ถ้านี้ทั้ง ขึ้น มีด และมีร่องรอยของสิ่งมีชีวิต ฉันพยายามหาทางออกจาก ถ้ำแต่ก็ไม่เจอเสียที จนกระทั่งฉันได้ยินเสียงปริศนาอยู่ไกลออกไป เมื่อฉันเดินเข้าไปดูก็เห็นใครบางคน

“สวัสดีค่ะ พอดีทราบไหมคะว่าหนูอยู่ที่ไหน” เมื่อพูดจบ คนตรงหน้าก็หันขวับมาที่ฉัน ทำให้ฉันเห็นเขาเต็ม ๆ ตา เขามีลักษณะเป็นชายหนุ่มรูปงามหน้าตาดี สวมเสื้อแขนยาวพร้อมกับ เครื่องทองและนุ่งโจงกระเบน ในมือถือบางสิ่งบางอย่างคล้าย ๆ ท่อนไม้

“สวัสดี ท่านคงเป็นผู้โชคร้ายที่ถูกจับมาเหมือนข้าสินะ ข้ามีนามว่า **พระอภัยเพชร** ข้าเป็นญาติห่าง ๆ กับพระอภัยมณี และนี่ ปีกุญแจของข้า” อืม เกมมีระบบเสียงคำด้วย สงสัยกลัวมี ปัญหาในอนาคตเลยเลือกที่จะไม่ใช่ชื่อตรงตามต้นฉบับ

“คือฉันมาตามหาศิลปินักปราชญ์นะ ท่านพอจะรู้จักไหม”

“รู้สิ ข้ารู้ด้วยว่ามันอยู่ที่ไหน”

“จริงหรือ พาฉันไปเอาได้ไหมจ๊ะ” ฉันถามอย่างมีความหวัง

“ก็ได้อยู่หรอก แต่พวกเราคงต้องออกไปจากที่นี่ก่อน”

จู่ ๆ ก็มีหน้าต่างข้อความขึ้นมา

**‘ท่านได้รับการกิจเสริม : ช่วยพระอภัยเพชรหนีจากถ้ำ
ต้องการทำหรือไม่’**

อืม ขึ้นชื่อว่าภารกิจเสริมแบบนี้ แสดงว่าไม่ได้จำเป็นขนาดนั้น อาจจะทำให้เสียเวลาทำภารกิจหลัก แต่ถ้าไม่รับก็อาจไม่รู้ว่าจะไปเอาศิลปินักปราชญ์ได้ที่ไหน แบบนี้ฉันควรทำอย่างไรดี...

รับภารกิจเสริม ไปหน้า ๑๘๗

ไม่รับภารกิจเสริม ไปหน้า ๑๖๕

ศึกประลองไต่บาดาล

ฉันทวยออกมาจากที่ถ้ำแห่งนั้นโดยไม่สนใจกล่องที่อยู่ข้างในนั้น ในใจก็นึกเสียดาย แต่ก็ไม่ว่าอะไรจะเป็นกับดักก็ได้ ฉันทัดลึนใจสำรวจเมืองได้น้ำต่อไปเรื่อย ๆ นานาแปลกที่ไม่มีสิ่งมีชีวิตใด ๆ อาศัยอยู่เลย หรือว่านี่จะเป็นเมืองร้าง เมื่อฉันทวยเข้าไปในเมืองลึกขึ้น ๆ จนถึงหลังหมู่บ้าน ฉันทก็เห็นโดมขนาดใหญ่โตตั้งลึกลงไปใ้ในหุบเหวได้น้ำ ฉันทจึงเลือกที่จะว่ายลงไป

เมื่อฉันทลงมาถึงระดับเดียวกับพื้นโดม ฉันทก็เห็นรายละเอียดมากขึ้นตามกำแพงมีสาหร่ายทะเลเกาะเต็มไปหมดข้างในมีแสงสีเสียง ผู้คนต่างโห่ร้องทะเลาะออกมา เสียงเชียร์เหมือนที่ฉันทเคยได้ยินในสนามเชียร์มวยที่พ่อฉันทชอบเปิดทีวีทิ้งไว้ เมื่อฉันทกำลังจะเข้าไปก็พบกับสิ่งมีชีวิตบางอย่างกำลังถืออาวุธคล้าย ๆ กับตรีศูล ครึ่งบนของมันมีลักษณะคล้ายมนุษย์ปกติ แต่ครึ่งล่างมีลักษณะคล้ายหางปลา นี่สินะที่เขาเรียกว่านางเงือก แต่ในเมื่อมันเป็นผู้ชาย ขอเรียกนายเงือกละกัน

“เจ้ามาทำอะไรที่นี่” มาถามกันแบบนี้ แล้วฉันทจะรู้ไหม ฉันทก็ว่ายมาตามทางเรื่อย ๆ

“ฉันทมาตามหาคิลานักปราชญ์จ๊ะ” ฉันทตอบเท่าที่ฉันทรู้

“จันเจ้ายินดีเข้าร่วมสถานที่นี้หรือไม่”

จู่ ๆ ภาพตรงหน้าของฉันทก็ปรากฏเป็นกล่องข้อความให้ฉันทเลือก

คุณสนใจจะเข้าร่วมการประลองที่สนามประลองแห่งนี้เพื่อ
หวังเป็นเจ้าของการต่อสู้และชิงของรางวัลหรือไม่

เข้าร่วม

ไม่เข้าร่วม

แบบนี้ฉันควรจะทำอะไรดีล่ะ ไม่แน่ ของรางวัลอาจ
เป็นศิลานักปราชญ์ก็ได้ แต่ฉันก็ยังไม่มั่นใจฝีมือการต่อสู้ของ
ตัวเอง ถ้าฉันไม่สู้ฉันคงต้องกลับขึ้นไปสำรวจภูเขาแล้ว เพราะ
ได้บาดเจ็บ ไม่มีอะไรให้สำรวจอีกแล้ว แบบนี้ฉันควรทำ
อะไรดีล่ะ...

เข้าร่วม ไปหน้า ๑๖๐

ไม่เข้าร่วม ไปหน้า ๑๕๑

สว ย เก่ง มั่นใจ ไม่กลัวใคร

ฉันตอบตกลงเข้าร่วมไป ดังนั้น สิ่งมีชีวิตตรงหน้าก็เปิดทางให้ฉันเข้าไปในโดม ข้างในมีแสงไฟ (ซึ่งฉันก็รู้ว่าเอาแหล่งพลังงานมาจากไหน) และสิ่งมีชีวิตใต้ทะเลนับพันนั่งรายล้อมรอบโดม ตรงกลางมีเวทีประลองขนาดใหญ่ เชื่อเชิญให้เหล่านักสู้ไปประลองฝีมือ ฉันไม่รู้ว่าควรเดินไปตรงไหน ฉันจึงได้แต่เดินหน้าไปเรื่อย ๆ ขณะที่สายตายังคงมองไปรอบ ๆ ตัว เพราะตกตะลึงกับจำนวนประชากรเหล่าสิ่งมีชีวิตน้อยใหญ่ใต้ทะเลที่มาดูการแข่งขันในครั้งนี้ กลายเป็นว่าจู่ ๆ ฉันก็มายืนอยู่ตรงใจกลางสนามประลอง

“ผู้ทำประลองกับแชมป์ของเราได้เข้ามาในสนามแล้ว ครบท่านผู้ชม” สิ่งมีชีวิตรอบ ๆ ต่างพากันส่งเสียงโห่ร้องกันยกใหญ่ นี่ฉันกลายเป็นผู้ทำประลองที่จะต้องสู้แล้วหรือนี่

“เพื่อไม่ให้เป็นการเสียเวลา ขอเปิดตัวแชมป์สนามประลอง ณ ที่นี้ เขาไม่เคยเกรงกลัวใคร ไม่มีใครล้มแชมป์เขามานานนับปี ฉายาของเขามีชื่อว่า อสูรแห่งท้องทะเล คาราน่า”

เมื่อพุดจบ ตรงหน้าของฉันก็ปรากฏสิ่งมีชีวิตขนาดใหญ่กว่าฉันหลายเมตร มีขาเป็นหนวดปลาหมึกแปดเส้น ส่วนหัวคล้ายปลาหมึก ลำตัวคล้ายมนุษย์เปลือยเปล่าและมัดกล้ามเนื้อดำและหนวดปลาหมึกย้วยเยี้ยเต็มไปหมด ที่บริเวณปากเหมือนตัวร้ายในเรื่อง *Pirate of the Caribbean* ภาคที่ ๒ ข้างบนมีหลอดเลือดที่แสดงถึงตัวเลข ๑,๐๐๐ หน่วย สารภาพ

ตามตรงว่าฉันแทบจะเป็นลมเดี๋ยวนั้นเลย แต่ทำอะไรได้ในเมื่อเป็นเกม ฉันจึงจำใจที่จะต้องต่อสู้

“ถ้าทั้งคู่พร้อมแล้ว...เริ่มการต่อสู้ได้!”

สิ้นเสียงพิธีกร มันใช้หมวดขนาดใหญ่พาดลงมาที่ฉัน ด้วยไหวพริบที่ฉันมีจากการเล่นเกมตั้งแต่ยังเด็กจึงสามารถหลบได้อย่างง่ายดาย แต่ไม่ทันไรมันก็ใช้พลังเสกคลื่นน้ำยักษ์ขนาดใหญ่วิ่งเข้ามากระแทกฉัน แต่ดีที่นี่เป็นระบบเกม ฉันจึงไม่รู้สึกเจ็บ แต่ก็ถูกน้ำซัดมาไกลเกือบตกสนาม แบบนี้ฉันต้องแย่งแน่ ๆ ฉันควรจะโจมตีตอบโต้กลับบ้างจึงพยายามหาวิธีใช้ความสามารถพิเศษในเกม แต่ไม่รู้ว่าจะต้องทำอะไร ฉันจึงลองใช้ประสบการณ์ที่ฉันมีจากการดูการ์ตูนที่ตัวละครติดอยู่ในเกม

“สกิล!” ฉันตะโกนร้องออกไป หน้าต่างข้อความแสดงความสามารถออกมา ปรากฏเป็นรายชื่อความสามารถมากมาย แต่ฉันต้องคอยหลบการโจมตีของศัตรูอยู่เรื่อย ๆ จึงทำให้ฉันไม่มีเวลาอ่านมากนัก แต่ฉันเห็นสกิลผ่าน ๆ สองสกิลนั่นคือ

‘วาริดำเนิน’ กับ ‘อัคริพิฆาต’ แบบนี้ฉันควรใช้สกิลอะไรดี...

ใช้วาริดำเนิน ไปหน้า ๑๖๒

ใช้อัคริพิฆาต ไปหน้า ๑๖๔

วารีดำเนิน

“วารีดำเนิน” ฉันทุดซื้อสกลออกไป จากนั้นไม้เท้าของฉันก็เกิดลำแสงประหลาด ทำให้น้ำที่อยู่ข้างหน้าค่อย ๆ ก่อตัวขึ้น ๆ แล้วกลายเป็นพายุน้ำขนาดยักษ์ มันหมุนพัดทุกสรรพสิ่งโดยรอบให้ไปอยู่ตรงกลาง รวมถึงเหล่าผู้ชม กรรมการ และศัตรูของฉันมันค่อย ๆ ดูดทุกสิ่งให้หายไปกับตา ไม่นานนักทุก ๆ อย่างที่ถูกดูดเข้าไปใจกลางพายุน้ำนั้นก็หายลับไป

ยินดีด้วย คุณชนะการประลอง เชิญเลือกของรางวัล

ไม้เท้าเลดี้ไทยแลนด์ ไม้เท้ามูแกรม

สารภาพตามตรง ฉันรู้สึกผิดนิด ๆ กับเหล่าคนดูที่มาชมการประลองในครั้งนี้ ทำให้โดนลูกหลงถูกดูดเข้าไปในเกมด้วย แต่เมื่อมาย้อนคิดดูแล้ว พวกมันอาจจะเป็นแค่ NPC ในเกม จึงทำให้ฉันสบายใจขึ้นมาได้บ้าง แต่ตอนนี้ฉันกำลังลังเลอยู่ว่า ฉันควรเลือกไม้เท้าอันไหนดี เพราะไม้เท้าเลดี้ไทยแลนด์ดูเป็นไม้เท้าเก่าแก่ ดูขลัง ที่มาพร้อมกับค่าสถานะพิเศษอย่างค่าสถานะอาคม +๙๙ จึงไม่แปลกเลยหากฉันใช้ไม้เท้าอันนี้จะทำให้ฉันสามารถใช้ไสยเวท คาถาอาคมได้อย่างชำนาญ แต่ก็แลกมากับค่าสถานะผิดปกติคือ เมื่อใช้งานแล้วจะทำให้ค่าความสวยงาม -๙๙ เช่นเดียวกัน ขณะที่ไม้เท้ามูแกรมก็ดูหรูหราสมชื่อเพราะประดับด้วยเพชรอัญมณีต่าง ๆ มากมาย ปลายด้านบนของไม้เท้ามีเพชรสี่เหลี่ยมสวยงาม มีค่าสถานะพิเศษอย่างค่าความสวยงาม +๙๙ และแน่นอนมันก็ต้องแลกมากับค่าสถานะอาคม -๙๙

แบบนี้ ฉันควรเลือกไม้เท้าอันไหนดีล่ะ เพราะไม้เท้าเลดี
ไทยแลนด์ก็ช่วยให้ฉันต่อสู้กับศัตรูที่อาจพบเจอในอนาคตได้ แต่
ไม้เท้ามูแกรมก็ช่วยให้ฉันสวยงามโดนใจฉัน คงต้องให้พวกเธอ
ช่วยตัดสินใจแล้วล่ะ...

ไม้เท้าเลดีไทยแลนด์ ไปหน้า ๑๘๕

ไม้เท้ามูแกรม ไปหน้า ๑๙๑

อัคคีพิฆาต

“อัคคีพิฆาต!” ฉันทะโกนซื้อสกลออกไป มีลูกไฟลุกขึ้นมาที่ปลายไม้เท้าของฉัน ถึงแม้ฉันจะแปลกใจนิด ๆ ว่าทำไมไฟถึงสามารถจุดได้น้ำได้ แต่เมื่อมันเป็นเกม ฉันจึงไม่ได้ใส่ใจอะไร ลูกไฟนั้นค่อย ๆ ใหญ่ขึ้นเรื่อย ๆ ในตอนแรกฉันคิดว่ามันคงจะใช้เวลาร้ายสกลค่อนข้างนาน ตามความคิดของฉันแล้ว ยิ่งร้ายนาน ยิ่งแรง แต่มันใหญ่ขึ้นเรื่อย ๆ จนฉันควบคุมไม่ได้ ในที่สุดลูกไฟลูกนั้นก็ใหญ่จนทำให้น้ำบริเวณรอบ ๆ แห้งเหือด ระเหยกลายเป็นไอขึ้นไปในอากาศ ลัต์ว์ทุกตัวที่เคยอยู่รอบ ๆ หายไปหมด จากผืนทะเลกลายเป็นพื้นดินแห้งเหือด แต่กระนั้นลูกไฟก็ยังขยายขึ้นเรื่อย ๆ ด้วยความกลัวฉันจึงรีบวางไม้เท้าลงแล้วหนีจากลูกไฟลูกนั้น ฉันหนีจนกลับมาถึงเมืองศิลาแลงแสงทองคำฉันมองย้อนกลับไปคิดว่าน่าจะหนีลูกไฟนั้นพ้นแล้ว กลายเป็นว่ามันยิ่งขยายใหญ่ขึ้นจนอาณาเขตของลูกบอลไฟลูกลามมาถึงฉัน เข้าไปทุกที ๆ สุดท้ายแล้วดวงไฟลูกนั้นก็ขยายวงกว้าง มันกลืนกินโลกทั้งใบจนแทบจะไม่เหลืออะไรเลย

หลังจากลูกไฟดวงนั้นมอดลงไปแล้ว ถึงแม้ฉันจะหนีไม่พ้นจนถูกสกลตัวเองทำร้าย แต่เพราะมันเป็นคือโลกของเกมจึงทำให้ฉันกลับมาเกิดใหม่ ณ จุดเริ่มต้น แต่กลายเป็นว่าพื้นที่ที่เคยมีเมือง ป่า หรือหมู่บ้าน ตอนนี้เหลือแต่ความว่างเปล่า มีเพียงพื้นดินแห้งแล้งไร้สิ่งปลูกสร้างหรือสิ่งมีชีวิต กลายเป็นว่าฉันต้องติดอยู่ในเกมนี้กับความว่างเปล่าไปตลอดกาล...

จบ

เวลาเป็นสิ่งมีค่า

ฉันตอบปฏิเสธไป เพราะถ้าหากฉันมาเสียเวลากับภารกิจเสริม อาจทำให้เวลาที่จะเล่นเกมยิ่งนานไปอีก ทำให้พระอภัยเพชรมีสีหน้าเศร้าสร้อยเล็กน้อย ฉันจึงเดินออกมา เพราะกลัวว่าจะรู้สึกผิด

เมื่อฉันเดินออกจากจุดที่ฉันถูกขังได้สักพัก ฉันก็ต้องงุนงงกับพื้นที่โดยรอบ เพราะนอกจากฉันจะเห็นหินที่มีพวกตะไคร้และสาหร่ายทะเลเกาะอยู่แล้ว รอบ ๆ ฉันก็ไม่มีอะไรเลย

ฉันเดินสำรวจอยู่นานจึงตัดสินใจกลับไปรับภารกิจของพระอภัยเพชร เพื่อว่าจะช่วยทำให้เกิดเหตุการณ์บางอย่างเกิดขึ้น แต่กลับกลายเป็นว่า ฉันหาทางย้อนกลับไม่พบ ไม่ว่าจะเดินไปทางไหน รอบ ๆ ตัวฉันก็ยังคงมีแต่ถ้ำ หิน ถ้ำ แล้วก็หิน เดินเท่าไรก็ไม่เจอเขา เหมือนกับถูกผีบังตา หรือว่าฉันถูกคำสาปของถ้ำแห่งนี้เล่นงานแล้วหรือนี่ ไม่นานร่างกายฉันก็เริ่มหมดแรง แล้วฉันก็ตระหนักได้ว่า ที่แห่งนี้... มันคือคุกดี ๆ นี่เอง...

จบ

นี่หรือสิงลพบุรี

ฉันเดินขึ้นมาจนถึงยอดภูเขาด้วยด้วยความรวดเร็ว อาจเพราะมันเป็นเกมจึงทำให้ฉันไม่รู้สึกลึกลงความเหนื่อย ระหว่างเดินขึ้นมาก็ชมนกชมไม้ไปด้วย ว่ากันตามตรงก็แอบคล้ายกับตอนที่ฉันเข้าค่ายลูกเสือตอนป. ๖ แต่ต่างกันตรงที่ตอนนั้นฉันเหนื่อยแบบสุดๆ นี่ก็ภาพตามชิ เดินขึ้นเขาเป็นกิโละ ๆ อากาศก็น้อย ยังจะต้องเดินต้านแรงโน้มถ่วงโลกอีก บอกเลย ไม่เร็ด ยังไม่นับเรื่องที่มีเวลาอาบน้ำน้อยอีกนะ ปกติแค่ฉันสระผมอันสวยงามของฉันก็ใช้เวลาไปแล้วครึ่งชั่วโมง จะเอาเวลาไหนไปอาบให้ทัน ๑๐ นาที เอาเป็นว่า ฉันเพลินนอกเรื่องไปไกลแล้ว กลับมาที่การเดินทางของเราต่อดีกว่า

ยอดภูเขามีหมู่บ้านร้างแห่งหนึ่ง ตกแต่งสไตล์คล้ายญี่ปุ่น อาจเป็นการออกแบบของเกมที่ถึงแม้จะมีเนื้อเรื่องตั้งอยู่ที่ไทย แต่คงอยากเพิ่มความหลากหลายทางวัฒนธรรมเพื่อดึงดูดชาวต่างชาติ แต่ก็แอบไม่เข้ากันนิด ๆ เพราะทุกอย่างไทยหมด ฉันเดินสำรวจบ้านได้ไม่นาน จู่ ๆ ก็ได้ยินเสียงอะไรบางอย่างมาจากต้นไม้รอบ ๆ ยอดเขา หรือว่าจะมีผีสิงอยู่ในหมู่บ้านแห่งนี้ ฉันลองเดินไปดูที่มาของเสียงก็พบกับ ลิงยักษ์และไม่ใช่ลิงยักษ์ธรรมดาด้วย นี่มันเกือบเท่าถึงที่ฉันเห็นในหนังเรื่องคิงคองเลย ด้วยซ้ำ ฉันแปลกใจนิด ๆ ว่า ทำไมมันถึงแอบอยู่หลังต้นไม้ได้เนียนขนาดนั้น ตัวก็ไม่ใช่เล็ก ๆ เมื่อมันเห็นฉันก็ร้องคำรามออกมาด้วยความโกรธ ฉันควรจะสู้กับมันหรือหนีดีละเนี่ย...

หนังสือยักษ์ ไปหน้า ๑๓๗

ผู้เลี้ยงยักษ์ ไปหน้า ๑๖๘

พีแฉัคคะ

ฉันเดินสำรวจที่ดินภูเขาเพื่อหวังว่าจะพบเบาะแสบางอย่างเพื่อนำไปหาคิลานักปราชญ์ แต่กลายเป็นว่า พื้นที่รอบ ๆ กลับเริ่มมีหมอกหนาทึบเข้ามา บรรยากาศเริ่มวังเวง อากาศเริ่มรู้สึกหนาวแปลก ๆ จนขนลุกซู่ ยิ่งเดินเข้ามาท้องฟ้าก็ค่อย ๆ มีดลง ๆ จากความทึบของป่า และแล้วฉันก็เริ่มสัมผัสได้ถึงพลังงานบางอย่าง มันคือสิ่งที่มีลักษณะเหมือนมนุษย์ ทว่ามีร่างกายที่โปร่งแสง ฉันสามารถมองเห็นทะลุสิ่งที่อยู่ตรงหน้าได้อย่างง่ายดาย หรือว่านี่คือสิ่งที่เรียกว่า...พะ พะ พะ ผี!

ฉันร้องกรี๊ดออกมาด้วยความตกใจ สาราภาพตามตรงว่าถึงแม้จะฟังรายการผีมามากมาย แต่เห็นจริง ๆ แล้วยังตกใจอยู่ แม้ร่างกายของมันจะมีลักษณะคล้ายมนุษย์ แต่ดวงตากลับกลวงโบ๋ มันก็ร้องออกมาเช่นกันและพยายามจะลอยมาหาฉัน ตอนแรกฉันคิดว่ามีเพียงตัวเดียว ทว่าข้างซ้ายและขวาก็มีเหล่าวิญญาณเช่นเดียวกัน แบบนี้ฉันควรทำอย่างไรดี...

พยายามสู้ ไปหน้า ๑๗๔

วิ่งหนี ไปหน้า ๑๘๑

ใจกล้า ทำสู้

ฉันเรียกไม้เท้าสุริยมณฑราออกมาจากช่องเก็บของเตรียมพร้อมที่จะเผชิญกับศัตรูตรงหน้า ลิงยักษ์ร้องก้องไปทั่วภูเขา เหล่านกต่างบินกรูออกไปคนละทิศคนละทาง เนื่องจากนี่คือการต่อสู้ครั้งแรก ฉันจึงไม่รู้ว่าระบบเกมเป็นอย่างไร จึงพยายามแวงงไม่ไปมา ปรากฏว่ากลับมีแสงยิงออกไปที่ปลายไม้พร้อมมีคาถาอาคมบางอย่างสลักไว้ น่าจะเป็นการโจมตีปกติของเกมนี้

หลังจากลำแสงพุ่งไปโจมตีลิงยักษ์ ก็ปรากฏเป็นตัวเลข -๑๙ หน่วย ช้างบนหัวของมันแสดงให้เห็นถึงหลอดเลือดของศัตรูทั้งหมด ๑,๐๐๐ หน่วย ฉันถึงกับตกใจชั่วขณะ นีมันเยอะเกินไปสำหรับศัตรูสักตัวในเกมแบบนี้แน่แท้ ฉันจะรอดไปได้ไหมนะ แต่แล้วฉันก็ฉุกคิดได้ว่ายังไม่ได้ลองใช้สกิลเลย ฉันจึงพยายามหาวิธีใช้ แต่เจ้าลิงยักษ์กลับโยนก้อนหินอันใหญ่โตพุ่งเข้ามาทางฉัน ฉันจึงต้องรีบถอยหลังอย่างรวดเร็ว หลังจากนั้นก็พยายามวิ่งหลบไปหลังบ้านเรือนต่าง ๆ เพื่อหาเวลาศึกษาการใช้สกิล

ฉันลองอยู่หลายวิธีจนลองตะโกนคำว่า “สกิล” ไม่นานนักก็มียกมือข้อความรายชื่อสกิลต่าง ๆ มาให้เลือกใช้มากมาย ทว่าเกมนี้มีระบบช่วยเหลือจึงทำให้ตัวเกมแนะนำความสามารถพิเศษที่เหมาะสมกับสถานการณ์นี้ ได้แก่ ‘สุริยันอัครเวท’ กับ ‘จันทรารัตติกาล’ ฉันกำลังใช้เวลาตัดสินใจอยู่ดี ๆ บ้านหลังที่เคย

เป็นที่กำบังให้ฉันก็ถูกยกแล้วขว้างออกไป จึงทำให้ฉันต้องหันไป
เผชิญกับภัยอีกครั้ง แบบนี้ฉันต้องพึ่งเธอแล้วละ...

ใช้ สุริยันอัครเวท ไปหน้า ๑๗๑

ใช้ จันทรารัตติกาล ไปหน้า ๑๗๓

ต้นฉบับวรรณกรรมสำหรับเด็กนิพนธ์ ปีการศึกษา 2568

สุรียันอัศวเวท

“สุรียันอัศวเวท” ฉันทะโกนซื้อสกลออกไป หลังจากนั้นก็
จึงเกิดลำแสงบางอย่างส่องลงมาจากดวงอาทิตย์ด้านบน
ความรุนแรงของมันค่อย ๆ แผลดเผาเลือดของศัตรูลงไปทีละห้ำ
ลิปหน่วย ลิงยักษ์พยายามใช้มือป้องกันลำแสงจากบนฟ้า ฉันทะ
ใช้การโจมตีปกติค่อย ๆ โจมตีไปที่มัน ไม่นานหลอดเลือดของมัน
ก็หมดลง ลิงยักษ์ตรงหน้าหายไปแล้วจึงมีกล่องข้อความแสดง
ขึ้นมา

ยินดีด้วย คุณปราบลิงยักษ์แห่งขุนเขาได้ เชิญรับรางวัลของคุณ!

ไม้เท้าเลดีไทยแลนด์

ไม้เท้ามูแกรม

ฉันทะพลอร่ามดีใจออกมา เพราะนี่คือการต่อสู้ครั้งแรกของฉันทะ และ
ฉันทะสามารถจัดการได้อย่างสบาย ๆ ทำอย่างไรได้ก็คนมันสวย
และเก่งอะเนอะ แต่ว่าตอนนี้คนเก่งกำลังล้ม เพราะตัดสินใจ
ไม่ได้ว่าควรเลือกไม้เท้าอันไหนดี เพราะไม้เท้าเลดีไทยแลนด์ มี
ลักษณะเป็นไม้เท้าเก่าแก่ ดูขลังเห็นแล้วรู้เลยว่าโกงแน่ ๆ ที่มา
พร้อมกับค่าสถานะพิเศษอย่างค่าสถานะอาคม+๙๙ จึงไม่แปลก
เลยหากฉันทะใช้ไม้เท้าอันนี้จะทำให้ฉันทะสามารถใช้ไสยเวทและ
คาถาอาคมได้อย่างชำนาญ แต่ก็ต้องแลกมากับค่าสถานะผิดปกติ
คือ เมื่อใช้งานแล้วจะทำให้ค่าความสวยงาม-๙๙ เช่นเดียวกัน
ขณะที่ไม้เท้ามูแกรมก็ดูหรูหราสมชื่อ ประดับประดาด้วยเพชร
และอัญมณีต่าง ๆ มากมาย ปลายด้านบนของไม้เท้ามีเพชรสี
ชมพูสวยงาม มีค่าสถานะพิเศษอย่างค่าความสวยงาม+๙๙ และ

แน่นอนมันก็ต้องแลกมากับค่าสถานะอาคม-๙๙ แบบนี้ ฉันควร
เลือกไม้เท้าอันไหนดีล่ะ เพราะไม้เท้าเลดี้ไทยแลนด์ก็ช่วยให้ฉัน
ต่อสู้กับศัตรูที่จะพบเจอในอนาคตได้ แต่ไม้เท้ามูแกรมนี่ช่วยให้
ฉันสวยงามโดนใจ คงต้องให้พวกเธอช่วยตัดสินใจแล้วละ...

ไม้เท้าเลดี้ไทยแลนด์ ไปหน้า ๑๘๕

ไม้เท้ามูเกรม ไปหน้า ๑๘๑

จันทรารัตติกาล

ฉันตะโกนออกไปว่า “จันทรารัตติกาล” ไม่นานก็เกิดเสียงดังก้องทั่วอาณาบริเวณรอบ ๆ มีลำแสงสว่างวาบมาจากไม้เท้าของฉัน ฉันสัมผัสได้ถึงความโง่และความรุนแรงของสกิลนี้ เพราะลึงค์ที่ยู่ตรงหน้าถึงกับตะลึงงันไปชั่วขณะ มันพยายามใช้แขนปกป้องตัวเอง และเมื่อถึงเวลาที่เหมาะเจาะลำแสงนั้นก็ยิ่งออกไปทะลุตัวลึงค์เข้าอย่างจัง

ทว่ากลับไม่มีอะไรเกิดขึ้น เลือดของมันก็ยังคงมีค่าเท่าเดิม ศัตรูทำทางนงเง็กน้อยกับสิ่งที่เกิดขึ้น มีกล่องข้อความขึ้นมาตรงหน้านั้น

‘เนื่องจากขณะนี้เป็นเวลากลางวัน จึงทำให้จันทรารัตติกาล

ไม่อาจใช้งานได้เต็มที่ประสิทธิภาพ’

ฉันหน้าถอดสี แล้วมันจะขึ้นแนะนำมาเพื่อ หรือเพราะสกิลนี้อาจสร้างความเสียหายได้อย่างรุนแรง แต่ใช้ผิดเวลาเลยไม่เป็นผล ฉันก็ไม่อยากมานั่งหาเหตุผลให้เสียเวลา ตอนนี้ฉันต้องหาทางแก้สถานการณ์ตรงหน้าด้วยการพยายามจะร้ายสกิลอื่น กลายเป็นว่าค่าความเหนื่อยของฉันเป็นศูนย์ จึงทำให้ไม่สามารถใช้สกิลได้อีก หากจะโจมตีแบบปกติอย่างเดียวก่งใช้เวลาเป็นปี แบบนี้คงต้องวิ่งเพื่อชีวิตแล้วล่ะ...

หนीलึงค์ ไปหน้า ๑๗๗

แม่หมอบราบผี

ฉันรีบคว้าไม้เท้าสุริยมณฑราออกมาเตรียมต่อสู้ ฉันถอยไปสักระยะเพื่อตั้งหลัก ไม่รู้ว่าควรเริ่มโจมตีอย่างไรจึงลองควงไม้เท้าไปมาในอากาศ แล้วมันก็เกิดเป็นลำแสงอาคมอะไรบางอย่างพุ่งตรงไปที่เหล่าวิญญาณ มันสร้างความเสียหายได้อยู่บ้าง แต่ก็ไม่ช่วยทำให้วิญญาณเหล่านั้นหายไป ฉันพยายามโจมตีไปเรื่อย ๆ เมื่อผีตนหนึ่งหายไป อีกตนก็จะผุดขึ้นมาแทน ฉันจึงต้องพยายามหาวิธีใช้ความสามารถพิเศษ แต่ฉันก็ไม่รู้ว่าควรทำอย่างไร ทว่าเมื่อฉันนึกถึงความสามารถพิเศษก็มีหน้าตาเป็นรายชื่อคาถาอาคมที่แนะนำขึ้นมาให้ใช้สองสกล ได้แก่ ‘พรศักดิ์สิทธิ์นิรันดร์’ และ ‘ดับแสงรวิ’ แบบนี้ฉันควรใช้สกลไหนดีละเนี่ย...

ใช้สกลพรศักดิ์สิทธิ์นิรันดร์ ไปหน้า ๑๗๕

ใช้สกลดับแสงรวิ ไปหน้า ๑๗๖

พรศักดิ์สิทธิ์นิรันดร์

ฉันตะโกนชื่อสกล “พรศักดิ์สิทธิ์นิรันดร์” ออกไป
หลังจากนั้นก็เกิดแสงบางอย่างรอบ ๆ ตัว หรือว่ามันคือสกลที่
ช่วยเสริมความแข็งแกร่ง ฉันจึงลองโจมตีแบบปกติไปเช่นเดิม
กลายเป็นว่าก็สามารถสร้างความเสียหายได้เท่าเดิม แล้วสกลนี้
มันช่วยอะไรละเนี่ย ฉันจึงลองเปิดหน้าต่างที่แสดงถึงค่าสถานะ
ขึ้นมา จึงปรากฏเป็นข้อความที่ว่า

ตอนนี้ท่านสามารถวิ่งได้โดยไม่รู้จักรัศมีใด ๆ

อันเป็นผลมาจาก พรศักดิ์สิทธิ์นิรันดร์

แสดงว่า สกลนี้ใช้สำหรับการหนีหรือหนี แล้วฉันจะต่อสู้
พวกผีเหล่านี้ได้อย่างไรละ คงเหลือทางเดียวแล้ว...

วิ่งหนี ไปหน้า ๑๘๑

ดับแสงรวี

“ดับแสงรวี” ฉันทะโกนท้องซื้อสกลออกไป กลายเป็นว่า
ท้องฟ้ากลับตาลปัตรไปหมด ตอนนี้มันมีคนเรียกได้ว่าเป็น
ตอนกลางคืนเลยก็ว่าได้ แต่แทนที่มันจะช่วยให้ฉันได้เปรียบ

กลับกลายเป็นว่า พวกผีที่อยู่ตรงหน้ากลับคำรามก้องป่า
และมีท่าทีน่าเกลียดน่ากลัวยิ่งกว่าเดิม อีกทั้งมันยังดูร้ายมากขึ้น
และพยายามพุ่งมาหาฉันอย่างรวดเร็วยิ่งกว่าเดิม แบบนี้ฉันคงมี
แค่ทางเลือกเดียวแล้วละ...

วีนี่ ไปหน้า ๑๘๑

วิ่งเพื่อชีวิต

ฉันรีบหันหลังวิ่งหนีอย่างสุดความสามารถ ตัวใหญ่ขนาดนี้ใครจะไปจัดการลง ขณะที่วิ่งอยู่ ลิงยักษ์ก็ร้องคำรามตามมา ด้านหลัง มันพยายามไล่ฉันด้วยความเร็วทั้งหมดที่มี แต่ด้วยขนาดตัวจึงทำให้มันเสียเปรียบด้านความเร็วจึงพยายามโยนต้นไม้และก้อนหินมากมายใส่ฉัน หวังจะถ่วงเวลาและทำร้ายฉันได้ แต่ด้วยระบบของเกมหรือดวงก็มีอาจทราบ ทำให้ฉันรอดพ้นจากสิ่งที่ถูกโยนใส่ได้อย่างหวุดหวิด ต้องขอบคุณเอวคอดของฉันที่มาจากการพิลาทิส^{๑๓๓}ตามวอนยอง^{๑๓๔}ในทุก ๆ เช้าจึงทำให้ฉันพริ้วได้ขนาดนี้

ฉันวิ่งลงทางลาดชันได้สักพัก จู่ ๆ เจ้าลิงยักษ์ก็กระโดดข้ามหัวมาปิดทางไปต่อ ใจฉันหล่นไปถึงตาตุ่ม หรือนี่เรากำลังจะถูกเจ้าลิงยักษ์จัดการแล้วหรือ แต่ทันใดนั้นก็มียายลมปริศนาพัดเข้ามายังพื้นที่โดยรอบ ต้นไม้พลิ้วไหวตามสายลม แล้วสิ่งที่ลอยตามลมมาก็คือลิงอีกตัวหนึ่ง แต่ตัวนี้มีลักษณะคล้ายมนุษย์ปกติ มีหางยาว ขนสีขาว สวมเครื่องทองมากมาย มันลอยมาหยุดอยู่ตรงหน้าฉัน คั่นระหว่างเจ้าลิงยักษ์ตรงหน้า

“แกซ่อนตัวอยู่นี่หรือลิงยักษ์ ทำคนเดือดร้อนมานานัก ต่อนักนะ”

^{๑๓๓} พิลาทิส (Pilates) คือ ระบบการออกกำลังกายที่เน้นความแข็งแรงของกล้ามเนื้อแกนกลางลำตัว (Core Muscle) การจัดระเบียบร่างกาย และการหายใจอย่างมีสติ

^{๑๓๔} จาง วอนยอง (Jang Wonyoung) เป็นไอดอลสาวชาวเกาหลีใต้ที่มีชื่อเสียงโด่งดังมากในฐานะสมาชิกวง IVE (ไอซ์)สังกัด Starship Entertainment

สิงตรงหน้าเหมือนจะพูดภาษามนุษย์ จึงทำให้ฉันเข้าใจความหมาย สิงยักษ์เมื่อเห็นสิงขาตรงหน้าจึงร้องคำรามพร้อมกับฟาดมือหมายจะโจมตี ทว่าสิงขาเวลกลับลอยขึ้นฟ้าหลบกลางอากาศได้อย่างง่ายดาย สิงขาพยายามบินไปรอบ ๆ ตัวสิงยักษ์ ทำให้มันงงวยอยู่สักพัก หลังจากนั้นสิงขาจึงใช้อาวุธที่คล้าย ๆ ส้อม จิ้มเข้าไปที่สิงยักษ์ กลายเป็นว่าสิงยักษ์นั้นร้องด้วยความเจ็บปวด และแล้วร่างของมันก็ค่อย ๆ จางหายไปเหลือทิ้งไว้แต่สิงขาที่ยืนอยู่บนพื้น

เมื่อสังเกตดี ๆ สิงตนนี้มีทั้งอาวุธ ความสามารถในการลอยตัว และสีขน ทำให้ฉันคุ้น ๆ เหมือนเคยอ่านเจอในเรื่องรามเกียรติ์ หรือว่านี่คือ หนุมาน

“โอ้ สัวส์ดีท่านมนุษย์ ข้าเพิ่งเห็นว่ามีคนอยู่ตรงนี้ ข้ามีนามว่าหนุมิน เป็นเหลนของเหลนของหนุมาน”

ถ้านี้เป็นรายการตลกสักรายการ คงมีเสียงตบมุกไปแล้ว ตัวเกมอาจสนใจเสียงบาสีชื่อเพื่อให้ได้อิสระในการสร้างเนื้อเรื่องของตัวละครเหล่านั้นก็เป็นได้

“ข้าตามหาเจ้าสิงยักษ์นี้มานานแสนนาน มันชอบสร้างความเดือดร้อนให้ชาวบ้านที่อยู่บนยอดเขานี้ยิ่งนัก ต้องขอบคุณท่านมากจริง ๆ ที่ช่วยหามันจนพบ แล้วท่านคือ...”

ลืมไปเลยว่าตั้งแต่ฉันเข้ามาเกมมา ฉันยังไม่ได้ตั้งชื่อเลย นับได้ว่าชื่อเปรียบเสมือนหน้าตาของตัวละคร หากชื่อเหมาะสม คนก็จะกล้าเข้าหา กล้าเข้ามาทักทาย แต่ถ้าชื่อแปลก ๆ ละก็ โดนล้อตลอด

ชีวิตแน่ ๆ ค่ะ แล้วแบบนี้ ฉันควรซื้ออะไรดีล่ะ **Nognzenkung**
ไม่เอา ดูมีความเป็นผู้ชายเกิน **Zenzenlnwza** ตายละ แก่แก่
Skibidizenchan หรือ **Zen67** ดี ไม่เอา แอบอาย นึกออก
แล้ว ถ้าอย่างนั้นฉันขอใช้ชื่อสามัญประจำฉันละกัน

“ฉันมีชื่อว่า Zenekochan (เซเนโกะจัง) จ๊ะ พอดีฉัน
มาตามหาศิลา นักปราชญ์”

“อ้อ ท่านคือผู้กล้าที่ถูกลงตัวมานี่เอง ดีเลย ข้ารู้แหละว่า
ศิลา นักปราชญ์อยู่ที่ไหน”

เหมือนโชคหล่นทับ นอกจากจะรอดชีวิตจากลึงยักษ์แล้วยัง
สามารถหาทางจบเกมได้อย่างง่าย ๆ อีกด้วย

“แต่ข้ามีข้อแลกเปลี่ยนนะ ข้าขอติดตามท่านไปด้วย
เพราะได้ยินมาว่าที่แห่งนั้นมียักษ์ซ่อนอยู่ ข้าต้องปราบมันให้ได้”

ฉันตอบตกลงโดยเร็ว เพราะการมีเพื่อนร่วมทางติดตามไปด้วย
ย่อมดีกว่าเสมอ จึงทำให้พวกเราเริ่มออกเดินทางไปตามหา
ศิลา นักปราชญ์ด้วยกัน

ฉันและหนูมินเดินทางมาถึงพื้นที่ สุดท้ายของเกม
ข้างหน้าเป็นเนินเขาสูงใหญ่สามลูก เมื่อฉันก้าวเข้าไปยังพื้นที่
จู่ ๆ ก็มีกล่องข้อความเตือนว่า

!ระวัง ท่านกำลังเข้าสู่พื้นที่บอส!

เนินเขาแห่งนี้ว่ากันว่าเป็นเนินเขาของยักษ์จอมตะกละ เนินเขาแต่ละลูกแทนที่ด้วยร่างกายของมันสามส่วน ประกอบไปด้วย หัว ตัว และหัวใจ หากท่านสามารถกำจัดเนินเขาแต่ละลูกได้ ท่านจะสามารถพิชิตเกมเพื่อรับศิลาณักราชญ์ได้

“นี่แหละคือยักษ์ที่ข้าตามหา หากข้ากำจัดมันได้ ภารกิจที่พระรามมอบหมายให้ก็จะสำเร็จ”

น่าแปลก เกมเลือกที่จะเลี้ยงชื่อหนุมานแต่กลับไม่เลี้ยงชื่อพระราม แต่ฉันก็ไม่สนใจเท่าไรหรอก เพราะตอนนี้ฉันสนใจคำเตือนตรงหน้า ที่สื่อว่าถ้าหากพวกเราสามารถผ่านด่านเนินเขาเหล่านี้ได้ แสดงว่าเราสามารถจบเกมและไปโลกแห่งความจริงได้แบบนี้ฉันกับหนูมินควรจะไปส่วนไหนก่อนดีล่ะเนี่ย...

ไปเนินเขาส่วนหัว ไปหน้า ๒๐๘

ไปเนินเขาส่วนตัว ไปหน้า ๒๑๐

ไปเนินเขาส่วนหัวใจ ไปหน้า ๒๑๓

โกยเถอะโยม

ฉันวิ่งลับตีนแตกพยายามหนีให้พ้นจากเหล่าวิญญาณที่ตามมา แต่ไม่ว่าจะวิ่งไปทางไหน ทุกหนแห่งก็เป็นป่าเหมือนกันหมด หรือนี่สินะที่เขาเรียกว่าผีบังตา ในตอนที่ฉันสิ้นหวังหาทางหนีไปไหนไม่ได้ เลยหันหลังไปยอมจำนนกับเหล่าศัตรู

จู่ ๆ ฉันได้ยินบทสวดอะไรบางอย่างไกลออกไป

“อารักขณา นะโมพุทธายะ...”

และแล้วก็เกิดแสงสีทองปรากฏอยู่ทางด้านหลังของเหล่าวิญญาณ พวกผีต่างหันกลับไปมองและค่อย ๆ กรีดร้องออกมาด้วยความเจ็บปวด

“ภูตผีทั้งหลาย จงมลายหายไป”

แล้วเหล่าวิญญาณที่เคยจ้องจะทำร้ายฉันก็ค่อย ๆ มลายหายไป เหลือแต่ฉันกับคนที่อยู่ตรงหน้า เขาเป็นชายหนุ่มรูปร่างหน้าตาดีตามฉบับชายไทย รูปร่างดูดีเหมือนคนออกกำลังตามคลิปเฟสบุ๊กอย่างน้อย ๑-๒ ชั่วโมงต่อวัน ใครเห็นก็ต้องหวั่นไหวบ้างล่ะ

“สวัสดิ์ครับ หนูน้อยผู้น่ารักน่าชังแบบท่านทำไมถึงมาอยู่ที่ป่าแห่งนี้ได้”

^{๑๑} เบเบ้-ธันย์ชนก อุทอินาคา คือเน็ตไอดอลและนักแสดงยุคแรกของไทยที่ผันตัวมาเป็นอินฟลูเอนเซอร์สายสุขภาพและเทรนเนอร์ชื่อดัง เจ้าของช่อง YouTube “BEBE FIT ROUTINE” โดดเด่นเรื่องการปั่นหุ่นฟิต แข็งแรง และวินัยการออกกำลังกายที่เข้มข้นจนเป็นที่ยอมรับ

ว้าย เขาชมว่าฉันน่ารักด้วย ก็แน่นอน ความน่ารักของฉันมัน
มาจากDNAล้วน ๆ

“สวัสดิ์คะ คือหนูชื่อว่า...”

ตายละ ตั้งแต่มาอยู่ในเกมนี้ ยังไม่เคยได้ตั้งชื่อเลย ถ้าฉัน
ขอใช้ชื่อที่ฉันชอบใช้เวลาชอบปลอมเป็นผู้หญิงในเกมละกัน

“Zenekochan (เซเนโกะจัง) คะ แล้วท่านคือใครหรือ
คะ”

“ตัวข้ามีนามว่า ขุนผัน ท่านอาจคุ้น ๆ ชื่อของต้นตระกูล
ข้าอย่างขุนแผนมาอยู่บ้าง”

สารภาพตามตรงว่าฉันไม่รู้จักหรอก แต่ก็ไม่ใช่เป็นไร
เล่นไปตามน้ำละกัน

“อ้อ ขุนแผน ฉันเคยได้ยินคะ พอที่ว่า ฉันมาตามหาคิลา
นักปราชญ์นะคะ ท่านพอจะทราบหรือไม่คะ”

“ขอโทษที่ ข้าไม่ทราบเลย”

แยจ้จ แบบนี้ฉันควรทำอะไรดี ระหว่างกำลังครุ่นคิด
หาทาง สายตาฉันก็ไปสะดุดกับกระดาษาบางอย่าง ฉันหยิบขึ้นมา
เปิดดู ปรากฏว่ามันคือแผนที่นำทางไปสู่คิลา นักปราชญ์ อาจเป็น
สิ่งที่หลนมาจากเหล่าวิญญาณก็เป็นได้

“นี่มัน...”

ขุนผันพูดขึ้นพร้อมสีหน้าตกตะลึง หลังจากนั้นเขาจึงร้อง
ขอร่วมเดินทางไปกับฉันด้วย เนื่องจากไม่มีเหตุผลอะไรที่จะต้อง
ปฏิเสธเขา ฉันจึงตอบตกลงไป เพราะอย่างน้อยเขาก็ช่วยฉันไว้
อีกทั้งยังหน้าตาดีอีก เอาไว้เป็นยาใจเวลาที่ฉันเจอเรื่อง
ยากลำบาก หรือว่านี่ฉันกำลังตกหลุมรักเขาแล้ว ไม่จริง ๆ บ้านา
ไม่หรอก ฉันรีบปิดความคิดนั้นออกไปแล้วเริ่มเดินทางไปกับเขา

พวกเราเดินทางมาถึงพื้นที่สุดท้ายของเกม ข้างหน้าเป็น
เนินเขาสูงใหญ่สามลูก เมื่อฉันก้าวเข้าไปยังพื้นที่ จู่ ๆ ก็มีกล่อง
ข้อความเตือนว่า

!ระวัง ท่านกำลังเข้าสู่พื้นที่บอส!

เนินเขาแห่งนี้ยากกว่าเป็นเนินเขาของยักษ์จอมตะกละ เนินเขา
แต่ละลูกแทนที่ด้วยร่างกายของมันสามส่วน ประกอบไปด้วย
หัว ตัว และหัวใจ หากท่านสามารถกำจัดเนินเขาแต่ละลูกได้ ท่าน
จะสามารถพิชิตเกมเพื่อรับคิลานักปราชญ์ได้

“เรารีบเข้าไปจัดการแล้วไปหาคิลานักปราชญ์กันเถอะ”

ขุนผันพูดขึ้นด้วยท่าทีและสีหน้าที่แสดงถึงความตื่นเต้น
แปลก ๆ แต่ฉันก็ไม่ได้ใส่ใจอะไร เพราะอย่างน้อยนี่ก็เป็นเรื่องดีที่
เราได้เดินทางมาถึงพื้นที่สุดท้ายของเกมแล้ว แบบนี้อีกไม่นานฉัน
ก็จะได้ออกจากเกมและกลับเข้าสู่โลกแห่งความเป็นจริง แต่ว่าฉัน
ควรเลือกไปทางไหนก่อนดีละเนี่ย...

ไปเนินเขาส่วนหัว ไปหน้า ๒๓๙

ไปเนินเขาส่วนตัว ไปหน้า ๒๔๑

ไปเนินเขาส่วนหัวใจ ไปหน้า ๒๔๔

ไม้เท้าที่ดี ต้องดีแล้วดัง

ถือว่าตัดสินใจได้ดี เพราะถึงแม้ไม้เท้านี้จะไม่สวยงามมาก แต่ฉันมั่นใจว่ามันต้องโก่งแน่นอน หลังจากฉันเลือกแล้ว ระบบเกมจึงเลือกให้ฉันเองอัตโนมัติ เมื่อลองถือดูแล้วฉันรู้สึกได้ถึงความแข็งแรงของมัน พลังมากมายเอ่อล้นทั่วตัว ฉันสังเกตว่านอกจากจะมีอาวุธให้เลือกแล้ว ช่องเก็บของยังมีกระดาสางอย่างเพิ่มเข้ามาอีกด้วย ฉันจึงหยิบมาออกดูปรากฏว่ามันคือแผนที่ที่นำไปสู่คิลาณักปราชญ์ นับว่าโชคเข้าข้างคุณสอง ดังนั้นฉันจึงเริ่มออกเดินทางไปหาคิลาณักปราชญ์ต่อไป

ฉันย่างกรายเข้ามาถึงเนินเขาบริเวณตามที่แผนที่นำทางมา เนินเขาแห่งนี้ใหญ่โตมโหฬารอย่างมาก มีเนินเขาสามลูกที่มีลักษณะแตกต่างกันออกไป ฉันจึงเดินเข้าไปพื้นที่รอบเนินเขาแล้วจู่ ๆ ก็มีกล่องข้อความปรากฏตรงหน้า

!ระวัง ท่านกำลังเข้าสู่พื้นที่บอส!

เนินเขาแห่งนี้ว่ากันว่าเป็นเนินเขาของยักษ์จอมตะกละ เนินเขาแต่ละลูกแทนที่ด้วยร่างกายของมันสามส่วน ประกอบไปด้วยหัว ตัว และหัวใจ หากท่านสามารถกำจัดเนินเขาแต่ละลูกได้ ท่านจะสามารถพิชิตเกมเพื่อรับคิลาณักปราชญ์ได้

ตกใจหมดเลย นี่กว่าจะเจอเหตุการณ์อะไรไม่คาดคิด แต่ฉันก็พอจะรู้อยู่แล้วว่า ที่แห่งนี้คือพื้นที่บอสและถ้าเราสามารถผ่านด่านเนินเขาเหล่านี้ได้ แสดงว่าเราสามารถจบเกมและกลับโลกแห่งความจริงได้ แบบนี้ฉันควรจะไปส่วนไหนก่อนดีละเนี่ย...

ไปเนินเขาส่วนหัว ไปหน้า ๑๙๓

ไปเนินเขาส่วนตัว ไปหน้า ๑๙๔

ไปเนินเขาส่วนหัวใจ ไปหน้า ๑๙๖

ยิ่งช่วย ยิ่งได้ดี

“ได้ลิ้จะพ่อนุ่ม ฉันจะช่วยเธอเอง” ฉันตอบรับการกิจเสริมไป เพราะถือว่ายิ่งเป็นนัดเดียวได้นกสองตัว ภารกิจอะไรแบบนี้มักจะได้ของรางวัลเป็นการตอบแทนอยู่แล้ว อีกทั้งยังได้รู้วิธีการไปหาศิลาณักรปราชญ์ด้วย เรามีแต่ได้กับได้

**พระอภัยเพชรเข้าร่วมทีมของคุณ โปรดทำภารกิจเสริมให้เสร็จสิ้น
ก่อนจึงจะสามารถทำภารกิจหลักต่อได้**

ฉันทำใจกับเงื่อนไขไว้แล้วว่า ไม่ว่าจะเป็นอย่างใดฉันก็ต้องทำภารกิจนี้ให้เสร็จก่อน ว่าแต่ภารกิจให้ทำอะไร ฉันจะไปรู้ได้อย่างไรเนี่ย

“จ้ะ เรามาออกจากถ้ำนี้กันเถอะ” เมื่อพระอภัยเพชรพูดจบ เขาก็ลุกขึ้นจากโซตหิน แล้วเริ่มเดินนำฉันไปสำรวจถ้ำตรงหน้า ไม่นาน ตรงนี้อาจเป็นระบบให้ NPC นำทางก็เป็นได้

พวกเราเดินมาได้สักพัก บรรยากาศรอบ ๆ ก็รู้สึกถึงแรงกดดันบางอย่าง ฉันได้ยินเสียงน้ำหยดลงบนหินดังก้องกังวานไปทั่วถ้ำ สร้างบรรยากาศขนลุกแปลก ๆ

“ท่านรู้ไหมว่าใครจับพวกเรามาอยู่ที่นี่”

จู่ ๆ พระอภัยเพชรก็ถามขึ้นมา

“ฉันก็ไม่รู้ ฉันแค่เปิดกล่องสมบัติดู จู่ ๆ ก็สลบแล้วตื่นมาที่นี่”

“ข้าจะบอกท่านให้ก็ได้ ที่นี่คือที่อยู่ของเมียเก่าข้า นางเป็นยักษ์ มีนามว่า ฝี่เสื่อหนังสือ” แล้วฉันก็ร้องอ๋อขึ้นมาทันที ถ้าจำไม่ผิด พระอภัยมณีก็เคยเจอเหตุการณ์แบบนี้ แหม เป็นญาติกันยังหนีโชคชะตาแบบเดียวกันไม่พ้นเลย

เมื่อเดินพูดคุยกันได้สักระยะก็เกิดแรงสันสะเทือนขึ้น พระอภัยเพชรหยิบป้อออกมาเตรียมสู้ ฉันถึงกับร้องหือด้วยความงุนงงสับสน ปีนี้นะจะสู้อะไรใครได้

และแล้วตรงหน้าฉันจากที่เป็นเพียงกำแพงถ้ำ ตอนนีกลับสลายหายไปกลายเป็นร่างของผู้หญิงปริศนา หน้าตาน่าเกลียดน่ากลัว ตัวใหญ่กว่าพวกเรากอยู่หลายเท่า จากที่เห็นจากเขี้ยวที่ปากแล้วพอจะเดาได้ว่าเป็นฝี่เสื่อหนังสือที่พระอภัยเพชรเพิ่งเอ่ยถึงเป็นแน่แสดงว่าพวกเราต้องกำจัดนางเพื่อหลบหนีจากที่นี่หรือไม่

“โอ้ เสด็จพี่จะไปไหนหรือเพคะ จะหนีจากหม่อมฉันไปอีกหรือ ฉันแค่ไปหาอาหารมาให้เสด็จพี่ โฉนเสด็จพี่ถึงจะทิ้งจากหม่อมฉันไปอีก”

“นางฝี่เสื่อหนังสือ รักของเรามันเป็นแค่อารมณ์ชั่ววูบ ข้าเพียงแค่ถูกมนตร์สะกดที่เจ้าใช้กับข้าแต่เพียงเท่านั้น”

“แล้วยังไงเพคะ สุดท้ายเราก็มียุบเวลาดี ๆ ให้กันไม่ใช่หรือ” สารภาพตามตรง ตอนนี้ฉันเหมือนดูเรื่องรัก ๆ ใคร่ ๆ แบบละครแนวตั้งของจีนที่ฉันเคยดูเลย สนุกเวอร์

“แก บังอาจมาเป่าหูเสด็จพี่ของข้า แกต้องเจอดี” จู๋ ๆ
เจ้ายักษ์ก็เปลี่ยนเป้าหมายมามองที่ฉัน

“ไม่เกี่ยวกับใครทั้งนั้น เรื่องนี้เป็นเรื่องระหว่างเรา
สองคน” พระอภัยเพชรรีบพุ่งเข้ามาบังฉันไว้ สารภาพตามตรงว่า
แอบเซ็น ๆ บ้าง เหมือนนางเอกที่กำลังจะถูกล้างร้ายดับแล้วมี
พระเอกมาปกป้องเลย ฟินอะ เมื่อพูดจบพระอภัยเพชรจึงหยิบปี่
คุโจมาเป่าเพลงทำนองอะไรสักอย่าง น่าเสียดายที่ฉันไม่มี
Shazam^{๒๐} ที่จะบอกได้ว่ามันคือทำนองเพลงอะไร แต่สิ่งที่พระ
อภัยเพชรทำน่าจะได้ผล เพราะจู๋ ๆ ผีเสื้อหนึ่งสีกก็ค่อย ๆ
หลับตาลงแล้วค่อย ๆ เคลิ้มหลับไป น่าแปลกที่เพลงนั้นกลับ
ส่งผลแต่กับผีเสื้อหนึ่งสีก จึงทำให้ฉันและเขาค่อย ๆ เดินหนี
ออกไปจากยักษ์ตนนั้นได้ พวกเราหนีขึ้นฝั่งมาอย่างปลอดภัย
แล้วภารกิจเสริม ของฉันก็ได้จบลง

“ขอบคุณท่านมากที่ช่วยข้าหนีออกมาจากถ้ำ ข้าติดหนี้
บุญคุณท่าน” ขอบคุณอะไร ฉันยังไม่ได้ทำอะไรเลย แต่ก็ดี
เหมือนกันจะได้ไม่เปลืองแรง

“ตามคำสั่งสัญญา ข้าจะนำทางท่านไปหาคิลานักปราชญ์
ที่อยู่ตรงเนินเขาเจ้ายักษ์จอมตะกละ ชูรักของเมียเก่าข้าเอง”

พระอภัยเพชรเข้าร่วมทีมของคุณ

^{๒๐} Shazam คือ แอปพลิเคชันสำหรับค้นหาชื่อเพลง โดยการใช้เทคโนโลยีระบุเสียงเพลงที่กำลัง
เล่นอยู่รอบตัวคุณ เพียงแค่เปิดแอปและให้ระบบ “ฟัง” เสียงเพลงเพียงไม่กี่วินาที ตัวแอปจะบอก
ชื่อเพลง ชื่อศิลปิน พร้อมข้อมูลอื่น ๆ ได้อย่างแม่นยำ

ในที่สุดฉันก็ได้เขามาเป็นเพื่อนร่วมทีม อย่างน้อยการ
ผจญภัยครั้งนี้ก็ไม่ต้องเหงาโดดเดี่ยวอีกต่อไป

ฉันและพระอภัยเพชรเดินทางมาถึงพื้นที่สุดท้ายภายใน
เกม ข้างหน้าเป็นเนินเขาสูงใหญ่สามลูก เมื่อฉันก้าวเข้าไปยัง
พื้นที่ ฐู ๆ ก็มีกล่องข้อความเตือนว่า

!ระวัง ท่านกำลังเข้าสู่พื้นที่บอส!

เนินเขาแห่งนี้ว่ากันว่าเป็นเนินเขาของยักษ์จอมตะกละ เนินเขา
แต่ละลูกแทนที่ด้วยร่างกายของมันสามส่วน ประกอบไปด้วย
หัว ตัว และหัวใจ หากท่านสามารถกำจัดเนินเขาแต่ละลูกได้ ท่าน
จะสามารถพิชิตเกมเพื่อรับศิลาเทพปราชญ์ได้

เขียนเตือนไว้ซะน่ากลัวเลย แต่ก็นับว่าเป็นเรื่องที่ดี
ถ้าพวกเราสามารถผ่านด่านเนินเขาเหล่านี้ได้ แสดงว่าเรา
สามารถจบเกมและไปโลกแห่งความจริงได้ ฉันกับพระอภัยเพชร
ควรจะไปส่วนไหนก่อนดีละเนี่ย...

ไปเนินเขาส่วนหัว ไปหน้า ๒๓๐

ไปเนินเขาส่วนตัว ไปหน้า ๒๓๑

ไปเนินเขาส่วนหัวใจ ไปหน้า ๒๓๓

เน้นสวย ไม่เน้นใช้งาน

เรียด ถือว่าเป็นการตัดสินใจที่ดีเพราะฉันก็เล็ง ๆ ไม้เท้าสวย ๆ แบบนี้อยู่เหมือนกัน หลังจากเลือกแล้วระบบเกมจึงเลือกใช้ให้ฉันทันที เมื่อฉันตรวจสอบดูแล้ว มันสวยกว่าที่ฉันคิดไปมาก ฉันรับรู้ถึงออร่าบางอย่างที่ออกมาจากทั้งอาวุธและตัวฉันพูดตรง ๆ ตอนนี้รู้สึกสวยสุด ๆ ฉันสังเกตว่า นอกจากจะมีอาวุธให้เลือกแล้ว ช่องเก็บของของฉันยังมีกระดาสเพิ่มเข้ามาอีกด้วย ฉันจึงหยิบเพื่อกางออกมาดู ปรากฏว่ามันคือแผนที่ที่นำไปสู่คิลาณักปราชญ์ ถือว่าโชคเข้าข้างคุณสอง ดังนั้นฉันจึงเริ่มออกเดินทางไปหาคิลาณักปราชญ์ต่อไป

ฉันอย่างกรายเข้ามาถึงเนินเขาปริศนาตามแผนที่นำทางมา เนินเขาแห่งนี้ใหญ่โตมโหฬารเป็นอย่างมาก มีเนินเขาสามลูกที่มีลักษณะแตกต่างกันออกไป ฉันจึงเดินเข้าไปพื้นที่รอบเนินเขาजू ๆ ก็มีกล่องข้อความปรากฏตรงหน้า

!ระวัง ท่านกำลังเข้าสู่พื้นที่บอส!

เนินเขาแห่งนี้ว่ากันว่าเป็นเนินเขาของยักษ์จอมตะกละ เนินเขาแต่ละลูกแทนที่ด้วยร่างกายของมันสามส่วน ประกอบไปด้วยหัว ตัว และหัวใจ หากท่านสามารถกำจัดเนินเขาแต่ละลูกได้ ท่านจะสามารถพิชิตเกมเพื่อรับคิลาณักปราชญ์ได้

ตกใจหมดเลย นี่กว่าจะเจอเหตุการณ์อะไรไม่คาดคิด แต่ฉันก็พอจะรู้อยู่แล้วว่าที่แห่งนี้คือพื้นที่บอสและถ้าเราสามารถ

ผาด้านเนินเขาเหล่านี้ได้ แสดงว่าเราสามารถจบเกมและไป
โลกแห่งความจริงได้ แบบนี้ฉันควรจะไปส่วนไหนก่อนดีล่ะเนี่ย...

ไปเนินเขาส่วนหัว ไปหน้า ๒๐๑

ไปเนินเขาส่วนตัว ไปหน้า ๒๐๒

ไปเนินเขาส่วนหัวใจ ไปหน้า ๒๐๔

ก๊باط ใครจะทราบ

เมื่อก้าวเท้าเข้ามายังดินแดนที่คาดว่ามันจะเป็นดินแดน
เนินเขาแห่งหัว ฉันก็ได้ยินเสียงปริศนา

“สวัสดีท่านผู้กล้า ข้ารู้ว่าเจ้ามีเหตุผลอะไรถึงมาที่ดิน
แดนแห่งนี้ เพราะข้าคือส่วนหัว ข้ารู้ทุกอย่าง”

“ดีเลยล่ะ ถ้าเป็นแบบนี้ฉันขอศิลาแกะปราชญ์ได้ ไหม
คะ”

“คงจะให้ง่าย ๆ แบบนั้นไม่ได้หรอกนะ ถ้าเจ้าอยากผ่าน
ดินแดนแห่งนี้ ก็ต้องใช้สติปัญญา ด้วยคำถามของข้าที่มีอยู่ว่า
หมา ๑๐ บาท หนู ๒๐ บาท กา ๑๐ บาท หมู ๒๐ แล้ว นก
ก๊باط”

คำถามอะไรจะเนีย แล้วฉันจะรู้ได้อย่างไรว่าต้องตอบ
เท่าไร แบบนี้คงต้องฟังพวกเธอแล้วแหละเหล่านักอ่าน...

ตอบ ๑๐ บาท ไปหน้า ๑๙๙

ตอบ ๒๐ บาท ไปหน้า ๑๙๘

สู้่ายยิ่งกว่าปกกกล้วย

ฉันเข้ามายังดินแดนที่คาดว่าจะเป็นเนินเขาแห่งตัว
เมื่อเข้ามาฉันก็สัมผัสได้ถึงแรงกดดันอะไรบางอย่าง

“เจ้าคือใคร ต้องการอะไรจากข้า”

มีเสียงปริศนาดังมาจากที่ไหนสักแห่ง เสียงนั้นมีความ
น่ากลัวและดุร้ายอย่างมาก

“สวัสดีค่ะ คือหนูมาตามหาศิลานักปราชญ์ค่ะ”

“คิดว่าข้าจะให้เจ้าง่าย ๆ เหรอ ฟันไปเถอะ เจ้าจะต้องสู้
กับร่างจำลองข้าเสียก่อน”

เมื่อเสียงปริศนาพูดจบ ตรงหน้าของฉันก็ปรากฏเป็นร่าง
ของสิ่งมีชีวิตรูปร่างสูงใหญ่ ร่างกายกำยำ บนใบหน้ามีเขี้ยวยักษ์
ผิวกายสีเขียว ดูอย่างไร้มนก็คือยักษ์ดี ๆ นี่เอง ฉันจึงเตรียม
อาวุธต่อสู้ให้พร้อม

ฉันเป็นฝ่ายเปิดการโจมตีก่อนด้วยการจู่โจมแบบปกติไป
แสงอาคมพุ่งไปที่ฝ่ายตรงข้าม ทว่าร่างกายของเขากลับไร้ซึ่ง
บาดแผลหรือผลกระทบใด ๆ ฉันหน้าถอดสีทันที ยักษ์ใหญ่พุ่งมา
หมายจะประเคนหมัดใส่ฉัน แต่โชคดีที่ฉันกระโดดหลบได้พอดี
บนพื้นที่ถูกต่อยเกิดเป็นรอยแตกร้าวขนาดใหญ่ ฉันแอบหวังใจ
หากโดนหมัดนั้นเข้าไปสภาพจะเป็นอย่างไร ตอนนี้นั้นจึงรีบเปิด
หน้าต่างสกลขึ้นมาเพื่อหวังจะปิดฉากศัตรู จู๋ ๆ ก็มีกล่องข้อความ
ขึ้นมาว่า

สกลพิเศษ อสุราดับสูญ อันมีผลมาจากไม้เท้าเลดีไทยแลนด์

ไม่รีรอ ฉันจึงรีบร้ายสกลนั้นในทันที ไม่นานนักจึงเกิด
แสงสีทองประหลาดมาจากฟากฟ้า มันส่องสว่างพุ่งลงมายัง
ยักษ์ใหญ่เข้าเต็ม ๆ ร่างของมันค่อย ๆ ถูกกดลงพื้นเรื่อย ๆ จน
ท้ายที่สุดร่างกายก็ค่อย ๆ หายไปในอากาศ แต่ความรุนแรง
ของสกลยังไม่หยุด มันแผ่ขยายออกไปทำให้พื้นเบื้องรอบไปด้วยสี
ทอง แล้วพื้นที่เนินเขาทั้งหมดก็กลายเป็นพื้นที่ราบเรียบ

ด้วยความรุนแรงของสกลทำให้ฉันสามารถจัดการเนิน
เขาอื่น ๆ ได้ในทันที จนพื้นที่รอบ ๆ กลายเป็นพื้นที่ราบเรียบมี
แต่ดอกไม้สวยงาม แต่นอกจากดอกไม้ยังมีบางสิ่งที่แวววาว
สะดุดตา นั่นคืออัญมณีสีแดงดงาม ฉันจึงหยิบขึ้นมาตรวจสอบดู
จึงมีหน้าตาต่างข้อความขึ้นว่า

ยินดีด้วย! ท่านตามหาศิลานักปราชญ์พบ เรากำลังจะพาท่าน
กลับสู่เมืองศิลาแลง แสงทองคำ

นี่ฉันเจอศิลานักปราชญ์แล้วหรือนี่ ร่างกายฉันค่อย ๆ
ลอยขึ้นเหนือพื้นดิน เหมือนกำลังถูกพาไปที่ไหนสักแห่ง แล้ว
ภาพตรงหน้าของฉันจึงค่อย ๆ มีดลง

กลับเข้าสู่เมือง ไปหน้า ๒๕๓

เปิดดีล

ฉันก้าวเข้ามายังดินแดนที่คิดว่าน่าจะเป็นเนินเขาแห่งหัวใจ เมื่อเข้ามาถึงฉันกลับได้ยินเสียงใครบางคน มีโทนแหลมสูง และมีจริตจะก้านคล้าย ๆ กับฉัน

“หล่อนเป็นใครกัน ทำไมถึงบุกมาหาเรา”

เมื่อฉันได้ยินดังนั้นก็รู้ว่าควรทำอะไร

“สวัสดิ์ค่ะคุณแม่ หนูมาตามหาศิลาที่ปรารถนาค่ะ”

“ลูกสาวแม่ แม่ก็อยากให้นะลูก แต่ว่าแม่โดนกำชับมาว่าห้ามใครเด็ดขาดนะ”

แล้วแบบนี้ฉันควรทำอย่างไรดีล่ะ

“เอาแบบนี้ไหมจะ ถ้าหนูปิดดีล ตกลงคุยกับเนินเขาที่เหลือได้ แม่ยินดีจะยอมศิโรราบแต่โดยดีล่ะ”

ฉันได้ยินแบบนี้คงไม่มีทางเลือกมากนักนอกจากไปตามที่เนินเขาหัวใจแห่งนี้ว่าแต่จะไปเนินเขาไหนก่อนดีล่ะเนี่ย...

เนินเขาแห่งหัว ไปหน้า ๑๙๗

เนินเขาแห่งตัว ไปหน้า ๑๙๔

คำแนะนำจากพี่กะเทย

ฉันกำลังจะก้าวไปยังดินแดนแห่งหัว แต่เนินเขาหัวใจ
กลับกำชับไว้ก่อน

“นี่ ฉันว่านะ เธอน่าจะจัดการกับส่วนตัวได้ง่ายกว่าหัวนะ
ฉันเห็นอาวุธที่เธอมีแล้วน่าจะช่วยได้อยู่”

นี่ขณะที่เขากำลังว่า พี่กะเทยไม่เคยทิ้งกัน ดังนั้นฉันจึง
เดินไปที่เนินเขาแห่งตัวแต่โดยดี...

ไปเนินเขาแห่งตัว ไปหน้า ๑๙๔

๒๐ บาท

“๒๐ บาท” ฉันตอบออกไปทั้งที่ยังไม่มั่นใจในคำตอบเลย
ด้วยซ้ำ

“น่าเสียดาย เจ้าตอบผิด”

เมื่อพูดจบ ฉันก็ถูกแรงบางอย่างจูดกระชากให้กลับไปยัง
พื้นที่เดิมก่อนที่ฉันจะเดินเข้ามาที่นี่ และแน่นอนฉันไม่สามารถ
เดินเข้าไปในดินแดนแห่งหัวได้ ดังนั้นจึงเหลือแค่สองดินแดน
ให้ฉันได้แก้ตัว...

ไปเนินเขาแห่งตัว ไปหน้า ๑๙๕

ไปเนินเขาแห่งหัวใจ ไปหน้า ๑๙๖

๑๐ บาท

“๑๐ บาท” ฉันตอบออกไปแบบไม่กลัวว่าจะถูกหรือผิด

“ยินดีด้วย คำตอบที่ท่านตอบคือคำตอบที่ถูกต้อง”

อ้าว ถูกเฉยเลย แบบนี้ก็นับว่าโชคดีไป พื้นที่บริเวณรอบ ๆ จึงค่อย ๆ ยุบตัวลง เปิดให้เห็นถึงเส้นทางไปเนินเขาต่อไป แบบนี้ฉันควรไปเนินเขาไหนต่อดีเนี่ย...

ไปเนินเขาแห่งตัว ไปหน้า ๑๙๔

ไปเนินเขาแห่งหัวใจ ไปหน้า ๒๐๐

เปิดดีล

ฉันก้าวเข้ามายังดินแดนที่คิดว่าน่าจะเป็นเนินเขาแห่งหัวใจ เมื่อเข้ามาถึงฉันกลับได้ยินเสียงใครบางคน มีโทนแหลมสูง และมีจริตจะก้านคล้าย ๆ กับฉัน

“หล่อนเป็นใครกัน ทำไมถึงบุกมาหาเรา” เมื่อฉันได้ยินดังนั้นจึงรู้ว่าควรทำอะไร

“สวัสดิ์ค่ะคุณแม่ หนูมาตามหาศิลาที่ปรารถนาค่ะ”

“ลูกสาวแม่ แม่ก็อยากให้นะลูก แต่ว่าแม่โดนกำชับมาว่าห้ามใครเด็ดขาดนะ” แล้วแบบนี้ฉันควรทำอะไรดีละ

“เอาแบบนี้ไหมจ๊ะ ถ้าหนูเปิดดีล ตกลงคุยกับเนินเขาแห่งตัวได้ แม่ยินดีจะยอมศิโรราบแต่โดยดีจ๊ะ”

ฉันได้ยินแบบนี้คงไม่มีทางเลือกมากนักนอกจากไปตามที่เนินเขาหัวใจแนะนำ...

ไปเนินเขาแห่งตัว ไปหน้า ๑๙๔

ชั้นเรียนปริศนา

เมื่อเข้ามายังดินแดนเนินเขาแห่งหัวแล้ว ฉันก็ได้ยินเสียง
บางอย่าง

“เจ้าคือผู้กล้าที่นำจาส่งมาสินะ ข้าขอบอกเลยว่าไม่ว่า
เจ้าคิดจะทำอะไร มันไม่ง่ายขนาดนั้น”

“แล้วท่านรู้ได้อย่างไรว่าฉันต้องการอะไร”

“ข้ารู้สิ ข้ารู้ทุกอย่าง เพราะข้าคือตัวแทนแห่งสติปัญญา
ส่วนหัวคือส่วนที่ฉลาดที่สุด ดังนั้นถ้าเจ้าอยากผ่านด่านนี้ไปเจ้า
ต้องตอบปัญหาของข้าให้ได้ โดยคำถามมีอยู่ว่า **มีชั้นเรียน
ชั้นหนึ่ง ผู้ชายมาเรียน ผู้หญิงไม่มาเรียน ปากกามาเรียน
ดินสอไม่มาเรียน คำถาม คือ คุณครู มาหรือไม่มาเรียน**”

ตอนแรกฉันนึกกว่าจะเป็นคำถามเชิงวิชาการ แต่คำถาม
แบบนี้ ฉันจะรู้ได้อย่างไรละ คงต้องฟังเธอเหล่านักอ่าน
แล้วแหละ...

ไม่มาเรียน ไปหน้า ๒๐๗

มาเรียน ไปหน้า ๒๐๖

โดนเข้าใจแล้ว

ฉันก้าวเข้าไปยังดินแดนที่คาดว่าน่าจะเป็นเนินเขาแห่งตัว ในดินแดนแห่งนี้ ฉันสัมผัสได้ถึงแรงกดดันบางอย่างจนกระทั่งได้ยินเสียงอะไรที่ทั้งเข้มและน่ากลัว

“เจ้ามีธุระอะไรกับข้า”

“คะ คือว่า สวัสดิ์คะ หนูมาตามหาศิลา นักปราชญ์คะ”

“เจ้าคิดว่ามันจะง่ายอย่างนั้นเลยหรือ อย่ามาดูถูกกันไปหน่อยเลย เจ้าต้องผ่านบททดสอบของข้าไปก่อน”

เมื่อพูดจบ ตรงหน้าของฉันก็มีสิ่งมีชีวิตบางอย่างที่คล้ายมนุษย์ร่างกายสูงใหญ่กำยำ ผิวสีเขียว มีเขี้ยวที่ปาก ดูอย่างไร้ก็คือภาพจำของยักษ์ในสื่อต่าง ๆ ฉันรีบหยิบอาวุธเตรียมพร้อมต่อสู้ ฉันเปิดฉากโจมตีแบบปกติไปก่อน ทว่าด้วยพลังที่ค่อนข้างเบา จึงทำให้ผิวหนังของศัตรูแทบจะไม่สะทกสะท้าน

“เจ้ามีพลังแค่นี้เองหรือ”

ร่างจำลองยักษ์ยิ้มเยาะใส่ฉัน ฉันจึงรีบเปิดหน้าต่างสกิลขึ้นมาเตรียมต่อสู้ แต่ยักษ์ใหญ่เข้ามาโจมตีต่อเนื่อง ไม่ปล่อยจังหวะให้ฉันค้นหาสกิลที่เหมาะสมใช้งานเลย ฉันจึงเลือกใช้สกิลที่เห็นผ่านตา

“พสุธากัมปนาท”

เกิดแรงสั่นสะเทือนรอบพื้นที่ ฉันล้มผัสได้ว่าพลังนี้ต้องโกงแน่ ๆ
แต่กลายเป็นว่า ไม่มีอะไรเกิดขึ้นเลย

เนื่องจากพลังอาคมมีน้อยเกินไป จึงไม่อาจใช้งานได้

นั่นไง ไม่เท่าที่ฉันเลือกมาเล่นฉันแล้ว ตอนนี้ ค่า
ความเหนียวฉันก็หมดลงไปแล้ว ไม่สามารถใช้สกลใด ๆ ได้อีก
ฉันจึงได้แต่หลบการโจมตีของยักษ์ใหญ่ ทำยที่สุดฉันก็ต้องหนี
ออกมา แต่กลายเป็นว่าฉันหนีเข้ามายังพื้นที่ของเนินเขาหัวใจ
เสียอย่างนั้น...

ไปเนินเขาหัวใจ ไปหน้า ๒๐๔

สละสิ่งหนึ่ง เพื่อแลกอีกสิ่งหนึ่ง

ฉันก้าวเข้ามายังดินแดนที่คาดว่าจะจะเป็นดินแดนเนินเขาแห่งหัวใจ เมื่อมาถึง ฉันก็ได้ยินเสียงใครบางคน

“นี่หล่อนเป็นใครยะ มีธุระอะไรกับพวกฉัน”

“สวัสดิ์ค่ะคุณแม่ หนูมาตามหาศิลาบันทึกปราชญ์นะคะ”

ฉันพูดพร้อมกับไหว้ยอจนแทบจะติดพื้นดิน

“ว้ายคุณลูก ไม่ต้องไหว้ขนาดนั้นก็ได้ ท่าสวยมากจ๊ะ คือว่า แม่ก็อยากให้นะลูกนะ แต่ว่าแม่โดนกำชับมาแบบนี้ค่ะ”

ฉันทำหน้าเศร้าสร้อยบนผิมหวังกับคำตอบที่ได้ยิน

“ไม่ต้องน้อยใจไปนะลูก นั่นอะไรนะ ไม่เท่าที่ลูกถือ”

“อ้อ นี่เหรอะคะ ไม่เท่าหมูแกรมคะ สวยไหมคะหนูเพิ่งได้มา”

“ว้าย สวยมากค่ะคุณลูก เก่สุด ๆ แม่เห็นแล้วอยากได้เลยคะ”

“เอาแบบนี้ไหมคะ ถ้าแม่ยอมไปคุยกับเนินเขาที่เหลือให้หนู หนูจะยกไม้เท้านี้ให้คุณแม่เลยคะ”

“จริงเหรอะคะคุณลูก ได้เลยคะ เตียวแม่จัดการเอง”

เมื่อพุดจบ เสียงปริศนาก็หายไปสักพักแล้วจึงเกิด
แรงสั่นสะเทือนบางอย่าง ทำให้พื้นที่บริเวณรอบ ๆ เริ่มยุบตัวลง
จนเหลือแค่พื้นที่ที่ฉันทันยืนอยู่

“แม่มาแล้วค่ะลูก ปิดดีลให้เรียบร้อย”

“จริงหรือคะคุณแม่ ขอบคุณแม่มากเลยนะคะ นี่คะ หนู
ยกให้”

ฉันทวางไม้เท้าลงบนพื้น ไม้เท้า นั่นคือ ย ฎกพลสุธา
กลิ้งกินไป แล้วพื้นที่บริเวณรอบ ๆ ก็ค่อย ๆ ยุบตัวจนกลายเป็น
พื้นราบเรียบ

และแล้วพื้นที่แห่งนี้ที่เคยมีเนินเขาอยู่ได้กลายเป็นพื้นที่
ราบเรียบเขียวขจี มีดอกไม้ใบหญ้าประดับตกแต่งเต็มไปหมด
นับเป็นภาพที่สวยงามไม่น้อย แต่ท่ามกลางดอกไม้เหล่านี้กลับมี
บางอย่างส่องแสงเรืองรองสะดุดตา ฉันทจึงเดินเข้าไปหยิบขึ้นมา
สำรวจ มันคืออัญมณีสีแสดสวยงามจนหาอะไรมานำเปรียบเทียบ
ไม่ได้ หลังจากนั้นจึงมีกล่องข้อความปรากฏขึ้นว่า

**ยินดีด้วย! ท่านตามหาศิลา นักปราชญ์พบ เรากำลังจะพาท่าน
กลับสู่เมืองศิลาแลง แสงทองคำ**

ร่างกายฉันทค่อย ๆ ลอยขึ้นไปเหนือพื้นดิน เหมือนกำลัง
ถูกนำตัวไปที่ไหนสักแห่ง ภาพตรงหน้าของฉันทจึงค่อย ๆ มีดลง

กลับเข้าสู่เมือง ไปหน้า ๒๕๓

มาเรียน

“มาเรียน” แน่นอนชิ คุณครูก็ต้องมาอยู่แล้ว ไม่งั้นก็
สอนเด็กไม่ได้ล่ะสิ

“น่าเสียดาย แต่เจ้าตอบผิด ดังนั้นข้าจะส่งเจ้ากลับไป”

ฉันกำลังจะอ้าปากขอแก้ตัว แต่ก็สายเกินไป ตอนนี้ฉัน
ยืนอยู่ที่จุดเริ่มก่อนเข้าพื้นที่เนินเขาแห่งหัวเรียวเรียบร้อยแล้ว ฉัน
พยายามจะเดินเข้าไป แต่ก็ไม่เป็นผล ดังนั้นฉันจึงเหลือแค่อีกสอง
พื้นที่ที่สามารถไปได้

เนินเขาแห่งตัว ไปหน้า ๒๐๒

เนินเขาแห่งหัวใจ ไปหน้า ๒๐๔

ไม่มาเรียน

“ไม่มาเรียน”

“ถูกต้อง เจ้าสังเกตจากตรงไหนกัน”

“ไม่รู้เหมือนกัน เห็นเขาตอบมา”

ฉันเป็นคนไม่โกหกอยู่แล้ว ก็ฉันไม่รู้นะว่าต้องตอบอะไร คนที่ตอบถูกคือพวกเธอ พวกเธออาจจะรู้เหตุผลอยู่แล้วก็ได้ ถึงไม่รู้ ผู้แต่งก็คงไม่เขียนเฉลยหรอก เขาอยากให้เราสงสัยต่อไปนะ

หลังจากนั้น พื้นที่บริเวณรอบ ๆ ก็ค่อย ๆ ยุบตัวลง ทำให้พื้นที่เนินเขานี้กลายเป็นพื้นที่เรียบ ฉันจึงเห็นเส้นทางที่จะไปเนินเขาต่อไป...

ไปเนินเขาแห่งตัว ไปหน้า ๒๐๒

ไปเนินเขาหัวใจ ไปหน้า ๒๐๔

ปริศนา ปัญหานี้ว

พวกเราก้าวเข้ามายังดินแดนแห่งหัว เมื่อเราเดินมาได้สักพัก จึงได้ยินเสียงปริศนาดังขึ้น

“สวัสดีท่านผู้กล้า พวกเจ้าต้องการศิลา นักปราชญ์ใช่หรือไม่” ทำไมเขาช่างรู้ใจฉันเสียจริง

“ใช่แล้ว ท่านรู้ได้อย่างไร”

“ที่นี่คือดินแดนเนินเขาแห่งหัว แนนอน ข้ารู้ทุกอย่างและที่นี่ต้องใช้แต่ปัญญาเท่านั้นในการแก้ปัญหา ดังนั้นถ้าหากท่านต้องการจะผ่านด่านนี้ไป ท่านต้องตอบคำถามข้าเสียก่อน”

“ข้าไม่เก่งเรื่องไขหัว ข้าขอฝากท่านจัดการทีนี้ไปนะ”

เมื่อพูดจบ เขาก็รีบเรียกสายลมให้พาพัดไปยังส่วนอื่น การที่บินได้นี่มันโกงจริง ๆ คิดจะไปไหนก็ไป แบบนี้คงมีแต่ต้องใช้ความสามารถตัวเองแล้ว

“นี่เกมตอบคำถามที่มีชื่อว่า *อดีตคือปัจจุบัน ปัจจุบันคืออนาคต* โดยคำถามมีอยู่ว่า **นิ้วโป้งคือเลขหนึ่ง นิ้วชี้คือเลขสอง นิ้วกลางคือเลขสาม ถ้าข้าเอานิ้วโป้งและที่นิ้วโป้ง มันคือเลขสาม แล้วถ้าเอานิ้วโป้งและที่นิ้วชี้ มันจะกลายเป็นเลขอะไร**”

อะไรกันเนี่ย คำถามชวนงงแบบนี้ ใครจะไปตอบได้ ถ้าให้ฉันคิดคำตอบคงไม่มีทางเป็นเลขซ้ำอย่างสามแน่ ๆ ดังนั้น

จึงเหลือแค่สองตัวเลือก นั่นคือเลขหนึ่งและสอง ฉันควรเลือกเลข
อะไรดีล่ะ...

ตอบเลขหนึ่ง ไปหน้า ๒๑๕

ตอบเลขสอง ไปหน้า ๒๑๖

ต้นฉบับวรรณกรรมสำหรับเด็กนิพนธ์ปีการศึกษา 2568

สายลมพัดผ่าน

พวกเราเดินเข้ามายังดินแดนที่คาดว่าจะเป็นเนินเขา
แห่งตัว เมื่อเดินสำรวจได้ไม่นาน พวกเราก็ได้ยินเสียงอะไร
บางอย่างที่ทั้งเข้มและดุดัน

“สวัสดี พวกท่านต้องการอะไรจากข้า”

ฉันรับรู้ถึงแรงกดดันบางอย่าง จึงรู้สึกกล้า ๆ กลัว ๆ
ขึ้นมา

“สวัสดีค่ะ คือว่าพวกเราตามหาศิลาผนึกปราณค่ะ”

“อย่างนั้นหรือ แต่น่าเสียดายที่มันไม่ถนัดขนาดนั้นนะซี
เจ้าต้องผ่านร่างจำลองของข้าไปเสียก่อน”

เมื่อพูดจบ ตรงยอดเนินเขาก็ปรากฏเป็นร่างของ
สิ่งมีชีวิตร่างกายกำยำ สูงกว่ามนุษย์ทั่วไป เขี้ยวใหญ่ยักษ์อยู่
ที่ปาก ผิวสีเขียว มองอย่างไรก็พอจะเดาได้นั่นคือยักษ์แน่ ๆ
ฉันเตรียมอาวุธพร้อมที่จะสู้ แต่หนุมินกลับเข้ามาขวางไว้

“นี่เป็นศึกของข้า ให้ข้าจัดการเอง”

หลังจากนั้นเขาจึงแปลงกายให้ตัวเองมีขนาดใหญ่
เทียบเท่ายักษ์ ที่อยู่ตรงหน้า จากนั้นจึงปาจักรแก้วออกไปก่อน
เพื่อเพิ่มความได้เปรียบ ยักษ์ใหญ่ปิดป้องจักรแก้วอย่างง่าย
แต่กลับไม่ทันสังเกตเห็นว่าหนุมินได้เข้าประชิดตัวเรียบร้อยแล้ว
หนุมินค่อย ๆ เข้าไปที่ยักษ์อย่างจ้อง ยักษ์ตนนั้นเซไปข้างหลัง

เล็กน้อยแล้วโจมตีสวนหนุมินไปอย่างรวดเร็ว หนุมินยกแขนทั้งสองข้างมากันไว้ แต่ด้วยแรงอันมหาศาลทำให้เขาไถลมาด้านหลัง

ทั้งคู่ต่างต่อสู้กันอย่างดุเดือด พยายามใช้ทุกอย่างเท่าที่มี หนุมินทั้งใช้ตรีเพชร การเตะต่อย ใช้หางฟาด ทว่ายักษ์ใหญ่ก็สามารถป้องกันการโจมตีได้หมด แล้วหนุมินก็เป็นฝ่ายพลาดท่า ถูกยักษ์ใหญ่ทุบเข้าที่หัวอย่างจัง จนทำให้เขาล้มลงไปนอนกองกับพื้น

“ฮี้ นี่ก็จะเก่งจริง”

ร่างจำลองยิ้มเยาะกับร่างของหนุมิน มันกำลังจะเดินเข้ามาหาฉันที้เป็นคู่ต่อสู้รายถัดไป แต่กลับมีลมกรรโชกแรงพัดเข้ามาทางพวกเรา ไม่นานสีกิลที่โง่งที่สุดของหนุมินก็เกิดขึ้น นั่นคือความสามารถในการเป็นอมตะของเขา ร่างกายของเขาฟื้นฟูสภาพกลับมาดังเดิม แอ้มมีประกายสีทองส่องออกมารอบ ๆ ตัว ดวงตาเขาแดงก่ำ พุ่งเข้าไปประเคนหมัดใส่ยักษ์ใหญ่รัว ๆ ยักษ์ตนนั้นไม่ทันได้เตรียมป้องกันจึงโดนหมัดเข้าเต็ม ๆ ทำยที่สุดร่างจำลองก็หมดสภาพ พื้นที่เนินเขาบริเวณรอบ ๆ จึงค่อย ๆ ยุบตัวลง ในที่สุดเราก็พิชิตเนินเขานี้สำเร็จ

พวกเราจึงต้องเลือกว่าจะเดินทางไปทีเนินเขาแห่งไหนต่อ ระหว่างเนินเขาแห่งหัวกับเนินเขาแห่งหัวใจ ฉันแนะนำให้เขาไปที่เนินเขาแห่งหัวใจก่อน แต่ตอนนี้โทษะของเขามีมากเกินไปจน

อยากทำตามใจตน เขาจึงเลือกที่จะเดินทางไปที่เนินเขาแห่งหัว
ก่อน แบบนี้ฉันควรตามเขาไปหรือแยกกันดีละเนี่ย...

ตามหนูสินไป ไปหน้า ๒๒๔

ไม่ตามไป ไปหน้า ๒๒๓

อย่าใช้อารมณ์เป็นตัวตัดสิน

ฉันและหนูมินเดินเข้ามายังดินแดนที่คาดว่าน่าจะเป็น
เนินเขาแห่งหัวใจ

“สวัสดีจ๊ะ พวกเธอเป็นใครกันจ๊ะ”

พวกเราได้ยินเสียงปริศนาที่มีจิตจะก้าวแสดงถึง
ความเป็นคุณแม่กะเทยของฉัน

“สวัสดีค่ะ หนูเซเนโกะจังค่ะ และนี่หนูมิน หนูมาตามหา
คิลา นักปราชญ์ค่ะ”

ฉันพูดจบประโยคจบพร้อมไหว้ย่อ

“คุณลูก มารยาทงามมากค่ะ ไหว้สวยมาก แต่แม่คง
ช่วยอะไรหนูไม่ได้จริง ๆ จ๊ะ”

“ทำไมละคะ ไหนว่าพี่กะเทยเขาไม่ทิ้งกันงะคะ”

“แม่โดนเขากักขังมาแบบนี้ละ แม่ช่วยไม่ได้จริง ๆ”

ระหว่างที่ฉันกำลังจะตัดใจ หนูมินก็พูดขึ้นมา

“คุยไปก็เสียเวลา แบบนี้ต้องใช้กำลังเท่านั้น”

“รู้ไปก็เสียเวลาจ้ะ ไม่มีใครสามารถใช้กำลังแล้วผ่านไป
ได้หรอก”

“เจ้าจะเอาเยี่ยงไร อยากจะพูดคุยกับมันต่อไปอย่างนั้น
หรือ หรือจะเข้าร่วมต่อสู้กับข้า”

“อย่าไปฟังพวกลิงนักเลยลูก พวกลิงมันโง่โง่ใจไม่ได้ มันจะ
ไปรู้อะไร”

หนูมินหันมามองหน้าฉันเพื่อหวังจะให้ฉันเห็นด้วยกับตน
แต่ในเมื่อคุณแม่เตือนมาขนาดนี้ ฉันควรจะฟังใครดีละเนี่ย...

ไม่เจรจา ไปหน้า ๒๒๙

เจรจา ไปหน้า ๒๒๘

ตอบถูกเฉยเลย

“เลขหนึ่ง” ฉันตอบออกไปอย่างกล้า ๆ กลัว ๆ ไม่มั่นใจ
ในคำตอบ

“ใช่ ถูกต้อง เพราะอดีตที่เป็นปัจจุบัน ปัจจุบันที่เป็น
อนาคต จึงทำให้นี้วโป่งที่เคยอยู่อดีตกลายมาเป็นอนาคต นั่นคือ
ปัจจุบันที่ข้าถามอยู่”

สารภาพตามตรงว่า งง ค่ะ แต่ฉันก็ไม่สนใจอะไร
เพราะอย่างน้อยฉันก็ตอบถูกเรียบร้อยแล้ว ไม่นานพื้นที่เนินเขา
ก็กลายเป็นพื้นที่ราบเรียบเปิดให้เห็นเส้นทางที่จะไปต่อ นั่นคือ
เนินเขาแห่งหัวใจและเนินเขาแห่งตัว ฉันควรไปทางไหนต่อดีละ
เนี่ย...

ไปเนินเขาแห่งหัวใจ ไปหน้า ๒๒๑

ไปเนินเขาแห่งตัว ไปหน้า ๒๑๘

ในโชคร้ายยังมีความโชคดี

“เลขสอง” ฉันไม่มั่นใจในคำตอบของตัวเองด้วยซ้ำ แต่
อะไรจะเกิดก็ต้องเกิด โอกาสผิดก็แค่ ๕๐:๕๐

“น่าเสียดายที่คำตอบนั้น ผิด”

แต่ก็ไม่คิดว่ามันจะเกิดขึ้นกับตู ฉันเตรียมจะรับทลงโทษ
โทษฐานที่ตอบผิด อยู่ ๆ ดีเกิดแรงสั่นสะเทือนมหาศาล ต้องเป็น
ฝีมือของหนูมินแน่ ๆ และแล้ว ก็เกิดรอยร้าวตรงพื้นที่ฉันยืนอยู่
ภายในรอยร้าวปรากฏเป็นแสงสีทองอร่าม ในที่สุดพื้นที่ที่ฉันเคย
ยืนก็ค่อย ๆ ยุบตัวกลายเป็นพื้นที่แบนราบ ไม่นานนักฉันจึงเห็น
หนูมินลอยมากลางอากาศ เขากล่าวทักทายฉันแล้วบอกว่า เขา
ได้แยกตัวไปหาเนินเขาแห่งหัวใจ แม้ว่าเขาจะพูดด้วยดี ๆ
อย่างไรก็ไม่ยอมเปิดทางให้เสียที ด้วยความโมโหเขาจึงใช้
ตรีเพชรปักลงไปที่พื้น แต่มันกลับสร้างความเสียหายรุนแรง
กว่าที่คิด จึงทำให้เนินเขาทั้งสามแห่งยุบตัวลงไป เป็นอันว่า
สามารถผ่านด่านทั้งสามด่านได้สำเร็จ

ในเมื่อภารกิจปราบยักษ์ของหนูมินสำเร็จลุล่วงไปได้
ด้วยดีแล้ว เขาจึงหันมาหาฉันพร้อมกับกล่าวว่า แล้วทะยานบิน
ขึ้นฟ้าจากไปกับสายลม ปลอຍให้ฉันยืนอยู่เพียงลำพัง ระหว่าง
ยืนงุนงงอยู่นั้น ตาของฉันก็สะดุดกับแสงสีแดงประกายแวววาวที่
วางอยู่บนพื้น สิ่งนั้นต้องเป็นศิลาเทพปราชญ์ไม่ผิดแน่ มันคือ
อัญมณีสีแดงสวยงามที่ใครเห็นก็ไม่อาจละสายตาได้ ฉันหยิบ
ขึ้นมาสำรวจดู ทว่ากลับมีกล่องข้อความขึ้นมาว่า

ยินดีด้วย! ท่านตามหาศิลปินกบราชนูปบ เรากำลังจะพาท่าน
กลับสู่เมืองศิลาแลง แสงทองคำ

หลังจากนั้นร่างกายฉันก็ค่อย ๆ ลอยขึ้นเหนือพื้นดิน
เหมือนกำลังถูกพาไปที่ไหนสักแห่ง แล้วภาพตรงหน้าของฉันก็
ค่อย ๆ มีดลง

กลับเข้าสู่เมือง ไปหน้า ๒๕๓

ขอมหาหมุ่หน่อยนะ

ฉันเดินเข้ามายังดินแดนแห่งตัวก็ต้องตกใจกับภาพตรงหน้า หนูมินพยายามต่อสู้อยู่กับสิ่งมีชีวิตที่ทั้งตัวใหญ่กำยำ มีผิวสีเขียวและเขียวที่ปาก ฉันคาดว่า ที่เห็นอยู่น่าจะเป็นยักษ์ที่ฉันเคยเห็นตามสื่อต่าง ๆ เป็นแน่ พวกเขา กำลังยื้อยุดฉุดกระซากลากถูไม่มีใครยอมใคร ฉันเห็นดังนั้นจึงพยายามเข้าไปช่วย

“ไม่ต้อง คีคนี่เป็นคิกของข้ากับเจ้ายักษ์ ให้ข้าจัดการเอง”

เห็นดังนั้นฉันจึงทำอะไรไม่ได้ คงได้แต่ฟังสิ่งที่เขาพูด ทั้งสองสู้กันอยู่นาน จนกระทั่งหนูมินกำลังจะพลาดท่า ฉันจึงรีบเปิดหน้าต่างสกลขึ้นมาแล้วใช้ท่า “กำแพงตรีโลกา” เพียงครู่เดียว ก็มีมานพพลังที่สลักด้วยตัวอักษรเขมรโผล่ขึ้นมากลางอากาศ จึงทำให้ยักษ์ไม่สามารถตีทะลุมานพพลังนั้นได้ หนูมินจึงได้โอกาสโจมตีสวน เขาใช้ตรีเพชรแทงเข้าไปที่ร่างของยักษ์อย่างจัง สุดท้ายร่างนั้นก็ค่อย ๆ หายไป พร้อมกับพื้นดินบริเวณโดยรอบที่ค่อย ๆ ยุบตัวลง หนูมินหันหน้ามาหาฉัน ตอนแรกฉันคิดว่าเขาจะโมโหที่ฉันเข้าไปช่วยเขา แต่ทว่า

“ขอบคุณท่านมากนะ ถ้าไม่มีท่าน ข้าก็อาจไม่ชนะในคิกครั้งนี้”

เขากล่าวขอบคุณพร้อมรอยยิ้มเล็ก ๆ ฉันรู้สึกปลื้มปริ่มเป็นอย่างมากที่อย่างน้อยก็ได้ช่วยเหลือใครสักคน

หลังจากนั้นพวกเราจึงเดินทางมายังพื้นที่สุดท้ายนั่นคือ
ดินแดนเนินเขาแห่งหัวใจ เมื่อเราก้าวเท้าเข้ามาก็ได้ยินเสียงใคร
บางคนสูงแหลม

“นี่พวกเจ้าเป็นใครกันยะ”

ฉันได้ยินดังนั้นจึงสบายใจอย่างน้อยก็เป็นพวกเดียวกัน

“สวัสดีค่ะแม่ พอดีว่าพวกหนูมาตามหาศิลา นักปราชญ์
นะค่ะ”

ฉันพูดจบพร้อมไหว้อย่างท่วงท่าที่สง่างามที่สุด

“คุณลูก ไม่ต้องทำถึงขนาดนี้ก็ได้ค่ะ”

“ไม่ได้ค่ะคุณแม่ ไหน ๆ ก็เจอเนินเขาที่สวยงาม แบบนี้สัก
ที ก็ต้องให้ความเคารพสักหน่อย”

“หนูก็ว่าไป แหม ปากหวานแบบนี้ ฉันยอมให้เธอผ่านก็
ได้จ๊ะ ไหน ๆ ก็ไม่มีเนินเขาอื่น ๆ มาคอยห้ามแล้ว”

แล้วพื้นที่โดยรอบก็ค่อย ๆ ยุบตัวลงจนกลายเป็นพื้นที่ราบเรียบ

เมื่อพื้นที่ที่เคยมีเนินเขาอยู่กลายเป็นพื้นที่ราบเรียบจน
หมด พวกเราจึงได้เห็นศิลา นักปราชญ์ที่วางอยู่ มันเป็นอัญมณี
สีแดงสวยงามสะดุดตา หนูมินเห็นดังนั้นจึงขอตัวลา เพราะ
ภารกิจของเขที่ได้รับมาเสร็จสิ้นลงแล้ว เขาจึงเรียกลมแล้วลอย
ไปตามสายลมนั้นอย่างรวดเร็ว ฉันจึงรีบวิ่งเข้าไปหยิบศิลา

นักปราชญ์มาตรวจสอบดูว่าใช่ของจริงหรือไม่ ท้ายที่สุดก็มี
หน้าตาข้อความปรากฏขึ้นมาว่า

**ยินดีด้วย! ท่านตามหาศิลา นักปราชญ์พบ เรากำลังจะพาท่าน
กลับสู่เมืองศิลาแลง แสงทองคำ**

หลังจากนั้นร่างกายฉันก็ค่อย ๆ ลอยขึ้นเหนือพื้นดิน
เหมือนกำลังถูกพาไปที่ไหนสักแห่ง แล้วภาพตรงหน้าของฉันก็
ค่อย ๆ มีดลง

กลับเข้าสู่เมือง ไปหน้า ๒๕๓

เธอมาได้ทันเวลาพอดี

ฉันเดินเข้ามายังดินแดนเนินเขาแห่งหัวใจ ไร่รีแวงของ
หนูมิน แสดงว่าเขากำลังจัดการกับเนินเขาแห่งตัวอยู่

ระหว่างนั้นเอง ฉันได้ยินเสียงใครบางคน เสียงมีความ
คล้ายกับเนินเขาที่แล้ว แต่มีโทนเสียงที่แหลมสูง และมีจริต
จะก้านคล้าย ๆ กับฉัน

“หล่อนเป็นใครยะ ทำไมถึงเข้ามาหาพวกฉัน”

“สวัสดิ์ค่ะคุณแม่ คือหนูมาตามหาศิลาณ์กับราชญ์นะคะ”

ฉันพูดพร้อมไหว้อย่ด้วยท่าทางที่สวยงามที่สุด เพื่อหวังให้เขาเห็นใจ

“ขอโทษจริง ๆ นะ ฉันคงให้ไม่ได้จริง ๆ ฉันโดนกำซั
บมาแบบนี้”

ฉันค่อนข้างผิดหวังกับคำตอบที่ได้ยิน ทว่าจู่ ๆ พื้นดิน
บริเวณ รอบ ๆ ก็สั่นไหวขึ้นมา แล้วหนูมินก็ลอยตามหลังมาหา
ฉัน แสดงว่าเขาจัดการเนินเขาแห่งตัวเรียบร้อยแล้ว

“อะไรกัน นี่เธอจัดการเนินเขาลูกอื่น ๆ หมดแล้วหรือ”

“ใช่ค่ะ”

“ถ้าเป็นแบบนี้ คุณแม่คะ ให้พวกหนูผ่านไปเอาศิลา
ณ์กับราชญ์หน่อยได้ไหมคะ”

เมื่อเห็นว่าเนินเขาสูงอีกนั้น ๆ ย่อมศิโรราบหมดแล้ว
เนินเขาแห่งหัวใจจึงไม่มีเหตุผลใด ๆ ต้องขวางทางฉันอีก นี่สินะ
ที่เขาวา พื้กะเทยไม่เคยทิ้งกัน จากนั้นพื้นที่เนินเขาก็ค่อย ๆ
ยุบตัวลงจนกลายเป็นพื้นที่ราบเรียบ

เมื่อพื้นที่ที่เคยมีเนินเขาอยู่กลายเป็นพื้นที่ราบเรียบจน
หมด พวกเราจึงได้เห็นศิลาแลงปราชญ์วางอยู่ มันเป็นอัญมณี
สีแดงสวยงามสะดุดตา หนูมินเห็นดังนั้นจึงขอตัวลา เพราะ
ภารกิจของเขาที่ได้รับมาเสร็จสิ้นลงแล้ว เขาจึงได้เรียกลมแล้ว
ลอยไปตามสายลมนั้นอย่างรวดเร็ว ฉันจึงรีบวิ่งเข้าไปหยิบ
ศิลาแลงปราชญ์มาตรวจสอบดูว่าใช่ของจริงหรือไม่ ท้ายที่สุดก็มี
หน้าตักข้อความปรากฏขึ้นมาว่า

**ยินดีด้วย! ท่านตามหาศิลาแลงปราชญ์พบ เรากำลังจะพาท่าน
กลับสู่เมืองศิลาแลง แสงทองคำ**

หลังจากนั้นร่างกายฉันก็ค่อย ๆ ลอยขึ้นเหนือพื้นดิน
เหมือนกำลังถูกพาไปที่ไหนสักแห่ง แล้วภาพตรงหน้าของฉันก็
ค่อย ๆ มีดลง

กลับเข้าสู่เมือง ไปหน้า ๒๕๓

ไม่ย่อ ไม่ฝัน พร้อมไปต่อ

ฉันก้าวเข้ามายังดินแดนเนินเขาแห่งหัวใจโดยไม่สนใจที่จะตามหนุมินไป เพราะคิดว่ายังไงเขาก็คงจัดการเรื่องของเขาได้ เมื่อฉันเข้ามาถึงดินแดนนี้ก็ได้ยินเสียงบางอย่างที่คล้าย ๆ กับพื้นที่ที่ผ่านมา แต่มีลักษณะเล็กแหลมและสูงกว่า

“เธอคือใครยะ ทำไมถึงมาจัดการเนินเขาแห่งตัวไป”

ฉันฟังจากจิตจะก้านก็พอจะทราบว่าเป็นเขาแห่งนี้คือคุณแม่กะเทยของฉัน

“สวัสดีค่ะคุณแม่” ฉันไหว้ย่อในห้วงดงามที่สุดเท่าที่จะทำได้

“พอดีว่าหนูต้องการศิลาอันประเสริฐค่ะ”

“ว้ายลูกสาวแม่ แม่ก็อยากช่วยนะคะ แต่แม่โดนกำชับมาแม่ช่วยไม่ได้จริง ๆ”

หลังจากได้ยินประโยคนั้น ฉันก็ต้องรู้สึกผิดหวัง แม้ว่าฉันจะพยายามอ่อนน้อมแค่ไหน เขาก็ไม่ยอมให้ฉันผ่าน สุดท้ายแล้วมีแต่ต้องกลับไปรวมกลุ่มกับหนุมินแล้วแหละ...

กลับไปหาหนุมิน ไปหน้า ๒๒๔

สุดท้าย ฉันก็ต้องเป็นคนจัดการ

ฉันค่อย ๆ เดินไปที่เนินเขาแห่งหัวเพื่อสมทบกับหนูมิน แต่ด้วยความรวดเร็วจึงทำให้เขาไปถึงก่อนและได้เปิดฉากพูดคุยกับเนินเขาแห่งหัวอยู่ก่อนแล้ว

“เจ้ามาก็ดีเลย ข้าไม่สามารถผ่านเนินเขาแห่งนี้ไปได้ หนูมินหันมาพูดกับฉันหลังจากฉันเดินเข้ามายังพื้นที่ เนินเขาแห่งหัว

“ข้าบอกท่านแล้ว ความรุนแรงไม่ใช่ทางออกเสมอไป”
ฉันก็รู้ว่าเกิดอะไรขึ้น ฉันจึงถามออกไปถึงสถานการณ์ที่เกิดขึ้น

“ที่เนินเขาแห่งนี้ จำเป็นต้องใช้ความสามารถทางสติปัญญา แต่เจ้าลิงนี่ซิ เอาแต่จะใช้กำลังอย่างเดียว”

“แล้วต้องทำอย่างไรถึงจะสามารถผ่านไป得了หรือคะ”

“เจ้าก็แค่ต้องตอบคำถามของข้า โดยคำถามมีอยู่ว่า **คนหนึ่ง มีสองหัว สองขา สองแขน สองตา หนึ่งหัวใจ สิ่งนี้มีชีวิตหรือไม่มีชีวิต**”

ฉันนึกว่าจะเป็นคำถามเชิงวิชาการ แต่กลับเป็นคำถามเกมปาที่ที่พวกผู้ชายชอบเล่นช่วงพักกลางวัน สารภาพตรง ๆ
ฉันก็ไม่รู้เฉลยหรอกนะ คงต้องให้เธอช่วยตัดสินใจตอบแล้วละ...

มีชีวิต ไปหน้า ๒๒๗

ไม่มีชีวิต ไปหน้า ๒๒๕

ไม่มีชีวิต

“ไม่มีชีวิต” ฉันตอบออกไปทั้ง ๆ ที่ไม่มั่นใจในคำตอบว่า จะถูกหรือผิด

“อืม ถือว่าฉันดูเธอผิดไป เธอฉลาดกว่าที่ฉันคิดเสียอีก ใช่แล้ว คำตอบคือไม่มีชีวิต เพราะคำหน้าไม่มีคำว่า ‘มี’ สิ่งนี้เลย เป็นสิ่งไม่มีชีวิต”

อืม ยังใจดีมีเฉลยให้ด้วย ดีจัง ขอขอบคุณนะที่สอนหนู ไม่นานพื้นที่บริเวณรอบ ๆ เนินเขาจึงค่อย ๆ ยุบตัวลงไป กลายเป็นพื้นราบเรียบ หลังจากนั้นพวกเราจึงเดินไปที่เนินเขา สุดท้าย นั่นคือเนินเขาหัวใจ เมื่อไม่มีเนินเขาลูกอื่น ๆ ไว้คุยเป็นเพื่อน เนินเขาหัวใจก็ยอมจำนนให้พวกเราผ่านไปแต่โดยดี แล้วค่อย ๆ ยุบตัวลงไปกลายเป็นพื้นเรียบ

เมื่อพื้นที่ที่เคยมีเนินเขาอยู่กลายเป็นพื้นที่ราบเรียบจนหมด พวกเราจึงได้เห็นคิลา นักปราชญ์ที่วางอยู่ มันเป็นอัญมณีสีแดงสวยงามสะดุดตา หนูมินเห็นดังนั้นจึงขอตัวลา เพราะภารกิจของเขที่ได้รับมาเสร็จสิ้นลงแล้ว เขาจึงเรียกลมแล้วลอยไปตามสายลมนั้นอย่างรวดเร็ว ฉันจึงรีบวิ่งเข้าไปหยาบคิลา นักปราชญ์มาตรวจสอบดูว่าใช่ของจริงหรือไม่ ทำยที่สุดก็มีหน้าตาข้อความปรากฏขึ้นมาว่า

ยินดีด้วย! ท่านตามหาคิลา นักปราชญ์พบ เรากำลังจะพาท่าน

กลับสู่เมืองคิลาแลง แสงทองคำ

หลังจากนั้นร่างกายฉันก็ค่อย ๆ ลอยขึ้นเหนือพื้นดิน
เหมือนกำลังถูกพาไปที่ไหนสักแห่ง แล้วภาพตรงหน้าของฉันก็
ค่อย ๆ มีดลง...

กลับเข้าสู่เมือง ไปหน้า ๒๕๓

ต้นฉบับวรรณกรรมสำหรับเด็กนิพนธ์ ปีการศึกษา 2568

ติดกับเธอเข้าแล้ว

“มีชีวิต” ฉันตอบไปด้วยความมั่นใจนิด ๆ เพราะคนนั้นจะไม่มีชีวิตได้อย่างไรละ

“เจ้าดูมั่นใจในคำตอบมากเลยนะ แต่น่าเสียดายที่คำตอบดันผิด”

อ้าว แล้วแบบนี้ฉันควรทำอะไรต่อไปละ

“ปกติข้าจะไล่ให้เจ้าไปจุดเริ่มต้น แต่เจ้าลืมนึกมาสนใจข้า ข้าจึงจะขังพวกเจ้าให้ติดอยู่ ณ ดินแดนนี้ตลอดกาล”

เมื่อพูดจบพวกเราก็ถูกพาไปยังใจกลางป่าทึบแห่งหนึ่ง ฉันพยายามหาทางออกจากป่าแห่งนี้้อย่างลนลาน หนูนึกก็พยายามเสกเรียกสายลมให้มาช่วยพาตัวเองบิน แต่กลับไร้วิเววตอบรับ ทำให้พวกเราต้องเดินอยู่ในป่านี้อยู่หลายชั่วโมงหลายวัน หลายสัปดาห์ หลายปี และอาจจะตลอดไป...

จบ

น้องไม่ใช่ The Face

“เดี๋ยวซิหนูมิน เดียวฉันจัดการเอง ไหน ๆ พวกเราก็กู้พูดภาษาเดียวกันแล้ว”

หนูมินหลบให้ฉันเข้าไปพูดคุยกับเสียงปริศนานั้น
สิ่งที่ฉันต้องทำคือก้มลงไปกราบ

“คุณแม่คะ คราวนี้หนูขอแม่คะ หนูขอเลยคะ หนูขอโอกาส หนูขอโอกาสอีกครั้งคะแม่ หนูต้องเล่นละคร หนูต้องเป็นนางเอกที่เก่งที่สุด”

“หนูแสดงได้เก่งมากเลยนะคะ แม่ตบมือให้ ลูกอย่าลืมนะคะว่าแม่เรียนการแสดงมา แม่รู้ว่าลูกแสดงอยู่ มันไม่ได้ทำให้แม่ใจอ่อนเลย การแสดงถ้ามันเฟคมันดูออกนะแม่พอรู้ว่าเตรียมตัวกับหนูมินมาก่อนรีเปล่า แต่มันไม่ได้ช่วยอะไรเลย เกมนี้เป็นเกมแข่งขันนะคะ ถ้าเพื่อนร่วมทีมอื่นไม่พยายามไต่ฟตัวเอง ก็ต้องพาเพื่อนตัวเองมาอยู่ที่นี่ ในเมื่อมันเป็นเกม น้องเซนคะลูกไม่ใช่ผู้กล้า”

ฉันแทบจะล้มทั้งยืน ไม่คิดไม่ฝันว่าเกมจะสามารถจับบทเดอะเฟสที่ฉันเตรียมตัวมาได้ และท้ายที่สุดฉันก็ไม่สามารถพิชิตเนินเขาแห่งหัวใจได้ แบบนี้ ฉันควรจะทำอย่างไรดี...

ให้หนูมินช่วย ไปหน้า ๒๒๙

ทุกปัญหา มีทางออก

หนูมินก้าวขึ้นมาข้างหน้าฉันพร้อมกับหยิบตรีเพชรขึ้นมา
ปักลงไปที่พื้นเต็ม ๆ บนพื้นเริ่มเกิดเป็นแสงสีทองอร่าม มัน
ค่อย ๆ ทำให้พื้นตรงหน้าหนูมินแตกร้าว และรอยแตกนั้นก็มี
สีทองเรืองรองแทรกขึ้นมา แต่กลายเป็นว่าแสงสีทองนั้นร้าวไปยัง
เนินเขาส่วนต่าง ๆ จึงทำให้เนินเขาทั้งสามแห่งยุบตัวลงหมด
แล้วเราก็สามารถพิชิตเนินเขาทั้งสามลูกได้อย่างง่ายดาย ฉัน
ตกตะลึงไปชั่วขณะ นี่เขาแข็งแกร่งขนาดนี้เชียวหรือ

เขาหันมาหาฉันพร้อมกล่าวอำลา ในเมื่อภารกิจของเขา
เสร็จเรียบร้อยแล้ว ยักษ์ถูกกำจัดไปแล้วทำให้เขาไม่มีธุระอะไรที่ต้อง
จัดการต่อ เขาจึงบินไปบนฟ้าพร้อมลาจากไปกับสายลม ปล่อยให้
ฉันยืนอยู่เพียงลำพัง ระหว่างยืนจ้องเงาของฉันก็ไปสะดุดกับ
แสงสีแดงประกายแวววาวที่วางอยู่บนพื้น สิ่งนั้นต้องเป็นศิลา
นักปราชญ์ไม่ผิดแน่ มันคืออัญมณีสีแดงสวยงามที่ใครเห็นก็
ไม่อาจละสายตาได้ ฉันหยิบขึ้นมาสำรวจดู ทว่ากลับมีกล่อง
ข้อความขึ้นมาว่า

ยินดีด้วย! ท่านตามหาศิลา นักปราชญ์พบ เรากำลังจะพาท่าน

กลับสู่เมืองศิลาแลง แสงทองคำ

หลังจากนั้นร่างกายฉันก็ค่อย ๆ ลอยขึ้นเหนือพื้นดิน
เหมือนกำลังถูกพาไปที่ไหนสักแห่ง ภาพตรงหน้าของฉันก็ค่อย ๆ
มืดลง

กลับเข้าสู่เมือง ไปหน้า ๒๕๓

ซื้อหรือไม่ซื้อ

ฉันและพระอภัยเพชรเดินทางเข้ามาสู่ดินแดนเนินเขาแห่งหัว แล้วพวกเราก็ได้ยินเสียงบางอย่าง

“สวัสดีพวกท่าน ข้ารู้ว่าพวกท่านมาทำไมและต้องการอะไร”

“ได้เลย จะได้ไม่ต้องเสียเวลา” พระอภัยเพชรพูดแทรก

“ไม่ง่ายแบบนั้นหรอกท่าน หากท่านจะผ่านเนินเขาแห่งนี้ไปก็ต้องใช้สมองกันหน่อย โดยคำถามที่ท่านต้องตอบมีอยู่ว่า **ฉันเดินไปตลาด เจอปลา ฉันจึงซื้อมาหนึ่งตัว เจอหมูแต่ฉันไม่ได้ซื้อ เจอไก่ฉันก็ไม่ได้ซื้อ แต่ฉันซื้อมะนาวและมะพร้าวกลับมา** คำถาม คือ ถ้าฉันเจอกล้วยหอม ฉันจะซื้อหรือไม่”

ตอนแรกฉันนึกว่าจะเป็นคำถามเชิงวิชาการ แต่กลายเป็นว่าคำถามอะไรสักอย่างที่ฉันก็ไม่เข้าใจ ฉันหันไปมองหน้าพระอภัยเพชร เขาก็ทำสีหน้างง ๆ ฉันจึงพอเข้าใจว่าเขาคงช่วยอะไรฉันไม่ได้ เป็นแบบนี้ฉันคงต้องฟังเธอแล้วละ...

ตอบว่าซื้อ ไปหน้า ๒๓๕

ตอบว่าไม่ซื้อ ไปหน้า ๒๓๖

หนีไปตั้งหลัก

พวกเราก้าวเข้ามายังดินแดนที่คาดว่าจะจะเป็นดินแดน
เนินเขาแห่งตัว พวกเรารู้ได้ถึงแรงกดดันประหลาด แล้วเราก็
ได้ยินเสียงชายปริศนา เสียงของเขามีความเคร่งขรึมและน่ากลัว

“พวกเจ้ามีธุระอะไรกับข้า”

“คือว่า หนูมาตามหาศิลาณ์ักปราชญ์ค่ะ”

“เจ้าคิดว่าจะได้มาแบบง่าย ๆ หรือ เจ้าจะต้องผ่าน
บททดสอบเข้าไปก่อน”

เมื่อเสียงนั้นพูดจบ ภาพตรงหน้าก็ปรากฏเป็นร่างจำลอง
ของสิ่งมีชีวิตร่างกายกำยำสูงใหญ่ มีเขี้ยวใหญ่โตที่ปาก มีผิวกาย
สีเขี้ยว ทำให้ฉันรู้ได้ทันทีว่านี่คือยักษ์ ฉันทะและพระอภัยเพชร
เตรียมตัวต่อสู้

ฉันพยายามเปิดฉากการโจมตี แต่ทว่ายักษ์ใหญ่ตนนั้น
จู่โจมใส่พวกเราก่อน ทำให้เราต้องกระโดดหลบกันไปคนละทิศ
คนละทาง ถ้าหากดูจากตำแหน่งอาชีพนในเกมแล้ว ทีมของฉันคง
มีแต่สายช่วยเหลือ ไม่มีสายโจมตีเลย จึงทำให้พวกเราต้อง
พยายามใช้สกิลและการจู่โจมแบบปกติก้อย ๆ ลดเลื่อยยักษ์
เรื่อย ๆ

“ข้าว่าพวกเราหนีก่อนดีกว่านะ”

พระอภัยเพชรเห็นว่าสถานการณ์ของพวกเราตอนนี้
ค่อนข้างเสียเปรียบ เขาจึงแนะนำให้พวกเราถอยไปตั้งหลักก่อน
ฉันจึงพยักหน้าเป็นการตอบรับ พระอภัยเพชรเป่าปี่เพื่อถ่วงเวลา
ให้ร่างจำลองยักษ์เข้าสู่ห้วงนิทรา แต่ผลของสกลีอยู่ได้เพียง
หนึ่งนาทีก่อนที่แบบนี้เราควรไปที่ไหนก่อนดี...

ไปเนินเขาแห่งหัว ไปหน้า ๒๓๐

ไปเนินเขาแห่งหัวใจ ไปหน้า ๒๓๓

ความลับ มีในโลก

พวกเราก้าวเข้ามายังดินแดนเนินเขาแห่งหัวใจ เมื่อเรา
มาถึงพื้นที่แห่งนี้ฉันก็ได้ยินเสียงปรีศนา

“นี่พวกหล่อนเป็นใครกัน ทำไมถึงมาหาพวกเรา”
เพียงแค่ฟังจากน้ำเสียงก็รู้แล้วว่านี่คือพีกะเทย

“สวัสดิ์ค่ะคุณแม่ พวกหนูมาตามหาศิลาหนักปราชญ์ค่ะ”
ฉันลงไปไหว้อยู่เพื่อให้เห็นถึงความอ่อนน้อมถ่อมตนของฉัน

“ไหว้สวยมากเลยลูก แม่ปลื้มใจมาก แต่แม่ช่วยหนูไม่ได้
จริง ๆ ลูก แม่ขอโทษด้วยนะ”

“ไม่ได้จริง ๆ หรือ” พระอภัยเพชรพูดขึ้นมา

“ไม่ได้จริง ๆ จ๊ะ ฉันโดนกำชับมาแบบนี้”

ฉันทำหน้าที่ดีหวังเตรียมจะเดินถอยกลับไป แต่แล้วฉันก็
ได้ยินเสียงอะไรบางอย่าง มันคือเสียงปีของพระอภัยเพชรที่ฉัน
เคยได้ยิน บทเพลงซ้ำ ๆ ค่อย ๆ ซบกล่อมจิตใจให้สงบลง

“ก็ได้จ้ะ ฉันช่วยเธอได้แค่บอกวิธีผ่านเนินเขาที่เหลือนะ
หลังจากเธอจัดการเรียบร้อยแล้ว ค่อยกลับมาหาฉัน”

แล้วเนินเขาแห่งหัวใจจึงบอกวิธีผ่านด่านอื่น ๆ ให้กับ
พวกเรา ซึ่งฉันขออุบอิบไว้ละจ๊ะ เดี่ยวจะไม่สนุก

ดังนั้นพวกเราจึงได้ไปจัดการกับพื้นที่เนินเขาที่เหลือ
เพียงไม่นานพวกเราก็กลับมาที่เนินเขาแห่งหัวใจ เขายอมให้เรา
ผ่านไปแต่โดยดี ทำให้พื้นที่รอบ ๆ ที่เคยเป็นเนินเขาค่อย ๆ
ยุบตัวลงไปกลายเป็นพื้นเรียบ ฉันและพระอภัยเพชรต่างดีใจกับ
ชัยชนะที่ได้รับ

เมื่อพื้นที่ที่เรายืนกลายเป็นพื้นราบที่มีแต่ดอกไม้ต่าง ๆ
มากมาย ทำให้พวกเราเห็นบางสิ่งบางอย่างซ่อนอยู่ในดงดอกไม้
นั่นคืออัญมณีสีแดงสวยงาม ฉันจึงเดินเข้าไปหยิบขึ้นมาสำรวจดู
และแล้วจึงมีกล่องข้อความด้งขึ้นมาว่า

**ยินดีด้วย! ท่านตามหาศิลานักปราชญ์พบ เรากำลังจะพาท่าน
กลับสู่เมืองศิลาแลง แสงทองคำ**

อยู่ ๆ ร่างฉันก็ค่อย ๆ สลายขึ้นเหมือนกำลังจะถูกจะพา
ตัวไปที่เมืองเริ่มต้น พระอภัยเพชรจึงเอ่ยคำลาและกล่าวขอบคุณ
สำหรับการเดินทางครั้งนี้ แล้วจึงเดินจากไป ภาพตรงหน้าของฉัน
จึงค่อย ๆ ดับไป...

กลับเข้าสู่เมือง ไปหน้า ๒๕๓

มั่นใจเกินร้อย แต่ตอบผิด

“ขอตอบว่าซื้อ” ฉันตอบด้วยความมั่นใจ ลูกไหมไม่รู้

“ท่านดูมั่นใจในคำตอบมากนะ แต่น่าเสียดายที่คำตอบนั้นผิดผิด”

ฉันอยากจะร้องกรี๊ดออกมาเสียงดัง แต่ต้องกลืนใจไว้ เพราะไม่อยากดูไม่มีอาชีพต่อหน้าพระอภัยเพชร

“ดังนั้น ข้าจะส่งเจ้ากลับไปยังจุดที่เจ้าเลือกว่าจะไปเนินเขาไหนก่อน แต่อย่าหวังว่าเจ้าจะมาแก้ตัวฝั่งข้าได้”

ตอนนี้พวกเราจึงองกลับมาเริ่มต้นใหม่ ว่าแต่พวกเราควรจะไปเนินเขาแห่งไหนดี เพราะตอนนี้เนินเขาแห่งหัวถูกกันไปด้วยม่านพลังอะไรบางอย่างไปแล้ว

ไปเนินเขาแห่งตัว ไปหน้า ๒๓๗

ไปเนินเขาแห่งหัวใจ ไปหน้า ๒๓๓

ต้องตามใจ เดี่ยวมีปัญหา

“ขอตอบว่าไม่ซื่อ”

“ท่านรู้ได้อย่างไร เพราะคำตอบนั้นคือคำตอบที่ถูกต้อง
เลยล่ะ”

สารภาพตามตรงว่าฉันก็ไม่รู้ แต่เธอรู้ได้อย่างไรฉันก็
ไม่อาจรู้ เธออาจเดาถูกก็ได้ แต่นี่คือเสน่ห์ของเกมปาตี เกมไหน
ไม่มีเฉลย ยิ่งทำให้สนุก

“ก็ฉันเก่งไงจ๊ะ”

ฉันพุดออกไปเพื่อให้ตัวเองดูดี แล้วพื้นที่บริเวณรอบ ๆ
ก็ค่อย ๆ ลดระดับจนกลายเป็นพื้นเรียบ เปิดให้เห็นเส้นทาง
ไปต่อ ฉันลั่นเกล้าว่าจะไปเส้นทางไหนดี แต่จู่ ๆ พระอภัยเพชร
ก็แนะนำให้เราไปที่ส่วนหัวใจต่อเพราะรู้สึกถูกชะตา ฉัน
ก็ไม่ได้อยากจะขัดใจเขา ดังนั้นฉันจึงยอมตามใจเขาไป

ไปเนินเขาแห่งหัวใจ ไปหน้า ๒๓๓

ยอมรับความพ่ายแพ้

พวกเราก้าวเข้ามายังดินแดนที่คาดว่าจะจะเป็นดินแดน
เนินเขาแห่งตัว พวกเรารับรู้ได้ถึงแรงกดดันประหลาด แล้วเราก็
ได้ยินเสียงซาบปรินาที่คล้าย ๆ กับดินแดนที่ผ่านมา แต่เสียง
ของเขามีความเคร่งขมึนขมึนระลอกแล้ว

“พวกเจ้ามีธุระอะไรกับข้า”

“คือว่า หนูมาตามหาศิลา นักปราชญ์ค่ะ”

“เจ้าคิดว่าจะได้มาแบบง่าย ๆ หรือ เจ้าจะต้องผ่านบท
ทดสอบเข้าไปก่อน”

เมื่อเสียงนั้นพูดจบ ภาพตรงหน้าก็ปรากฏเป็นร่างจำลอง
ของสิ่งมีชีวิตร่างกายกำยำสูงใหญ่ มีเขี้ยวใหญ่โตที่ปาก มีผิวกาย
สีเขียว ทำให้ฉันรู้ได้ทันทีว่านี่คือยักษ์ ฉันและพระอภัยเพชรจึง
เตรียมตัวต่อสู้

ฉันพยายามเปิดฉากโจมตี แต่ทว่ายักษ์ใหญ่คนนั้นโจมตี
ใส่พวกเราก่อน ทำให้เราต้องกระโดดหลบกันไปคนละทิศ
คนละทาง ถ้าหากดูจากตำแหน่งอาชีพในเกมแล้ว ทีมของฉันคง
มีแต่สายช่วยเหลือไม่มีสายโจมตีเลย ทำให้พวกเราต้องพยายาม
ใช้สปีลและการจูโจมแบบปกติ ค่อย ๆ ลดเล็ดด้วยเรื่อย ๆ ทว่า
ด้วยเลือดของมันที่มีมากจนเกินไป จึงทำให้เราไม่อาจชนะได้

พวกเราถูกร่างจำลองของยักษ์ใหญ่กระแทกเข้าอย่างจัง
ทำให้กระเด็นออกนอกพื้นที่เนินเขาแห่งตัว ในที่สุดเราก็

ไม่สามารถพิชิตดินแดนแห่งนี้ได้ ม่านพลังคุมพื้นที่เนินเขาแห่งตัว
และหัวไว้ จึงทำให้เราไม่สามารถเข้าไปได้ แต่เนื่องจากเราแพ้
สองในสามของพื้นที่ จึงทำให้เราไม่อาจพิชิตเกมนี้ได้ แล้วภาพ
ตรงหน้าฉันก็ดับไป พร้อมกับกล่องข้อความที่ขึ้นว่า

Game Over

ผู้ชายที่แสนดี

ฉันและขุนผันเข้ามาสู่ดินแดนที่คาดว่าจะเป็นดินแดน
เนินเขาแห่งหัว เมื่อเราเข้ามาได้ไม่นาน พวกเราก็ได้ยินเสียง
บางอย่าง

“สวัสดีพวกท่าน ข้ารู้ว่าพวกท่านเป็นใคร ข้ารอบรู้ทุก
อย่าง ท่านตั้งใจจะมาหาศิลาปีกปราชญ์ใช่ไหม”

เสียงปริศนาถามขึ้นด้วยน้ำเสียงดูขึงขังน่าเกรงขาม

“ใช่ซิคะ”

“ข้าขอโทษด้วย แต่ข้าให้ท่านไม่ได้ ถ้าหากท่านยังไม่
ตอบคำถาม-”

เสียงปริศนายังไม่ทันพูดจบดี จู่ ๆ ขุนผันก็พูดแทรกขึ้นมา

“ชักช้าเสียเวลาเสียจริง”

เมื่อขุนผันพูดจบ เขาก็เล่าคาถาบางอย่างที่ฉันฟัง
ไม่ได้ศัพท์ แล้วพื้นบริเวณรอบ ๆ ก็ค่อย ๆ ยุบตัวลงจนเป็น
พื้นราบ เขาหันมามั้ยให้ฉัน สารภาพตามตรงว่า ฉันแอบเคลิ้ม
ไปกับรอยยิ้มนั้นเล็กน้อย แล้วพวกเราก็เริ่มออกเดินทางต่อ

กลายเป็นว่า การปราบบอสครั้งนี้ง่ายกว่าที่คิด เพราะ
เมื่อเราเข้าไปสู่เนินเขาหัวใจ เพียงขุนผันใช้เสน่ห์และรอยยิ้มของ
เขาก็ทำให้ผ่านไปได้อย่างง่ายดาย ยิ่งกับเนินเขาแห่งตัวยิ่ง
แล้วใหญ่ เขามีอาคมและความเก่งมากมายจนสามารถปราบร่าง

จำลองของยักษ์ไปได้ ในที่สุด เมื่อพื้นที่ที่เคยเป็นเนินเขายุบตัวลง จนกลายเป็นพื้นราบเรียบ เราก็พบกับสิ่งที่เรตามหา ฉันกำลังจะเข้าไปหยิบตรวจสอบดู แต่ทว่าขุนผันทันก็มาหยุดฉันไว้ก่อน

“เดี๋ยวก่อน ท่าน ข้าว่าศิลานี้อาจมีค่าสาปหรืออะไรบางอย่างก็เป็นได้นะ คิดดูซิ การที่สิ่งนี้มาอยู่ ณ ที่แห่งนี้ มันต้องมีอะไรไม่ชอบมาพากลแน่ ๆ”

ที่เขาพูดก็มีเหตุผล แต่ถ้าฉันไม่หยิบไปฉันจะจบเกมได้อย่างไรละ

“เอาแบบนี้ไหมท่าน เดียวข้าจะเอาไปคืนที่เมืองเอง ท่าน ไว้ใจข้าได้แน่นอน แล้วเดี๋ยวข้าจะนำไปปลุกเสกแก้คำสาปให้ก่อน”

เขาพูดพร้อมรอยยิ้มที่ทำให้ใครเห็นก็ต้องสบายใจ ฉันเกือบเคลิบเคลิ้มกับคำพูดของเขาแล้วแต่ก็ฉุกคิดได้ว่า นี่เราควรเชื่อใจผู้ชายที่เพิ่งเคยเจอได้จริงหรือ ถึงแม้ว่าเขาจะหล่อก็ตาม แต่ก็ดูแฝงเล่ห์เหลี่ยมบางอย่างไว้ ฉันควรทำอะไรดี...

เชื่อใจขุนผันทัน แล้วมอบศิลานักปราชญ์ ไปหน้า ๒๔๗

ไม่เชื่อใจขุนผันทัน ไปหน้า ๒๔๘

ผู้ชายที่แสนดี

พวกเราเดินทางมาถึงดินแดนที่คาดว่าจะจะเป็นเนินเขา
แห่งตัว ฉันทัมผัสได้ถึงแรงกดดันบางอย่างแปลก ๆ รอบตัว

“พวกเจ้าคือใคร มาทำอะไรที่นี่”

เสียงปริศนาของผู้ชายที่ทั้งเข้มและดุดันดังขึ้น

“คือว่า พวกเรามาตามหาศิลา นักปราชญ์นะค่ะ”

“ได้ซิ แต่มันไม่ง่ายแบบนั้นนะ เจ้าจะต้องผ่านร่างจำลอง
ของข้าเสียก่อน”

เมื่อพูดจบ ภาพตรงหน้าก็ปรากฏเป็นสิ่งที่ชีวิตปริศนาที่มี
ลักษณะใหญ่โต ร่างกายคล้ายมนุษย์ แต่มีขนาดใหญ่กว่ามาก
และมีผิวสีเขียว เขียวใหญ่โตอยู่ที่ปาก ไม่ต้องบอกฉันก็รู้ว่ามันเป็นคือ
ยักษ์แน่ ๆ ฉันพยายามที่จะใช้ไม้เท้าโจมตี แต่ขุนผันทกลับมาก
ขวางไว้

“ให้ข้าจัดการเอง เจ้าไม่ต้องเป็นกังวล”

เขาค้นม้ายิ้มให้ฉัน นี่หรือความรู้สึกของการถูกผู้ชายปกป้อง
ฟินอะ

“อาราธนา อาราธนา จงยอมศิโรราบให้สุริยชาติ”

เมื่อพูดจบ ก็เกิดลำแสงปริศนาจากปากฟ้าพุ่งตรงไปที่
ร่างจำลองของยักษ์ มันร้องเสียงดังก่อนที่ร่างกายจะค่อย ๆ
สลายหายไป จนในที่สุดพื้นที่บริเวณรอบ ๆ ค่อย ๆ ยุบตัวลงจน

กลายเป็นพื้นที่ราบเรียบ เราสามารถผ่านด่านในพื้นที่นี้ได้อย่าง
ง่ายดายด้วยความช่วยเหลือของขุนผัน

หลังจากนั้น พื้นที่ที่เหลือก็เหมือนปอกกล้วยเข้าปาก
สามารถผ่านไปได้อย่างสบายจนฉันไม่ต้องทำอะไรเลย ด้วย
ความเก่งของขุนผันและความหล่อของเขาล้วน ๆ จึงทำให้พวก
เราสามารถผ่านเนินเขาที่เหลือได้ ท้ายที่สุดเมื่อเนินเขาทั้งหมด
กลายเป็นพื้นที่ราบเรียบแล้ว พวกเราจึงเห็นคิลา นักปราชญ์วาง
อยู่ใจกลางพื้นที่ ฉันกำลังจะเข้าไปหยิบ ทว่าขุนผันกลับเข้ามา
ขวางฉันไว้

“เดี๋ยวก่อน ท่าน ข้าว่าคิลานีอาจมีคำสาปหรืออะไร
บางอย่างก็เป็นได้นะ คิดดูซิ การที่สิ่งนี้มาอยู่ ณ ที่แห่งนี้ มันต้อง
มีอะไรไม่ชอบมาพากลแน่ ๆ”

ที่เขาพูดก็มีเหตุผล แต่ถ้าฉันไม่หยิบไปฉันจะจบเกม
ได้อย่างไรละ

“เอาแบบนี้ไหมท่าน เดียวข้าจะเอาไปคืนที่เมืองเอง
ท่านไว้ใจข้าได้แน่นอน แล้วเดี๋ยวข้าจะนำไปปลุกเสกแก้คำสาป
ให้ก่อน”

เขาพูดพร้อมรอยยิ้มที่ทำให้ใครเห็นก็ต้องสบายใจ ฉัน
เกือบเคลิบเคลิ้มไปกับคำพูดของเขาแล้วแต่ก็ฉุกคิดได้ว่า นี่เรา
ควรเชื่อใจผู้ชายที่เพิ่งเคยเจอได้จริงหรือ ถึงแม้ว่าเขาจะหล่อ
ก็ตาม แต่ก็ดูแฝงเล่ห์เหลี่ยมอะไรบางอย่าง ฉันควรทำอย่างไรดี...

เชื่อใจขุนผ่น แล้วมอบศิลา นักปราชญ์ ไปหน้า ๒๔๗

ไม่เชื่อใจขุนผ่น ไปหน้า ๒๔๘

ต้นฉบับวรรณกรรมสำหรับเด็กนิพนธ์ ปีการศึกษา 2568

ผู้ชายที่แสนดี

พวกเราเดินเข้ามายังอาณาเขตที่คาดว่าจะจะเป็น
เนินเขาแห่งหัวใจ

“พวกเจ้าเป็นใครกันยะ”

มีเสียงผู้ชายแหลมสูงทักขึ้นมา น้ำเสียงมีจิตจะก้านคล้ายฉั่นเลย

“สวัสดีค่ะคุณแม่ พอดีหนูมาตามหาศิลา นักปราชญ์ค่ะ”

เมื่อพูดจบ ฉั่นจึงไหว้ย่อถอนส่ายบ่าวแทบจะจรดพื้น
แสดงถึงความเคารพ

“ว้าย ลูกสาวแม่ แม่ก็อยากให้อยู่ นะคะ แต่ว่าแม่ถูกสั่ง
ห้ามไว้เนี่ยสิ เลยให้ลูกไม่ได้... เดี่ยวก่อนนะ ลูกมากับใครนะ”

“สวัสดีครับ ตัวข้ามีชื่อว่าขุนผ้น”

เขาพูดพร้อมรอยยิ้มที่มีเสน่ห์อันเหลือล้น

“แหม อย่ายิ้มสิจ๊ะ ป้าใจไม่ดี”

ฉั่นได้ยืนดั่งนั้นจึงเข้าใจเหตุการณ์แล้วว่า เนินเขาแห่งนี้
หลงเสน่ห์เขาเข้าเต็ม ๆ

“คือว่า พวกข้าแค่อยากได้ศิลา นักปราชญ์เท่านั้น ผมขอ
ได้ไหมครับ”

“พี่ก็อยากจะให้ นะคะ แต่ว่า...คงไม่ได้จริง ๆ”

“นะครับ น้ำ ข้าแค่อยากได้แค่ศิลาจริง ๆ นะครับคนสวย”

“ว้าย อย่าพูดแบบนั้นซีจ๊ะ ฉันใจไม่ดี”

“หรือว่าท่านต้องการอะไรมาแลกเปลี่ยน”

“อะไรหรอจ๊ะ”

“หัวใจของข้าไง”

เมื่อพูดจบ เนินเขาแห่งหัวใจก็ร้องกรีดลั่นออกมาด้วยความเขิน ในที่สุด พื้นที่รอบ ๆ จึงค่อย ๆ ยุบตัวกลายเป็นพื้นที่ราบเรียบ ใครจะไปคิดว่าสามารถชนะด่านนี้ไปอย่างง่ายดายด้วยความหล่อของขุนผ้นล้วน ๆ

พวกเราเริ่มออกเดินทางต่อไปยังดินแดนเนินเขาที่เหลือ ทว่ากลับง่ายดายกว่าที่ฉันคิด ฉันแทบจะไม่ต้องทำอะไรเลย เพราะความสามารถของขุนผ้นในการใช้คาถาอาคม จึงทำให้พวกเราสามารถผ่านพื้นที่ที่เหลือได้อย่างสบายหลังจากพื้นที่เนินเขายุบตัวจนกลายเป็นพื้นราบเรียบไปจนหมด พวกเราก็เห็นศิลานักปราชญ์วางอยู่ ฉันจึงกำลังจะเข้าไปหยิบ แต่ขุนผ้นกลับเอ่ยห้าม

“เดี๋ยวก่อน ท่าน ข้าว่าศิลานี้ อาจมีคำสาปหรืออะไรบางอย่างก็เป็นได้นะ คิดดูซิ การที่สิ่งนี้มาอยู่ ณ ที่แห่งนี้ มันต้องมีอะไรไม่ชอบมาพากลแน่ ๆ”

ที่เขาพูดก็มีเหตุผล แต่ถ้าฉันไม่หยิบไปฉันจะจบเกมได้อย่างไรละ

“เอาแบบนี้ไหมท่าน เดี่ยวข้าจะเอาไปคืนที่เมืองเอง
ท่านไว้ใจข้าได้แน่นอน แล้วเดี๋ยวข้าจะนำไปปลุกเสกแก้คำสาป
ให้ก่อน”

เขาพูดพร้อมรอยยิ้มที่ทำให้ใครเห็นก็ต้องสบายใจ ฉัน
เกือบเคลิบเคลิ้มไปกับคำพูดของเขาแล้วแต่ก็ฉุกคิดได้ว่า นี่เรา
ควรเชื่อใจผู้ชายที่เพิ่งเคยเจอได้หรือ ถึงแม้ว่าเขาจะหล่อก็ตาม
แต่ก็ดูแฝงเล่ห์เหลี่ยมอะไรบางอย่าง ฉันควรทำอะไรดี...

เชื่อใจขุนผ้น แล้วมอบศิลาหน้าปราชญ์ ไปหน้า ๒๔๗

ไม่เชื่อใจขุนผ้น ไปหน้า ๒๔๘

หลอกกันทำไม ไอคอนไม่มีหัวใจ

“ได้สิคะ”

ฉันพูดพร้อมรอยยิ้ม มีท่าทีเขอะเขินเล็กน้อย เขาจึงเข้าไปหยิบคิลาณักปราชญ์ขึ้นมาให้ฉันดู

“ขอบคุณนะ”

เขาพูดพร้อมรอยยิ้ม หลังจากนั้นเขาจึงเดินมาลูบหัวฉัน แสดงถึงความเอ็นดู สารภาพตามตรงว่าตอนนี้ฉันแอบเขินเหมือนตัวเองกำลังอยู่ในซีรีส์วายสักเรื่อง ฉันหลับตาพริ้มอยู่ได้ชั่วคราว แล้วจู่ ๆ ขุนผันก็หายไป ทั้งให้ฉันอยู่คนเดียว แต่ฉันคิดว่าอาจด้วยระบบของเกมทำให้นาคิลาณักปราชญ์ไปรออยู่ที่เมืองเรียบร้อยแล้ว

เมื่อฉันเดินย้อนกลับไปยังเมือง ปรากฏว่า ชาวบ้านต่างพากันร้องไห้ บ้านเมืองดูทรมโทรม แต่ละคนดูอดอยาก แร้นแค้น ฉันจึงเดินไปที่พระราชวังของกษัตริย์นาคา แต่เมื่อไปถึงคนที่อยู่บนบัลลังก์กลับเป็นขุนผัน ฉันจึงพบความจริงที่ว่าแท้จริงแล้วขุนผันตั้งใจจะใช้คิลาณักปราชญ์ในการโค่นกษัตริย์เพื่อยึดครองบัลลังก์ ทำยที่สุดฉันจำใจต้องติดอยู่ที่นี้และได้แต่มองดูบ้านเมืองค่อย ๆ พังพินาศลงไปภายใต้การปกครองของ **กษัตริย์ขุนผัน**

จบ

พวกผู้ชาย มันไวใจไม่ได้

ฉันได้กลิ่นแปลก ๆ มาจากท่าทางของเขา เขาดูอยากได้
ศิลปินกปราชญ์แปลก ๆ รู้สึกไม่น่าไว้วางใจ

“ไม่ดีกว่าจะ ฉันขอเก็บไว้เองดีกว่านะ”

ฉันกำลังจะเอื้อมมือไปหยิบ ทว่าเขากลับเข้ามาขวางไว้ แสดงว่า
มีเรื่องไม่ชอบมาพากลแล้วสิ สกิลจับคนโกหกของฉันทำงาน

“ถ้าฉันก็คงไม่มีทางเลือก”

เขาพูดพร้อมเตรียมท่าที่จะใช้คาถาอาคม ฉันเรียกไม้เท้า
ของฉันขึ้นมา พยายามใช้พลังเข้าโจมตี ทว่าด้วยผิวหนังของเขา
ที่อาจมีลายสักซ่อนอยู่ ทำให้ฉันไม่อาจโจมตีเขาได้เลย

“อาราธนา อาราธนา...”

เขากำลังจะเอยอาคมเพื่อจู่โจมฉัน แบบนี้ฉันควรใช้สกิล
ไหนสกัดเขาดีล่ะ ฉันจึงรีบเปิดหน้าต่างแสดงสกิลขึ้นมา ตอนนั้นฉัน
เห็นอยู่แค่สองสกิลนั่นคือ ‘อาคมตรึงวิญญาณ’ และ ‘พันธจิต’
แบบนี้ ฉันควรใช้สกิลไหนดีล่ะเนี่ย...

ใช้อาคมตรึงวิญญาณ ไปหน้า ๒๔๙

ใช้พันธจิต ไปหน้า ๒๕๑

คนดี ฝัค้ม

“อาคมตริ้งวิญญาณ” ฉั่นตะโกนชื่อสกลออกไป เกิด
ลำแสงสีเขียวที่ปลายไม้เท้าของฉั่น จู๋ ๆ บนพื้นก็กลายเป็นประตูละ
มิตีวิญญาณ มีมือจากเหล่าวิญญาณผุดขึ้นมาจากพื้น พยายาม
ฉุดกระชากร่างของขุนผั่น พยายามดึงเขาทั้งร่างกายและ
วิญญาณ ทว่าขุนผั่นก็ร้ายอาคม ปิดป้องวิญญาณเหล่านั้นทำให้
เหล่าวิญญาณไม่อาจโจมตีเขาได้

“อาราธนา อาราธนา ขอให้เจ้าจงหยุดชะงัก”

แล้วทุกอย่างก็หยุดนิ่งรวมถึงตัวฉั่นด้วย เขายิ้มเยาะมาที่
ฉั่น

“เจ้านี่มันก็เป็นแค่ผู้กล้าธรรมดา มีอาจลู่อาคมของข้าที่
ฝึกมาแรมปีได้หรอก”

หลังจากนั้นเขาจึงหันหลังไปกำลังจะหยิบศิลา นักปราชญ์
แต่ที่ที่เคยมีศิลาอยู่กลบหายไป เขาทำสีหน้างุนงง พยายาม
มองหาศิลา ฉั่นก็งงเช่นกัน มันหายไปไหนได้ ในเมื่อมันวางอยู่
ตรงนั้นมาตั้งแต่เริ่ม ไม่นานฉั่นก็รู้มันอยู่ที่ไหน จู๋ ๆ ศิลา
นักปราชญ์ก็ปรากฏอยู่ที่ปลายของไม้เท้าของฉั่น เหมือนกับว่า
มันมีชีวิต และได้ เลือกแล้วว่าจะมอบอำนาจของศิลาให้กับใคร
และคนคนนั้นคือฉั่น

‘คุณปลดปล่อยสกลพิเศษ ศิลาอาถรรพ์’

ฉันจึงพยายามร้ายสกลด้วยพลังทั้งหมดที่มี เมื่อพูดจบ
ศิลา ก็เรืองแสงสีแดงขึ้นมา กว่าขุนผันจะรู้ว่าเขาถูกล่เล่นงาน
ก็สายไปเสียแล้ว เขาพยายามพนมมือร้ายคาถาป้องกันตัวเอง
แต่ด้วยความเร็วของลำแสงนั้น มันสอดส่องเข้าไปที่ขุนผันจนเขา
กระเด็นออกไปไกล ไกลเสียจนไม่รู้ว่าไปที่ไหน หลังจากนั้นศิลา
นักปราชญ์จึงตกไปบนพื้น ฉันจึงหยิบมันขึ้นมาตรวจสอบดูพบว่า
มันไม่มีร่องรอยใด ๆ ที่แสดงถึงความเสียหายทางกายภาพ
จึงทำให้ฉันโล่งใจ ฉันก็ได้ศิลา นักปราชญ์ มาครอบครอง
หลังจากนั้นจึงมีกล่องข้อความแสดงขึ้นมาว่า

**ยินดีด้วย! ท่านตามหาศิลา นักปราชญ์พบ เรากำลังจะพาท่าน
กลับสู่เมืองศิลาแลง แสงทองคำ**

ร่างกายฉันค่อย ๆ ลอยขึ้น เหมือนกำลังจะถูกพาตัวไป
ที่ไหนสักแห่ง และแล้วภาพตรงหน้าก็ดับไป

กลับเข้าสู่เมือง ไปหน้า ๒๕๓

คนดี ผิดคัม

ฉันร้ายสกลีล พันธจิต ออกไป ปลายไม้เท้าของฉันเกิดเป็น
ลำแสงอาคมบางอย่างคล้าย ๆ โഴ้ ค่อย ๆ พุ่งเข้าไปพันรอบ ๆ
ตัวขุนผัน โഴ้พันธนาการร่างกายของเขาไว้ แต่เขาดูไม่สะทก-
สะท้านอะไรสักนิด ในที่สุดเขาก็ร้ายอาคมสำเร็จ

“อาราธนา อาราธนา วาริขุมขัง”

จู่ ๆ พื้นทีรอบ ๆ ก็กลายเป็นน้ำที่พุ่งขึ้นมารอบตัวฉัน
ฉันพยายามจะเดินออกไปแต่ไม่สำเร็จ แรงผลักดันมหาศาลเหมือน
แรงจากหัวจ่ายสระว่ายน้ำที่ฉันเคยเอามาพุ่งไปบั้งเล่น ๆ ขุนผัน
เห็นดังนั้นจึงหันไปหวังจะขโมยศิลา นักปราชญ์ แต่มันกลับหายไป
แล้ว เขาพยายามมองซ้ายมองขวา ตามหาเผื่อว่ามันจะตกไปอยู่
ที่ไหนแต่ก็ไม่มี จู่ ๆ ฉันก็สัมผัสได้ถึงพลังงานบางอย่างจากไม้เท้า
ที่ถืออยู่ กลายเป็นว่า ตอนนี้ศิลา นักปราชญ์มาอยู่บนปลายสุด
ของไม้เท้าฉัน มันกลายมาเป็นแหล่งพลังงานให้กับไม้เท้าของฉัน
เรียบร้อย หลังจากนั้นจึงมีกล่องข้อความขึ้นว่า

‘คุณปลดปล่อยสกลีลพิเศษ ศิลาอัสถียบาตร’

ฉันจึงลองร้ายสกลีลพิเศษที่เพิ่งได้มา ปรากฏเป็นลำแสง
สีทองขึ้นตรงที่อัญมณีประดับอยู่ ลำแสงนั้นส่องขึ้นไปบนฟ้า
ท้องฟ้ามืดลง มีเสียงฟ้าร้องดังสนั่น สายฟ้าพาดลงมาที่ที่ขุนผัน
ยืนอยู่จนเขาไม่ทันตั้งตัว แสงสว่างวาบจนฉันต้องหลับตา เมื่อ
ลืมตาตื่นขึ้นมาทุกอย่างกลับมาเป็นปกติ ท้องฟ้าปลอดโปร่ง
กรงน้ำที่เคยขังฉันไว้หายไปแล้ว แล้วศิลา นักปราชญ์ก็ร่วงจาก

ปลายไม้เท้าลงสู่พื้น ฉันจึงหยิบศิลาขึ้นมาตรวจสอบดู เผื่อว่าจะมีร่องรอยของความเสียหายใด ๆ แต่เมื่อเช็ดดูแล้วว่าทุกอย่างปกติ ไร้รอยขีดข่วน ดังนั้นฉันจึงได้ศิลา นักปราชญ์มาครอบครอง หลังจากนั้นจึงมีกล่องข้อความแสดงขึ้นมาว่า

**ยินดีด้วย! ท่านตามหาศิลา นักปราชญ์พบ เรากำลังจะพาท่านกลับ
สู่เมืองศิลาแลง แสงทองคำ**

ร่างกายฉันค่อย ๆ ลอยขึ้น เหมือนกำลังจะถูกพาตัวไป
ที่ไหนสักแห่ง และแล้วภาพตรงหน้าก็ดับไป

กลับเข้าสู่เมือง ไปหน้า ๒๕๓

นอนหลับ พักผ่อน

ฉันถูกระบบเกมเคลื่อนย้ายฉันกลับเข้ามาสู่ที่ตัวเมืองศิลาแสงแสงทองคำ บรรยากาศรอบ ๆ กำลังมีงานเลี้ยงเฉลิมฉลอง ผู้คนต่างพากันโห่ร้องดีใจ ฉันค่อย ๆ เดินเข้าไปในเมือง ชาวเมืองต่างพากันยินดีปรีดา เข้ามาขอจับไม้จับมือ ฉันทำตัวไม่ถูก ตอนนี้เหมือนฉันชนะการประกวดมิสแกรนด์แล้ว กำลังเดินสายโปรโมตพบปะชาวเมือง ไม่นานฉันก็เดินมาถึงหน้าบัลลังก์ของกษัตริย์นาจา บุตรแห่งสวรรค์ที่กำลังยิ้มแย้มอย่างยินดีปรีดา

“ข้าต้องขอบคุณท่านมากท่านผู้กล้าที่สามารถนำศิลานักปราชญ์กลับคืนสู่เมืองของเรา ทำให้เมืองของข้ากลับมาสงบสุขตามเดิม ภารกิจนี้จะไม่สำเร็จเลยหากไม่มีท่าน ทหาร! เคาะ!” เมื่อพูดจบ ทุกคนต่างพากันก้มหัวให้ฉัน แอบชื่นนิิด ๆ ใครจะไปคิดว่าจะมีคนมาก้มหัวให้แบบนี้ หลังจากนั้นไม่นานก็เกิดแสงสว่างขึ้นตรงหน้าฉัน

แล้วฉันก็กลับมารู้หน้าจอคอมพิวเตอร์ที่เคยนั่งอยู่ ฉันรีบหันไปดูเวลา น่าแปลกที่เวลาผ่านไปเพียงชั่วโมงเดียวเท่านั้นจากตอนที่ฉันตอบตกลงเมลปริศนา นี่ฉันรอดออกมาจากเกมได้สำเร็จเธอ

“น้องเซน มากินข้าวจ้ะ” เสียงของแม่ตะโกนมาจากชั้นล่าง ตามฉันไปกินข้าว ฉันกำลังจะลุกเพื่อออกจากห้อง จู่ ๆ ก็มีกล่องข้อความดังขึ้นมาว่า

‘วันนี้เล่นเกมใหม่กะเทยยยย ฉันพร้อมมากกก ซื่อซุด
ในเกมมาใหม่ สวยสับเว่ออว’ ฉันได้แต่ถอนหายใจแล้วรีบตอบ
ปฏิเสธกลับไป หลังจากเรื่องราวทั้งหมดที่ฉันได้เจอมา ฉันคงต้อง
ขอหยุดพักเล่นเกมไปสักกระยะหนึ่งเลยละ ไม่เอาแล้วจ้าเจ็บปวดหัว

ท้ายที่สุดแล้ว ไม่ว่าฉันจะเจอกับทางเลือกไหน ชีวิตของ
ฉันก็ต้องดำเนินไป...

จบบริบูรณ์

ถ้าอยากรู้เรื่องราวเส้นทางอื่น ๆ ลองย้อนกลับไปอ่านซิ!

ต้นฉบับวรรณกรรมสำหรับเด็กนิพนธ์ ปีการศึกษา 2568

จากใจน้องส้มจี๊ด

อยากขอบคุณ

คุณครูหนูซุซซี่ที่ช่วยตรวจหาคำผิดและแก้ไขให้

ในทุก ๆ จุดเท่าที่ทำได้ ถ้าไม่มีครูหนูซุซซี่ คำผิดในเล่มนี้คงเยอะกว่านี้

เพื่อน ๆ พี่ ๆ น้อง ๆ ที่ช่วยอ่านและให้ความคิดเห็นในช่วงทดลอง
ถ้าไม่มีพวกเธอ ฉันคงทำเล่มนี้ไม่จบ(จบ)

Newjeans ที่ถึงแม้จะไม่มีเพลงใหม่ แต่เพลงเก่า ๆ ก็ช่วยเยียวยา
จิตใจในวันที่คิดงานไม่ออก และฉันจะจำไว้เสมอว่า

I'm not gonna be the one to get hurt

ท้ายที่สุดคนที่อยากขอบคุณจากกันบั้งของหัวใจ

คุณแม่ที่คอยให้ความช่วยเหลือในทุก ๆ ด้าน ทั้งด้านอารมณ์ การเงิน
ถ้าไม่มีคุณแม่ คงไม่มีน้องส้มจี๊ดในวันนี้ คนที่พร้อมจะมอบความสุข
ให้ทุก ๆ คนผ่านผลงานและการกระทำ

รักแม่น้า จี๊ป ๆ

ขอบคุณทุกคนที่ตามอ่านจนถึงตอนนี้ เป็นฉัน หนานี้ฉันคงไม่อ่านหรอก
แต่มันคือสิ่งที่ฉันอยากเขียน ท้ายที่สุดจึงอยากบอกว่า

“กว่าแล้วมึงต้องอ่าน”

ต้นฉบับวรรณกรรมสำหรับเด็กนิพนธ์ ปีการศึกษา 2568

ฮันนี่

น้องแก้ว

เกี่ยวกับผู้เขียน

วัชรกร แก้วแจ้ง (น้องแก้ว)

เกิดวันที่ ๕ มิถุนายน พ.ศ. ๒๕๔๕

เป็นคนกรุงเทพฯ ที่ได้ทุนไปเรียนแลกเปลี่ยนที่พิษณุโลกกับครอบครัวนาน ๑๘ ปี

ที่โรงเรียนมัธยมสาธิตมหาวิทยาลัยนเรศวร

ก่อนมาเรียนต่อปริญญาตรีที่มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ คณะมนุษยศาสตร์ สาขา
วรรณกรรมสำหรับเด็ก และกำลังจะประกาศจบการศึกษา พ.ศ. ๒๕๖๙

หมายเหตุ ภาพซ้ายมือไม่ใช่แฝดของข้าพเจ้า ชอบมีคนทักผิดบ่อย ๆ กับฮันนี่นิวจินส์

ติดต่อ

โทรศัพท์ ๐๙๒-๒๗๓-๘๕๐๗

เมล Watcharakornkj@hotmail.com